

留光 รวม คืน อีกคืน ของ เวลา แสน งาม

6

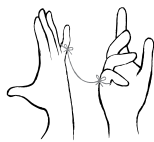
阅文集团

ตงเตียบเตอะหลั่วเหยี 冬天的柳叶 / เียน

Honey Toast แปล

พิมพ์ครั้งที่ 1

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้ด้วยกัน

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

มันใจมากเลยว่าหลังจากนักอ่านทุกท่านอ่าน 'นวนิยายอีกคราสู่ห้วงเวลาแสนงาม' เล่ม 5 จบแล้ว ต้องรู้สึกอยากอ่านต่อทันที เพราะในเล่ม 5 นั้นเข้มข้นมากชนิดที่ต้องอ่านรวดเดียวจบกันเลยล่ะ แต่อย่าเพิ่งคิดว่าความสนุกสนานน่าติดตามขนาดนั้นจะมีแค่ในเล่ม 5 เล่มเดียววนะคะ เพราะในเล่ม 6 ที่ทุกท่านกำลังถืออยู่นี้ก็มิได้ยิ่งหย่อนไปกว่ากันเลย เมื่อเจียวเจาแปลงโฉมมาอยู่ในสกุลเซี่ย ใครจะคิดล่ะคะว่าจะเป็นเวลาเดียวกับที่เซี่ยเจิงเซี่ยวนหนีออกจากเรือนเพราะอยากออกไปจัดการชาววอโค่วด้วยตนเอง เจียวเจารู้เรื่องนี้ก็ตกใจแต่มิได้แปลกใจแต่อย่างใด เพราะนางรู้นิสัยของอีกฝ่ายดี

นอกจากเรื่องนี้แล้วสิ่งที่เราต้องพบเจอกันในเล่ม 6 ก็คือต้องลุ้นไปด้วยกันว่าพวกนายอำเภอหวังจะจัดการอย่างไรกับพวกเซ้าหมิงยวนและเจียวเจา เขาเริ่มใจคอไม่ดีที่เห็นพวกเจียวเจาเคลื่อนไหวแล้วล่ะคะ ก็แห่มคนทำผิดนี่นะ จะไม่หวาดระแวงได้อย่างไร มีหน้าซ้ำพอเจียวเจาดูคำบอกใบ้อะไรบางอย่างจบนางก็รู้ทันทีว่าต้องไปหาหลักฐานชิ้นสำคัญที่ใด ก่อนจะเดินทางไปยังสถานที่หนึ่งตามภาพปกของเล่มนี้ แล้วหลังจากนั้นก็... อย่างไรต่อดีล่ะ ไม่เล่าแล้วดีกว่า เอาเป็นว่าสนุกไม่แพ้เล่มอื่นๆ ที่สำคัญสุดๆ เลยก็คือความสัมพันธ์ของพระนางมีแต่รุดหน้าขึ้นไม่มีถอยหลังเลยสักก้าว เช่นนี้แล้วเราจะยังให้อภัย ธิบัก้าวตามพระนางไปสู่ห้วงเวลาที่แสนงามตอนนี้เลยล่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

จุมพิตของเขาเริ่มเร่งเร้ายิ่งกว่าลมฝนข้างนอก

"เซ้า..." เฉียวเจาอ้าปากเรียกชื่อเขากลับทำให้อีกฝ่ายสับสนงงรุกล้ำเข้าไป
นางรู้สึกวิงเวียนตาลายจนได้แต่เกาะเกี่ยวเขาไว้ดูจเถาว์ลย์ เสียงเรียก
ในตอนแรกแปรเปลี่ยนเป็นเสียงครางเครือ

ชายหนุ่มตัวลั่นเล็กขึ้นอย่างเผด็จการแล้วกวาดปลายลิ้นชอกซอนไป
ทุกอณูในโพรงปาก พาความสันสะท้านแผ่ลามไปทั่วร่าง

ท่ามกลางเสียงฟ้าแลบฟ้าร้องคำราม เสียงหอบหายใจในห้องคับแคบ
มีดมิดตั้งขึ้นทุกที

เขาพลันพลิกตัวอุ้มเด็กสาวบนกายวางลงด้านข้าง มือใหญ่สองข้าง
เปลื้องเสื้อของนางลงมาถึงหัวไหล่อย่างรวดเร็ว ก้มหน้าเอาปากครอบ
ปลายยอดถันเข้ายวนใจที่อยู่ใต้เสื้อตัวในสีอ่อนละมุน

"เซ้าหมีงยวน..." ดวงตาฉ่ำปรือของเฉียวเจาเบิกกว้างด้วยความตื่นตกใจ
ทว่าเสียงทำยประโยคกลับแหลมสูงปนกระเส้าเพราะเขาขบกัดตรงจุดนั้น
กะทันหัน

หญิงสาวแทบอยากเอาศีรษะมุดแทรกแผ่นดินหนีใจจะขาด นาง
กล่าวเสียงคับแค้น "เซ้าหมีงยวน ท่านเสียสติไปแล้ว... อ้อๆ..."

แนะนำตัวละคร

- * เดี่ยวเจา ดวงจิตที่อยู่ในร่างหลี่เจา มีความเฉลียวฉลาดและ
 ปฏิภาณไหวพริบดีเยี่ยม มีความรู้ความสามารถ
 ในวิชาแพทย์ ตั้งใจจะหาความยุติธรรมให้สกุลเดิม

- * เซ่าหมิงยวน กวนจวินโหว คอยปกป้องคุณหนูสามสกุลหลี่
 จากภัยคุกคามต่างๆ เสมอมา ยิ่งใกล้ขีดนางเท่าไร
 จิตใจยิ่งหวั่นไหวไปกับตัวตนของนางมากขึ้นเท่านั้น

- * จิ้งอันโหว บิดาของเซ่าหมิงยวน แม่ทัพเซ่าผู้อาวุโสที่เคย
 ก่อกบฏอย่างกล้าหาญชาญชัยยิ่ง ให้ความสำคัญดู
 เซ่าหมิงยวนมากกว่าบุตรชายอีกสองคน

- * เลิ่นซื่อ สุหยินของจิ้งอันโหว มีบุตรชายสามคนคือ
 เซ่าจิ้งยวน เซ่าหมิงยวน และเซ่าซื่อยวน ทว่านาง
 เกลียดชังเซ่าหมิงยวนเหมือนมิใช่ลูกตนเอง

- * ปิงลี่/อาจู่ สาวใช้ทั้งสองของหลี่เจา คนหนึ่งแข็งแรงว่องไว
 คนหนึ่งฉลาดเฉียบแหลม ทั้งสองต่างซื่อสัตย์และ
 จงรักภักดีต่อหลี่เจาด้วยหัวใจ

413

"กวนจวินโหวจัดการอันธพาลพวกนั้นได้แล้วหรือ" นายหญิงเซียซึ่งนอนป่วยอยู่บนเตียงได้ยื่นรายงานจากสาวใช้แล้วกระดึบกระเจงขึ้นบ้างทันใด นางเอ่ยถามอย่างตื่นเต็น

เซียเซิงเซียวกุมมือมารดา "ท่านแม่ ท่านสบายใจได้ เรื่องราวคลี่คลายแล้วจริงๆ เจ้าคะ ท่านเจี๋ยงอู่ของกององครักษ์จินหลินออกปากเองว่าวันหน้าผู้ใดมาหาเรื่องครอบครัวเราก็เท่ากับเป็นปฏิปักษ์กับเขา"

นายหญิงเซียลุกขึ้นนั่งประนมมือพลาญพุดชมพูขมิบ "ขอบคุณฟ้าดินเป็นโชคดีจริงๆ ที่ได้เทพดาสิงค์กั๋ดสิทธ์ทั่วสารทิศคุ้มครอง"

เซียเซิงเซียวเล็กคิ้วสูง "เรื่องนี้เกี่ยวอันใดกับเทพดาสิงค์กั๋ดสิทธ์ทั่วสารทิศด้วยเจ้าคะ"

นายหญิงเซียมองค้อนบุตรสาววงหนึ่ง "เจ้าลูกตัวดี ถึงตอนนี้อย่างจะยัวโมให้เข้าอีก โตปานนี้แล้วไม่ยอมมีเหย้ามีเรือน จะก่อบัญหาขึ้นอีกเมื่อไร

ก็สู้รู้ เจ้าต้องให้ข้าโมโหตายสักวันถึงจะพอใจหรือ"

เซี่ยเซิงเซี่ยมองสำรวจมารดา "ท่านแม่ ท่านหายป่วยแล้วหรือเจ้าคะ"

นายหญิงเซี่ยปราชิตามองนาง "เจ้าก็เรื่องให้มันน้อยๆ หน่อย ข้าจะกลัวหัวใจมันไม่สบายได้อย่างไรเล่า"

เซี่ยเซิงเซี่ยพยักหน้า "ดูท่าทางท่านหายดีแล้วจริงๆ อย่างนั้นข้าก็วางใจเสียที"

"หือ?" นายหญิงเซี่ยมองบุตรสาวปราดหนึ่ง

เซี่ยเซิงเซี่ยแยมยิ้ม "ช่วงที่ผ่านมาท่านแม่ล้มป่วย ข้ารู้สึกจะอายใจมากเจ้าคะ"

"รู้จักจะอายใจก็ดี เอาละ ข้าสบายตัวขึ้นมากแล้ว เจ้าไม่ต้องอยู่ที่นี้เป็นเพื่อนอีก กลับห้องไปปักผ้าเถอะ หากเจ้าปักผ้าเซ็ดหน้าเสร็จสักผืนได้ ข้าก็อายุยืนร้อยปีแล้ว"

เซี่ยเซิงเซี่ยवलอกตาขึ้นแล้วสาวเท้าออกไป

"เจ้าลูกผู้นี้!" นายหญิงเซี่ยคับอกคับใจจะลอกหนึ่ง

ทางนายท่านเซี่ยรังตัวเซ้าหึงยวนให้อยู่กินอาหารร่วมกันอย่างอบอุ่น เปี่ยมด้วยไมตรี ไหนเลยจะรู้ว่ากินไปได้ครึ่งๆ กลางๆ สาวใช้สวมเสื้อกั๊กสีเซียวไขกาก็วิ่งเข้ามาอีก นางทำหน้าที่เสียพลางกล่าวว่า "นายท่าน แยมแล้วเจ้าคะ นายหญิงเป็นลมไปแล้ว!"

นายท่านเซี่ยลุกพรวดขึ้นยืน จากนั้นคล้ายคิดอะไรได้ก็นั่งลงตามเดิม ซ้ำๆ วางหน้าซีมเอ่ยขึ้นว่า "คุณหนูของพวกเจ้าชุกชนอีกแล้วใช่หรือไม่"

สาวใช้กระที่บเท้าอย่างร้อนรน "ไม่ใช่เจ้าคะ นายท่าน คุณหนูหนีออกจากเรือนไปแล้ว ทิ้งสารไว้ให้นายหญิงฉบับหนึ่ง นายหญิงอ่านแล้วถึงได้ร้อนใจจนเป็นลมไป"

พอได้ยินว่าบุตรสาวหนีออกจากเรือน สีหน้าของนายท่านเซี่ยบูดบึ้งไปหมด เขาพูดเสียงร่ำเร็ว "สารอยู่ที่ใด"

สาวใช้รีบยื่นสารให้เขา "นายท่าน สารเจ้าค่ะ"

นายท่านเซี่ยรับมากวาดสายตาอ่านอย่างว่องไวจบ มือของเขาสั่นเทาด้วยความโกรธา ก่อนจะกล่าวสบถซ้ำๆ "เจ้าลูกเวรลูกกรรมผู้นี้ อยากจะให้มารดาของนางตายหรืออย่างไร"

เดียวเจาลอบเตะเซ้าหึงยวนทีหนึ่ง

เขากระแอมกระไอเบาๆ ก่อนกล่าวขึ้น "ท่านลุง บุตรสาวของท่านไปที่ใดหรือขอรับ"

นายท่านเซี่ยเป็นทหารตั้งแต่วัยหนุ่มจนบัดนี้ยังคงเป็นคนไม่ถือธรรมเนียมจุกจิกหยุมหยิมตามประสาผู้เป็นนักรบอย่างไม่เปลี่ยนแปลง ยิ่งขณะนี้เขากำลังโมโหบุตรสาวจนหน้ามืดจึงยื่นสารให้ชายหนุ่มอ่านทันที เซ้าหึงยวนเพียงเห็นในนั้นเขียนไว้ว่า

'อันว่าไยบุรุษมิจับดาบต่อสู้ ตีด่านยึดเมืองคืนกู้ศักดิ์ศรี สตรีนี้มีดียิ่งกว่าชายชาติตรี หากวอโค่วมีบั้นปลายไม่เลิกรา!'

นายท่านเซี่ยตบเข่าดังขาด "นางถึงกับไปสังหารชาววอโค่วจริงๆ หรือนี้! ช่าง..." เขาหยุดเว้นจังหวะเล็กน้อยถึงกล่าวต่อ "ช่างน่าเสียดายนัก ที่มีใช้บุตรชาย"

เซ้าหึงยวนอยากหัวเราะอย่างปราศจากเหตุผล

ผู้ใดจะรู้ว่าเพิ่งสิ้นเสียงนายท่านเซี่ย ม่านประตูก็ถูกเลิกขึ้น สตรีออกเรือนแล้วนางหนึ่งฟุ้งทะยานเข้ามาประหนึ่งพายุหมุน

นายท่านเขี่ยเห็นแล้วหน้าถอดสีไปถนัดตา เขากล่าวเสียงสั่น "ซูหยิน..."

นายหญิงเขี่ยบิดหูเขาพร้อมกับร้องตวาด "น่าเสียดายที่มีโชบุตรชายรี! หากเป็นบุตรชายท่านคงส่งเขาไปตั้งนานแล้วใช่หรือไม่ นางเป็นสตรีผู้หนึ่งแท้ๆ ทว่าวันๆ คิดแต่จะสังหารชาววอไค่ว์ ก็เพราะเสาะหลักอย่างท่านไม่ตรง เสารองถึงได้เอียง มีหน้าซ้ำยังแสรังทำเลอะเลือนต่อหน้าซ้ำอีก!"

"ซูหยิน มีคนอื่นอยู่ด้วยนะ" นายท่านเขี่ยหน้าแดงกำเป็นสิติบหมุแล้ว

"ไม่ว่าใครอยู่ก็ช่าง ท่านปล่อยให้บุตรสาวข้าหายตัวไปไม่ได้ เจ้าลูกเวร ลูกกรรมผู้ั้น เพิ่งสะสงปัญหาไปได้อย่างหนึ่งก็ก่อเรื่องใหม่อีก คงไม่อยากจะเห็นข้าอยู่ดีมีสุข!"

นายท่านเขี่ยอดแก้ต่างแทนบุตรสาวไม่ได้ "ไม่ใช่ซะ ซูหยิน เชิงเขี่ยว ต้องเห็นว่าปัญหาคลี่คลายลงแล้วถึงได้จากไปเป็นแน่ ก่อนหน้านี้นางเฝ้าไข้อยู่ข้างเตียงเจ้าไม่ห่างสักชั่วเคอหนึ่งเลยมิใช่หรือ นางเห็นว่าในเรือนหมดปัญหาแล้ว เจ้าก็หายป่วยแล้วถึงได้จากไป"

"ความหมายของท่านคือนางจากไปในเวลานี้มีเหตุผลมากหรือ" นายหญิงเขี่ยถลึงตาโต้ถาม

คำพูดของตาเฒ่าบัดซบมีความหมายเช่นที่นางเข้าใจนี้กระมัง

"ไม่มีเหตุผล ไม่มีเหตุผลเลย..."

"เช่นนั้นท่านรีบเรียกคนไปตามตัวบุตรสาวกลับมาโดยไวสิ!"

นายท่านเขี่ยสะบัดแผ่นสารที่เขี่ยเชิงเขี่ยวทิ้งไว้ให้คลื่ออก "ซูหยิน เจ้าดูสิ ในสารแผ่นนี้วาดภาพเรือเล็กๆ ลำหนึ่ง นี่บ่งบอกว่าเขิงเขี่ยวนั่งเรือไป ตอนนีเจ้าลูกผู้ั้นต้องลงเรือไปแล้วเป็นแน่ ไล่ตามไม่ทันแล้ว"

นายหญิงเขี่ยหน้าซีดเผือด นางมองไปทางเซ่าหึงยวน

เขากล่าวพลอบด้วยสีหน้าเคร่งขรึม "ท่านป้าไม่ต้องกังวลใจเกินไป"

บุตรสาวท่านมีวรยุทธ์ไม่เลว ต่อให้เป็นชายฉกรรจ์สี่ห้าคนก็ประชิดตัวนางไม่ได้ขอรับ"

นายหญิงเซีย่ปิดหน้ารำให้เสียงดัง "นางเป็นสตรีผู้หนึ่ง เหตุอันใดต้องมีชายฉกรรจ์สี่ห้าคนประชิดตัวด้วย"

ชายหนุ่มกระแอมกระไออย่างกระอักกระอ่วน ก่อนจะชำเลืองมองเฉียวเจาทงหางตาแวบหนึ่ง

ตกลงว่าจะขอตัวกลับหรือไม่ ข้าไม่อยากจะอยู่ที่นี้แล้ว

"เจ้าหยุดร้องไห้ก่อนเร็วเข้า ท่านโหวหมายถึงว่าบุตรสาวเรามีวรยุทธ์สูงไม่เกิดเรื่องกับนางหรอก"

นายหญิงเซีย่ไม่ยอมเอามือที่เปิดหน้าไว้ออก "ท่านโหวก็มีวรยุทธ์สูงเช่นกัน คุณหนูใหญ่สกุลเฉียวยังคงอยู่ในมือพวกตัวจ้อเลยมิใช่หรือ"

เซ่าหมิงยวนพูดอะไรไม่ออกไปทันใด "... พอสืบที่ หากพูดดูแยงตะแคงร้วต่อหน้าภรรยาที่ข้ายังตามร่องนอนขอคืนดีไม่ได้เช่นนี้ ข้าจะบันดาลโทษแล้วจริงๆ นะ!

"สูหยิน นี่เจ้าพูดอะไรของเจ้า" นายท่านเซีย่กระดากกระเดื่องอย่างมาก

ในครั้งนั้นภรรยาของเขาผู้นี้ยอมออกเรือนกับเขาโดยไม่รังเกียจว่าแขนพิการข้างหนึ่ง นางเป็นคนเปิดเผยตรงไปตรงมาและใจกว้าง อะไรๆ ก็ดีไปหมด เสียอย่างเดียวเมื่อโกรธขึ้นมากก็กล้าพูดได้ทุกอย่าง

"มีอันใดรี จะดึงว่าข้าพูดจาไม่เป็นหรือ ท่านรีบตามหาบุตรสาวข้ากลับมาโดยไว หลังจากนั้นไม่อยากหย่ากับข้าก็ยอมได้!"

นายหญิงเซีย่ออกแรงผลักนายท่านเซีย่ออก

เขาหน้าแดงจรดใบหูยามเอยกับเซ่าหมิงยวน "ท่านโหว คือว่าท่าน..."

เซ้าหมิงยวนหยักยิ้มด้วยสีหน้าเป็นปกติ "ท่านลุง ในเมื่อท่านมีเรื่อง
ต้องสะสาง ผู้เยาว์ก็ไม่รบกวนแล้ว..."

แม่นางเดียวที่อยู่ด้านหลังเตะเขาเบาๆ ทีหนึ่ง

เซ้าหมิงยวนไม่มีท่าที่ตอบสนองใดๆ

นายท่านเชื้อยอกมาส่งคนทั้งสองที่หน้าประตู เซ้าหมิงยวน
มองท้องฟ้าสีครามประดับเมฆขาวพลางระบายลมหายใจเบาๆ เอือกหนึ่ง
ทั้งสองเดินกลับไปตามทางเดิม เจียวเจากระซิบถาม "इनท่าน
ไม่บอกว่าจะช่วย"

แม่ทัพหนุ่มงั้นไป "สตรีหนีออกจากเรือน ข้าก็ต้องช่วยเหลือด้วยหรือ"

เจียวเจาหนึ่งซึ่งไปแล้วมุ่นคิ้วพลางกล่าว "แต่นางจะไปทางทิศใด
เพื่อสังหารชาววอโค้ว สถานการณ์ทางนั้นวุ่นวายปานนั้น..."

"ไม่ต้องห่วง ตอนอยู่ที่สวนดอกไม้ข้าได้ประลองฝีมือกับคุณหนูเซีย
แล้ว นางรับมือชายฉกรรจ์หลายคนได้อย่างไม่เป็นปัญหา"

เจียวเจายังคงกังวลใจอยู่บ้าง "ถึงอย่างนั้นก็ไม่มีอะไรแน่นอนเสมอไป"

เซ้าหมิงยวนถอนใจยิ้มๆ "เมฆฝนบนฟ้ายังคาดหมายไม่ได้ นั่งอยู่
ในเรือนดีๆ ก็อาจโดนแผ่นกระเบื้องตกใส่ศีรษะตายได้เหมือนกัน"

นัยน์ตาชายหนุ่มทอแววลึกล้ำ เขามองเด็กสาวตรงหน้า เอ่ยถาม
เสียงเบาว่า "เจาเจา เจ้าอยากตามคุณหนูเซียกลับมาหรือ"

เจียวเจาส่ายหน้าอย่างเห็นความคาดหมายของเขา "ไม่" ทีแรก
ข้าอยากให้ท่านส่งคนไปคุ้มครองนาง แต่ตอนนี้คิดๆ แล้วการเดินทางหนนี้
ท่านพาเยี้ยลั่วตามมาคนเดียว ไม่มีกำลังคนเลย ท่านกล่าวไม่ผิด คนเขา
จะเป็นตายร้ายดีไม่อาจคาดเดา จะล้มเลิกสิ่งที่ยอยากทำเพราะเรื่องนี้ไม่ได้
การได้เป็นวีรสตรีไม่น้อยหน้าบุรุษคือความไฝ่ฝันของเชิงเซียมาโดยตลอด"

หญิงสาวทอดสายตามองไปทางทิศใต้ นางไม่รู้ว่ายามนี้เซี่ยเซ็งเซี่ยว
นั่งอยู่บนเรือที่มุ่งหน้าลงใต้แล้วหรือยัง แต่นางรู้ว่าในใจสหยาภักษณะนั้นจะต้อง
มีความสุขอย่างแน่นอน

หากคนเรามีชีวิตอยู่เป็นเวลานานแต่ไร้ซึ่งความสุขจะมีความหมายใดเล่า
มีผู้ทำตามใจปรารถนาจึงจะไม่เสียชาติเกิด

เซี่ยเซ็งเซี่ยว พวกเราสองคนอย่ายอมแพ้ล่ะ แล้วพบกันที่แดนใต้

474

"กวนจวินไหวไปที่สกุลเซียในตำบลไปวัน?" ได้ฟังรายงานจากสายสืบแล้ว นายอำเภอหวังส่งคนไปแจ้งข่าวเจ้าเมืองหลี่ทันที

เจ้าเมืองหลี่ได้ข่าวแล้วเรียกที่ปรึกษาามาพูดคุยหารือ

"อาจารย์หานเห็นว่าความเคลื่อนไหวในวันนี้ของกวนจวินไหวมีนัยลึกซึ้งอันใดหรือไม่"

ที่ปรึกษาซึ่งถูกเรียกขานว่า 'อาจารย์หาน' เป็นผู้เฒ่าร่างผอมเกร็งไว้เคราและหูหนึ่ง เขาได้ยินคำกล่าวนี้ก็ลูบเคราพลาบกล่าว "ก่อนหน้านี้พวกเราเคยสืบข่าวของสกุลเซียในตำบลไปวันมาแล้วว่าเป็นตระกูลสามัญธรรมดา สมัยเดียวจ้วงยังมีชีวิตอยู่ก็ไปมาหาสู่กับสกุลเซียอย่างใกล้ชิด ทั้งสองตระกูลจึงกลายเป็นสหายนั่นกัน กวนจวินไหวมาถึงจยาเฟิงจะไปเยี่ยมคารวะสกุลเซียก็มีโช่เรื่องน่าแปลก"

"ไปเยี่ยมคารวะสกุลเซียมิใช่เรื่องน่าแปลก ทว่ากวนจวินไหวไปที่นั่น

แต่เข้าตรู่แบบลับๆ ล่อๆ ต่างหากที่พิลึกพิลั่นอยู่บ้าง ข้ารู้สึกไม่สบายว่า ไม่ชอบมาพากล"

"ได้ทำให้ข้ารู้สึกเฉยนี้ก็เป็นเรื่องธรรมดา คนผู้หนึ่งกระทำการสิ่งใดผิดไปจาก ปกติล้วนมีเหตุผล ข้าเสนอแนะให้จับตาดูต่อไปก็ไม่เสียหาย ถึงอย่างไร แค่นี้ไปเยี่ยมคารวะสกุลเซียในตำบลไปอวัน ยิ่งยากมากที่จะหยั่งเดา ความคิดอ่านของกวนจวินไหวได้"

สีหน้าของเจ้าเมืองหลี่ทอแววเคลียดขริม เขามองดอกเบญจมาศ สีดำแดงที่วางประดับไว้ตรงระเบียงหน้าต่าง พลังกล่าวทอดถอนใจ "ข้า กลัวว่ากวนจวินไหวจะสร้างฉากบังหน้าเพื่อลอบตลบหลัง ไปเยี่ยมคารวะ สหายเก่าแก่ของสกุลเจียวเป็นคำอ้าง ความจริงแล้วจะสืบหาความจริงของ เหตุไฟไหม้เรือนสกุลเจียวต่างหาก"

เขากล่าวถึงตรงนี้แล้วเผยรอยยิ้มเย็นเยียบ "สมมุติบัญชีที่คุณชายใหญ่ สกุลเจียวนำขึ้นถวายฮ่องเต้เล่มนั้นก็ได้จากมือสหายเก่าแก่ของสกุลเจียว ผู้หนึ่งมิใช่หรือ ตอนนั้นชะล่าใจไปจริงๆ จึงปล่อยให้คุณชายเจียวรอดชีวิต ไปได้ เพราะเหตุนี้ทำให้ข้าโดนต่อว่าไม่น้อย"

"ดังนั้นหนนี้พวกเราต้องจับตาดูไว้ให้ดีๆ จึงจะถูก"

เจ้าเมืองหลี่พยักหน้า "ย่อมจะหละหลวมไม่ได้ ดีที่สกุลเซียเป็น ครอบครัวธรรมดา ก่อนและหลังเหตุไฟไหม้คุณชายเจียวล้วนมิได้ไปเยี่ยม คารวะที่นั่น เห็นได้ว่าด้วยระดับชั้นของสกุลเซีย สกุลเจียวไม่ได้ข้องแวะพัวพัน กับพวกเขาอีกซึ่งไปกว่านี้ แต่พวกตระกูลอื่นๆ นั้นบอกได้ยากแล้ว"

"ได้เท่า สกุลจุนในเมืองจยาเฟิงต้องระวังเป็นพิเศษ ก่อนผู้ตรวจการเจียว จะลาราชการไว้ทุกซีให้บิดา คนแซ่จุนั้นก็เป็นสหายขุนนางที่รั้งตำแหน่ง อยู่ในสำนักตรวจการด้วยกัน"

รอยชิงชิงจูดวาทขึ้นในดวงตาเจ้าเมืองหลี่ "เฉียววโมไปเยี่ยมคารวะ สหายเก่าแก่หลายคนก่อนออกจากจยาเฟิงเป็นการลวงให้หลงกล ข้าคะเนว่า เขาได้สมมุติบัญชีเล่มนั้นจากสกุลจู่เอง ดีที่คนแซ่จู่ตายเพราะม้าตื่นไปแล้ว ถึงพวกเขาไปหากก็เสียเที่ยวเปล่า"

"ได้เท่าจะประมาทไม่ได้เป็นอันขาด เรื่องนั้นร้ายแรงใหญ่หลวง จะรู้ได้อย่างไรว่าผู้ตรวจการจู่ที่ตายไปมิได้เผื่อทางหนีที่ไล่ไว้เล่า"

นัยน์ตาของเจ้าเมืองหลี่ปรากฏแววอำมหิต "น่าเสียดายที่เรือนสกุลเฉียว ถูกไฟไหม้วอดวายแล้วกลายเป็นที่สนใจของผู้คนอย่างชวยมิได้ จะตัดรากถอนโคนสกุลจู่ก็ทำได้ไม่ถนัด ใครจะคิดว่าไล่ผู้แทนพระองค์จากเมืองหลวง กลับไปได้กวจนจวินโหวก็มาอีก รู้แต่แรกไม่ควรค้ำนึ่งถึงอะไรมากมายเช่นนั้น ในเมื่อทำแล้วก็ต้องทำให้ถึงที่สุด..."

"ได้เท่าอย่าเพิ่งผล็ลลามจะดีกว่า บัดนี้กวจนจวินโหวอยู่ในที่แจ้ง เราอยู่ในที่ลับ ฝ่ายที่จับต้นชนปลายไม่ถูกคือกวจนจวินโหวมิใช่พวกเรา หากท่านจัดการสกุลจู่ในเวลานี้กลับทำให้พบร่องรอย"

เจ้าเมืองหลี่พยักหน้า "อาจารย์หานกล่าวได้ถูกต้อง ส่งคนเฝ้าดู กวจนจวินโหวไว้ทุกฝีก้าวก่อน เขาเยี่ยมคารวะสหายเก่าแก่ของสกุลเฉียว แต่เพียงอย่างเดียวก็แล้วกันไป แต่หากยังวางแผนอื่นไว้ พอเขาสืบพบอะไร ค่อยลงมือทันที"

"กวจนจวินโหวมิใช่จะรับมือได้ง่ายๆ" ที่ปรึกษาหลูบเคราพร้อมกล่าว

เจ้าเมืองหลี่ยิ้มเยาะ "สองหมัดยากจะต่อกรกับสี่มือได้ กวจนจวินโหว เดินทางลงใต้มาขณะนี้ไม่กล้าพาคนติดตามมา ส่วนคนอื่นๆ เป็นเพียงหมอนปักลายเท่านั้น เขาจะเก่งกาจปานใด แต่ส่งคนไปรุมเยาะๆ ก็ต้องเล่นงานเขาถึงตายได้"

ที่ปรึกษากังวลใจอยู่บ้าง "อย่างนั้นจะเอิกเกริกเกินไป ข้าว่าทางที่ดีได้ทำบอกกล่าวทางนั้นให้รับรู้ไว้โดยไวจะดีกว่า ถึงต้องใช้คนก็อย่าใช้คนของเราอย่างเปิดเผย"

"แน่นอน ตอนได้รับสารจากเมืองหลวงก็ส่งข่าวให้ทางนั้นแล้วมิใช่หรือ ดูที่ว่าคนจากทางนั้นก็ใกล้มาถึงแล้ว" เจ้าเมืองหลี่นึกถึงเรื่องพวกนี้ก็ปวดเศียรเวียนเกล้า เขากล่าวด้วยสีหน้าขุ่นมัวต่อว่า "ถ้าไปถึงขั้นนั้นยังต้องหว่านล้อมองค์กรักษิณหลินอีก วุ่นวายจริงๆ หวังว่ากวนจวินโหวจะรู้จักกาลเทศะสักนิดอย่าก่อเรื่องให้มากนัก"

ทางเมืองหลวงบอกแล้วว่าเมื่อสิ้นสุดวาระการพิจารณาความดีความชอบปีหน้า เขาจะได้ระดับชั้นเอกและโยกย้ายไปเป็นขุนนางในเมืองหลวง ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อเช่นนี้หากมิใช่โดนบีบให้จนตรอกใครจะอยากเล่นกับไฟกันเล่า

เจ้าเมืองหลี่คิดคำนึงถึงตรงนี้ สายตาก็กวักแก้มเกรี้ยวขึ้น

พวกเฉียวเจาได้รับห่อกระดาษเคลือบมันจากสกุลเฉียวแล้วก็ล้มเลิกความตั้งใจที่จะไปเยี่ยมคารวะสหายเก่าแก่ของตระกูลต่อ จึงกลับถึงหมู่บ้านไปอ้วนแต่หัววัน

หน้าากกหนังสือมนุชยิตตบเนบไบน้าไต้ง่ายทว่าแกะออกยาก เฉียวเจายกมือตั้งที่หนึ่ง แต่มันแนบติดผิวสร้างควมเจ็บให้จนน้ำตาไหล

เซาหมิงยวนเห็นแล้วทั้งขบขันทั้งสงสาร "เจาเจา เจ้าใจร้อนอะไร"

"ก็อยากดูว่าของในห่อกระดาษเป็นอะไรโดยไวนะสิ หน้าากกหนังสือมนุชยิตตบเนบไบน้าไต้ง่ายทว่าแกะออกเลยไม่ได้หรือ"

"ต้องใช้น้ำร้อนอบผิว" เขาบอกพลางเดินไปยกน้ำร้อนอ่างหนึ่งมาจาก

ห้องครัว แล้วพูดกำชับนางว่า "ใช้ไอร้อนอบหน้านานหนึ่งเคื่อก่อน จากนั้นก็
จะแกะออกมาได้แล้ว"

เฉี่ยวเฉาพยักหน้าแล้วก้มศีรษะลงไปใกล้ๆ อ่างน้ำ ครั้นนี้ถึงถึงว่า
คนบางคนจับจ้องตาเป็นมันอยู่ด้านข้างก็รู้สึกตะขิดตะขวงใจอยู่บ้างโดยพลัน
นางจึงหันไปกล่าวกับเขา "แม่ทัพเซ้า ท่านกลับห้องไปก่อนเถอะ ประเดี๋ย
ข้าแกะหน้ากากออกเสร็จค่อยไปหาท่าน"

คนบางคนนั่งนิ่งไม่ขยับ

"แม่ทัพเซ้า?"

แม่ทัพหนุ่มถอนใจอย่างหมดปัญญา "เจาเจา นี่เป็นห้องข้า"

ชายหนุ่มก้มลึ้นยืมมองดูท่าทางเกือกระดากของเด็กสาวอย่างไม่วางตา
เขาพูดอย่างคับข้องใจมาก "เจ้าจะให้ข้าไปที่ใดเล่า"

นางก้มหน้าไม่แฉแสเขาคือ

หนึ่งเคื่อก่อนนั้นสั้นมาก แต่สำหรับเฉี่ยวเฉาแล้วกลับยาวนานเหลือเกิน
นางอดทนรอจนครบเวลาอย่างไม่ง่ายตายก็ยกตัวขึ้น

เซ้าหมิงยวนพลันลุกขึ้นเดินเข้ามาย่อกายอยู่เบื้องหน้านาง "อย่าขยับ
ข้าช่วยแกะออกให้"

นางกะพริบตาปริบๆ ตั้งท่าจะทักท้วง คนผู้นั้นก็กล่าวต่อว่า "การแกะ
ก็มีกลวิธีเฉพาะอยู่ เจ้าใช้กำลังดึงออก ถ้าเกิดดึงขาดเหลือครึ่งหนึ่งติดอยู่
บนหน้า..."

เฉี่ยวเฉาหลับตาลงเสียเลย ถือคิดว่าไม่เห็นไม่รำคาญใจ "รีบแกะเถอะ"

ชายหนุ่มหัวเราะเบาๆ เสียงหนึ่งก่อนเข้าไปใกล้อย่างซ้าๆ ยกมือ
แตะบนหน้าผากเรียบเนียนของเด็กสาว แพนขนตางามอนของนางกระพือ
ขึ้นลงถี่ๆ

เขาไม่รีรอแล้งเลอิก ลอกหน้ากากหนึ่งมนุษย์ออกอย่างเบาไม่เบามือ
เผยให้เห็นใบหน้าที่ประทับอยู่กลางใจตนออกมา

"เสร็จแล้ว?" เฉียวเจา ลืมตาขึ้นพบว่าชายหนุ่มอยู่ใกล้เพียงคืบกะทันหัน
ลมหายใจของเขากับนางรินรดไล่กันและกัน ชวนให้หวามใจไว้ที่สิ้นสุด

เฉียวเจา หน้าแดงทันทันใด นางกระถกตัวหนี

เช่าหึงยวนมือไวตาวาไวประคองนางไว้ พุดกลัวเสียงหัวเราะในลำคอ
"ระวังหายใจหลัง ข้าถอยออกเองก็ได้"

แม่ทัพหนุ่มเดินไปนั่งบนเก้าอี้ไม่ไกลนักแต่โดยดี ในใจเขาขุ่นง
เป็นอันมาก

ทั้งที่ตอนเขาไม่รู้ว่านางคือเจาเจา นางจ้องมองหน้าห้องเขา
จนตาไม่กะพริบบ่อยๆ เหตุไฉนตอนนี้ถอยห่างจากเขาเหมือนกับเขาเป็น
งูเงี้ยวเขี้ยวขอเสียแล้ว

หากขณะนี้แม่เมานางเฉียวล่วงรู้ความคิดของแม่ทัพเช่า เกรงว่า
จะแค้นเสียงเขาว่า 'นี่ยังต้องพุดอีกหรือ พวกบุรุษบพจะหน้าหนาขึ้นมา
ก็น่าโมโหจนคว้นออกหูเลยที่เดียว ถ้ายังทำเช่นเดียวกับเมื่อก่อน
จะไม่โดนเขารวบหัวรวบหางไปแล้วหรือ'

เฉียวเจา นวดคั้งใบหน้าให้ผิวที่ตึงๆ หนักๆ จากการสวมหน้ากากไว้
เป็นเวลานาน ผ่อนคลายแล้วยื่นมือออกไป "แม่ทัพเช่า เปิดห่อของที่
ท่านลุงเซี่ยมอบให้ท่านออกดูเถอะ"

เช่าหึงยวนหยิบห่อกระดาษเคลือบมันมาเปิดออก ในนั้นเป็น
กระดาษสารว่างเปล่าแผ่นหนึ่ง

หญิงสาวรับมันมาจ่อได้จุมุกตมกลืน นางนั่งตรึงตรองครู่หนึ่งถึงเอ่ย
กับเขา "แม่ทัพเช่า รบกวันท่านหยิบเทียนไซมาที่"

เขาหยิบเทียนไขมาให้ เจียวเจาถือกระดาษเปล่าอังอยู่เหนือเปลวเทียน
อย่างระมัดระวัง เห็นภาพร่างของบางสิ่งปรากฏขึ้นบนนั้นอย่างเลือนราง

415

มันเป็นภาพวาดกอนหิน

บนกระดาศสีขาวมีกอนหินโดดเดี่ยวกวงหนึ่งแค่นี้ ลายเส้นหยาบๆ
จนแทบเป็นไปไม่ได้ที่จะหาตำแหน่งที่ตั้งของมันได้พบ

เซ้าหมิงยวนกลับพบว่าสีหน้าของเจียวเจาผิดปกติไปบ้าง "เจาเจา?"

นางเฟ่งมองกอนหินที่ปรากฏบนกระดาศอย่างเหม่อลอย ขยับๆ
ริมฝีปากถึงเปล่งเสียงพูดออกมาได้ประโยคหนึ่งคล้ายว่าต้องใช้เรียวแรง
จนหมดทั้งกาย "ข้ารู้ว่าที่นี่คือที่ใด"

เขาโน้มตัวไปข้างหน้าอย่างห้ามไม่อยู่ "เป็นสถานที่ใดหรือ"

เจียวเจาเหลือบตาขึ้นสบตาเขา แพนขนตายาวดุจปีกแมลงกระเพื่อ
ขึ้นลงเบาๆ นางม้มปากแล้วพูด "นี่คือสวนหินในสวนดอกไม้เรือนข้า"

เซ้าหมิงยวนอึ้งงันไปในคราแรก จากนั้นถึงรู้สึกว่เดิมก็สมควร
เป็นเช่นนั้น

ภาพกองหินหยาบๆ ไม่มีจุดเด่นใดกองหนึ่งเช่นนี้ถูกวาดอยู่โดดๆ บนกระดาษสีขาว หากไม่ได้เป็นสิ่งที่น่าสนใจที่สุด มีหรือท่านพ่อตาจะสนใจให้คนมอบต่อให้นาง

ทอดสายตามองไปที่หัวหล้ายามนี้ นอกจากเงาเงาแล้ว เกรงว่าไม่ว่าใครก็ตามได้สารฉบับนี้ไปล้วนต้องงุนงมไม่เข้าใจ

ชายหนุ่มอดนับถือในความสุขุมรอบคอบของได้เท่าเดียวไม่ได้

สารฉบับนี้น่าจะเกิดจากการคาดคะเนสถานการณ์ไปในทางร้ายมากที่สุดของท่านพ่อตาเขา

"สวนหินในสวนดอกไม้เรือนข้ามีโพรงจุดหนึ่ง ทิศทางของปากโพรงเป็นช่องลมโกรกพอดี สมัยข้าเป็นเด็กพอถึงฤดูร้อนมักจะหลบอยู่ในนั้นรับลมเย็นเสมอ ดังนั้นทุกๆ เส้นสายโค้งเว้าของมันล้วนจดจำได้แม่นยำถึงแม้กองหินในภาพนี้จะวาดหยาบๆ ทว่าข้ามองปราดเดียวก็แน่ใจว่าเป็นที่นั้นอย่างไรข้อกังขา" เดียวเจาลูบไล้กระดาษสารพลางพุดพิมพ์ "ไม่รู้ว่าในโพรงสวนหินเก็บซ่อนอะไรไว้ แล้วมันเสียหายไปในเหตุไฟไหม้ครั้งนั้นหรือไม่"

"ไปดูก็สิ้นเรื่อง"

"นายอำเภอหวังจับตาคุณอยู่นะ"

แผนล่อจูงออกจากถ้ำเป็นเรื่องหนึ่ง เมื่อมีของสำคัญต้องไปค้นหาจริงๆ ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง สำหรับคนที่คุ้นเคยกับการเป็นผู้ควบคุมสถานการณ์เสมอเป็นธรรมชาติที่ไม่อยากให้เกิดปัญหาใหม่แทรกขึ้น

"ตอนดึก"

นางนิงซึ่งไปเล็กน้อยก่อนจะพยักหน้า "ได้"

ยามเที่ยงคืนฝันฟ้าค่อนข้างขมุกขมัว มีเมฆดำบดบังดวงจันทร์ไว้พอดี
ดวงดาวทอแสงริบหรี่บางตา

ภายนอกมีตสนิทจนน่าพรันใจ

ในความมืดชายหนุ่มคว่ำมือเฉียวเงาขึ้นมาพร้อมกระซิบบอก
"ไม่มีแสงจันทร์กลับทำอะไรได้สะดวง"

แม่นางเฉียวไม่รู้ว่าจะพูดตอบอย่างไรดีโดยสิ้นเชิง

ไม่มีแสงจันทร์ทำอะไรได้สะดวง ด้วยเหตุนี้คนบางคนก็สามารถจูงมือนางได้อย่างเปิดเผยหรือ

แน่นอนว่าคราครั้งนี้เฉียวเจามีได้ชัดขึ้น

แต่ละเรื่องต้องรู้จักแยกแยะหนักเบาเร็วช้า การไปคั่นดูสวนดอกไม้
เรือนสกุลเฉียวให้แน่ชัดเป็นเรื่องสำคัญ ในคำคืนเจกนี้นางมองไม่เห็น
แม้แต่ทางเดิน มีคนจูงมือไว้ยอมอุ้มใจ หาไม่แล้วหากหกล้มลงไป เจ็บตัว
กลับไม่เป็นอะไร แต่ทำให้คนอื่นไหวตัวทันต่างหากถึงนำปวดศีรษะ

เฉียวเจาโอนอ่อนคล้อยตามเช่นนี้ทำให้เซ่าหิงยวนอมยิ้มน้อยๆ

มือของเด็กสาวนุ่มนั้มราวกับไร้กระดูก เขาออกแรงบีบที่หนึ่งอย่าง
อดใจไม่อยู่

นางพูดเอ็ดเสียงเบาๆ "เซ่าหิงยวน"

ในม่านราตรีเขามองไม่เห็นสีหน้าของนาง เพียงรู้สึกรู้ว่าเสียงเรียก
'เซ่าหิงยวน' ละม้ายขนนกซุกซนที่สะกิดหัวใจเขาให้คันยุบยิบ

"อย่าส่งเสียง" ชายหนุ่มยื่นหน้าไปพูดเบาๆ ข้างไบหูนาง

พูดจบเขาพลันโอบเอวนางไว้พร้อมกั้บกระโดดตัวลอยขึ้นจากพื้น
ใช้อีกมือหนึ่งเกาะขอบกำแพง

อีกฟากหนึ่งของกำแพงเป็นความมืดมิดอันธกัาร ต้นไม้ใบหญ้าเป็น

เงาดำตะคุ่มๆ ประหนึ่งภูตผียืนอยู่นิ่งๆ

เจ้าหมีงยวนพาเฉี่ยวเจ้าทิ้งตัวลงพื้นอย่างไร้สัมเสียง เขากะระชิบถาม "ยืนทรงตัวได้แล้วหรือยัง"

นางพยักหน้าตอบ

เขาปล່อยมือจากเอวเล็กบางแล้วบอกเบาๆ "เช่นนั้นไปกันเถอะ"

"จัดการคนที่เฝ้าดูอยู่แล้วหรือ" เฉี่ยวเจ้าถามเสียงค่อย

"จัดการแล้ว ไม่ต้องเป็นห่วงเรื่องนี้ ตอนนั้นคนผู้้นกำลังหลับสบาย รอฟุ้งนี้เขาตื่นขึ้นก็ไม่รู้ว่าเกิดเรื่องอะไร เพียงนึกว่าตนเองเผลอหลับไป"

ทั้งสองกุมมือกันเดินตัดผ่านสวนซึ่งจื่อท่ามกลางผืนรัตติกาล

คุณาสันหลังใหญ่ของสกุลเฉี่ยวเหลือเพียงซากก้ำแพงหักพังทอดตัวเป็นแนวในความมืดแฝงความน่าสะพรึงกลัว

กระนั้นในใจเฉี่ยวเจ้าหาได้หวาดกลัวต่อเรือนที่ใช้ชีวิตอยู่มานานไม่ ขณะที่นางให้เจ้าหมีงยวนจับจูงมือเดินไป ตรงกลางอกมีเพียงความระทมขมขื่นเท่านั้น

นางกับบุรุษข้างกายหั้นหมายกันมานานแสนนาน เขาคือคนที่ท่านปู่เลือกให้ด้วยตนเอง

ช่วงสองปีก่อนท่านปู่ล่วงลับ ได้เร่งรัดให้นางออกเรือนโดยตลอด เห็นได้ว่าในใจท่านวาดหวังอยากให้นางแต่งงานมาก

ใช่หรือไม่ที่ท่านปู่ยังวาดหวังอีกว่าสักวันหนึ่งนางกับบุรุษผู้้นี้ จะจูงมือกันเดินเข้าสู่เรือนในสวนซึ่งจื่อมาเยี่ยมท่าน

เมื่อคิดคำนึงถึงตรงนี้ เฉี่ยวเจ้าบีบมือที่กุมฝ่ามือใหญ่สากด้านของเขาแน่นขึ้น

ชายหนุ่มย่อมรับรู้ได้ เรียวคิ้วของเขาที่เร้นอยู่ในเงามืดเล็กขึ้นเล็กน้อย

"เดินระวังๆ" เขากะชิบบอกที่ข้างหูเด็กสาว

"ไปทางนี้" ที่นี่เป็นเรือนของนาง ถึงเฉียวเจาหลับตาก็ยังจดจำได้
ทุกซอกมุม

นางจับมือเช่าหมิงยวนไว้แน่นขณะเดินสลั้หยุดพักจนไปถึงด้านข้าง
สวนหิน

สวนดอกไม้ด้านหลังเป็นจุดที่คงสภาพเดิมไว้ได้มากที่สุดหลังเหตุไฟไหม้
สวนหินที่ก่อสร้างนานหลายปีกับสระน้ำไม่ไกลนักไม่เปลี่ยนแปลงไปเท่าไร
มีเพียงกลิ่นเหม็นเน่าของใบไม้ลอยมาจากในน้ำจางๆ ไม่หลงเหลือภาพ
ความงามของดอกบัวแรกแย้มบานเจกวันวานให้เห็นอีกต่อไป

ปากโพรงหินคล้ายสัตว์ร้ายตัวใหญ่หมึ่หมาอ้าปากซ่อนตัวอยู่ใน
ความมืดสนิท

เวลานี้เองเช่าหมิงยวนถึงจุดตะเกียงดับยากที่พกดติดตัวมา ใช้เรือนกาย
สูงใหญ่บดบังแสงไฟไว้แล้วก้มตัวมองเข้าไปข้างในโพรงหิน

มาตราว่าปากทางเข้าจะคับแคบ แต่ภายในกว้างไม่น้อย ใต้แสงไฟ
ที่ส่องสว่างมองเห็นฝุ่นดินเกาะกับหญ้าขึ้นรกเต็มไปหมด นอกเหนือจากนี้
ก็ไม่มีอย่างอื่นอีก

"แม่ทัพเช่า ข้าจะเข้าไปดู รบกวณท่านส่องไฟให้ข้าด้วย"

เขารั้งตัวนางไว้ "ให้ข้าเข้าไปเถอะ ในนั้นสกปรก"

"ไม่ต้อง ท่านตัวสูง เข้าไปก็มือไม้แก้งก้าง อีกอย่างหนึ่งไม่คุ้นที่ทาง
เท่าข้าด้วย"

เขายังจับมือนางไว้ "รอสักครู่"

เฉียวเจาหยุดยั้งมองเขา

เช่าหมิงยวนชู่ตะเกียงมองสำรวจทั้งสี่ทิศ จากนั้นก้มตัวลงเก็บไม้ไผ่

ปล้องหนึ่งตรงริมสระน้ำ เขาก็อมน้ำไว้ในมือแล้วแหยเข้าไปในโพรงหิน
 เขาตรวจดูทุกๆ ซอกมุมอย่างละเอียด ไม่ปล่อยให้จุดใดหลุดรอดไปได้
 ทันใดนั้นก็มีบางอย่างพันกับไม้ไผ่ก่อนเคลื่อนตัวขึ้นไปด้านบนอย่างว่องไว
 ใต้แสงตะเกียงเจียวเจามองเห็นได้ชัดถนัดตาว่านั่นเป็นงูสีเขียวตัวหนึ่ง
 นางไม่ได้ร้องอุทาน แต่หน้าซีดเผือดทันใด
 ไม่ต้องตรองดูก็รู้ว่าถ้าเมื่อครูนางเข้าไปทันที ดีไม่ดีเจ้างูตัวนี้อาจจะ
 เลื้อยมาบนตัวนางก็เป็นได้

"เซ้าหมิงยวน..." นางส่งเสียงเรียกเบาๆ
 เขายื่นมือจับงูแล้วขว้างไปไกลๆ ด้วยความเร็วดุจสายฟ้าแลบ
 ถึงเปื้อนหน้ามาถามนาง "ตกใจหรือไม่"
 เจียวเจาส่ายหน้า "ไม่"
 "เข้าไปเถอะ ระวังหน่อยนะ" เซ้าหมิงยวนยึดตัวขึ้นแล้วโยนไม้ไผ่ทิ้งไป
 บนพื้นเบาๆ

"ขอบคุณมาก" เจียวเจาอาศัยแสงไฟสลัวมองเห็นดวงหน้าของอีกฝ่าย
 ได้ร่างๆ

ในยามราตรีดวงตาของเขายิ่งแจ่มกระจ่างเป็นประกายชวนพิศ
 อย่างมาก

จู่ๆ หญิงสาวก็ไม่กล้ามองต่ออีก นางจึงก้มศีรษะลอดเข้าไป
 เซ้าหมิงยวนวางตะเกียงไว้ตรงปากทางเข้า ด้านในโพรงหินก็สว่างไสว
 ทันใด

เจียวเจายกมือลูบไล้ผนังของโพรงหิน
 นางคุ้นเคยกับทุกจุดในนี้ หลับตาลงก็ยังนึกภาพออกได้
 ท่านพ่อเพียงมอบกระดาศที่วาดรูปสวนหินให้นางแผ่นหนึ่ง เพื่อจะ

บอกนางว่าที่นี้เก็บซ่อนสิ่งใดไว้ล่ะ

นางคลำหาไปตามผนังหินที่ละชั้น ค้นดูตามซอกหินซึ่งซ่อนของได้
ตามความทรงจำจนทั่วแล้วก็ไม่พบอะไรสักอย่าง

ทันใดนั้นบุรุษที่ยืนอยู่ด้านนอกปากโพรงก็ดับตะเกียงพร้อมกับ
เรือนกายสูงใหญ่แทรกเข้ามา

416

ภายในโพรงไม้หน้าบังกะเบบนักเมื่อเทียบกับปากทางเข้า ทว่าพอ
ชายหนุ่มร่างใหญ่ผู้หนึ่งแทรกตัวเข้ามาก็เบียดเสียดกันทันใด

ตัวเฉียวเจาข้างหนึ่งแนบติดผนัง อีกข้างหนึ่งอยู่ชิดตัวเขา จะหลบ
ก็หลบไม่ได้

กลิ่นอายเฉพาะตัวบุรุษโอบล้อมนางไว้แน่นหนาในพริบตาเดียว
"เซ้า..."

เขายื่นมือปิดปากนางไว้ทันที กระซิบบอกว่า "อย่าพูด มีคนมา"
มีคน? ในใจเฉียวเจาตั้งเครียด

หลังเหตุไฟไหม้คราวนั้นเรือนสกุลเฉียวกลายเป็นสถานที่อาถรรพ์
แล้วใครกันจะมาที่นี่โดยปราศจากเหตุผล

หรือว่าคนของฝ่ายนายอำเภอหวังตามมาทันแล้ว

เฉียวเจาลังเลไม่แน่ใจ นางงยหน้าขึ้นมองเซ้าหมิงยวนตามสัญชาตญาณ

เลยชนถูกคางเขาโดยไม่ทันระวัง

ปลายคางที่มีไรหนวดเขียวๆ ของบุรุษกระทบกับหน้าผากเนียนเกลี้ยง
ของนางชวณให้จ๊กจ๊วบหวิว

ในความมืดดวงตามองอะไรไม่เห็น ส่งผลให้ประสาทสัมผัสอื่น
แปรเปลี่ยนเป็นเฉียบไวอย่างยิ่งวด เสียวขณะนั้นทั้งคู่ได้ยินเสียงหัวใจเต้น
พร้อมกัน

ตึกๆ

ในโพรงหินเล็กๆ นี้ไม่มีเสียงใดกลบทับเสียงหัวใจเต้นที่แยกแยะ
ไม่ออกกว่าเป็นของใครได้

เฉียวเจาสงบออารมณ์จิตใจหนึ่ง ยกมือขึ้นเขียนตัวอักษรตรงกลาง
ฝ่ามือเขา 'ท่านคิดว่าเป็นใคร'

'บอกยาก' เซ่าหมิงยวนเขียนตอบที่มีोनางดูเดียวกัน

'คงมิใช่คนของนายอำเภอหวังนะ'

'ตอนมาไม่มีคนสะกดรอยตาม' เขาเขียนตอบ

นางไม่ถามต่ออีก ในเมื่อเซ่าหมิงยวนบอกเช่นนั้น นางเชื่อใน
ความสามารถจุดนี้ของเขา

เสียงฝีเท้าดังอยู่ใกล้ๆ เฉียวเจาเงี่ยหูตั้งใจฟังแล้วประจักษ์ได้ฉับพลันว่า
เจ้าของเสียงฝีเท้ากำลังตรงดิ่งมาทางโพรงหิน

นางกุมมือบุรุษข้างกายแน่นอย่างสุดระงับ

'ไม่ต้องกลัว' เขาเขียนบอกนาง

เด็กสาวพลิกข้อมือเขียน 'ข้าไม่ได้กลัว ข้าคิดอยู่ว่าหลังพวกเรา
ถูกจับได้ ท่านจะสังหารคนปิดปากหรือไม่'

เซ่าหมิงยวนยกมุมปากโค้งขึ้นอย่างไร้สัมผัสเสียง

ที่แท้เขาเป็นห่วงโดยใช่เหตุไปเอง จริงสินะ ตอนเด็กสาวข้างๆ ตัวเขา อยู่ในโรงที่มียังกล้าจับศพคนตายนำเกลียดน่ากลัว ไหนเลยจะหวาดกลัวคนเป็นเล่า

เสียงผีเพ้าดังโกล้งขึ้นทุกทีแล้วเงียบหายไป ทันใดนั้นเสียงของสตรีแรกรุ่งดังลอยมาจากนอกโพรงหินไม่ไกลนักอย่างรวดเร็ว "คนบ้า ก็บอกแล้วว่าอย่าไปที่นั่น"

"ซานหนี่ ไม่ไปที่นั่นแล้วจะไปทีใด" เสียงพะเน้าพะนอของหนุ่มน้อยดังขึ้น

แววตาของเจียวเจาไหววูบหนึ่ง

ฟังจากลุ่มเสียงแล้วชายหญิงคู่นี้คงยังอายุไม่มาก ไม่น่าจะเกียติบปี

"อย่างไรก็ไม่ไปที่นั่น เจ้าลี้มไปแล้วหรือว่าครวาก่อนในนั้นมีงูด้วนนะ ตกใจแทบตายเลยทีเดียว"

"แต่ที่อื่นเจ้าก็บอกว่าถูกไฟไหม้ดำเป็นตอตะโกดูน่ากลัวมากไม่ใช่หรือ ซานหนี่คนดี พวกเราเข้าไปในโพรงหินกันดีกว่านะ กว่าจะออกมาได้สักครั้ง มีโช่ง่ายตาย..."

"ฮี้ ถ้าอย่างนั้นก็กลับกันเถอะ เจ้าพร้าบอกว่ารักข้าไม่หยุดปาก สุดท้ายกลับคำหนึ่งถึงแต่ตนเอง..." สาวน้อยส่งเสียงดังขึ้นกะทันหัน "เจ้าทำอะไร รีบปล่อยข้าลงนะ"

"อย่าตีๆ ข้าเชื่อฟังเจ้าแล้ว พวกเราไม่เข้าไปในโพรงหิน ก็อยู่กันที่ข้างสระน้ำนี่เป็นอย่างไร"

สาวน้อยทำเสียงฮึแล้วไม่กล่าววาจาอีก

ด้านนอกพลันเงียบลง

เจียวเจาย่นหัวคิ้วแทบชนกันอย่างไม่สบอารมณ์มาก

สองคนนี่มาทำอะไรกันลับๆ ล่อๆ ที่ซากเรือนนาง

ในโพรงหินเอย ช้างสระน้ำเอย ยังเปลี่ยนที่กันได้ตามชอบใจ ดูอย่างนี้
แล้วไม่เกี่ยวข้องกับเป้าหมายที่นางกับเซ้าหมิงยวนมาที่นี้คืนนี้แน่นอน

สองคนนั่นถือโคมไฟมาด้วย มันส่องแสงวับแวมอยู่นอกโพรงทำให้
คนที่เฝ้าภายในที่ลับพอมองเห็นได้รำไร

เฉียวเจาอดตะโงกศีรษะออกไปไม่ได้ แต่ยังไม่ทันเห็นสภาพการณ์
ด้านนอกเต็มตาก็ถูกบุรุษข้างกายดึงตัวกลับมา

'ข้าจะดูว่าพวกเขาทำอะไรกันอยู่' เด็กสาวเหยียดนิ้วออกเขียนบน
ฝ่ามือกว้างใหญ่ของเขาอย่างว่องไว

นางลากขีดสุดท้ายเสร็จ เสียงร้องของสาวน้อยดังขึ้นข้างนอกโดยพลัน
เป็นเสียงแหลมสูงห้วนสั้น ทอดทางเสียงกระเส้ารัตรีใจ

"ซานหนี่ๆ เจ้าช่างงามเหลือเกิน ข้าคิดถึงเจ้าทุกวัน คิดถึงแทบขาดใจ
อยู่แล้ว..."

เฉียวเจาหน้าแดงทันใด นางไม่โง่ม ตอนนี้ย่อมกระจ่างแจ้วแล้วว่า
คนข้างนอกทำอะไรกันอย่างแน่นอน

เมื่อครู่ข้ายังถามเซ้าหมิงยวนอีกหรือนี้

ครั้นคิดไปเช่นนี้แม่นางเฉียวก็อยากเอาศีรษะมุ่ดแทรกแผ่นดิน
ใจจะขาด

ชั่วชีวิตนี้นางไม่เคยอับอายขายหน้ามากเท่านี้จริงๆ

ฝ่ามือใหญ่คู่หนึ่งประกบปิดสองหูรื้อนวาวๆ ของนาง ปิดกั้นเสียงบาดหู
สุดจะทนฟังได้จากข้างนอกไว้

ชายหนุ่มใช้นิ้วก้อยเขียนเบาๆ ตรงข้างแก้มนางบอกว่า 'กุสสตรี
อย่าฟัง'

แสงสว่างด้านนอกส่องเป็นลำๆ เล็ดลอดเข้ามาตามช่อง
หลังจากคุ้นเคยกับความมืดรอบด้านแล้วอาศัยแสงไฟเรืองๆ นี้
เฉียดเงาพอจะมองเห็นสีหน้าท่าทางของชายหนุ่มที่อยู่ใกล้ๆ ได้ถนัดตา

เขานั่งตัวเหยียดตรงปิดหน้าต่างไว้อย่างจดจ่อมีสมาธิ สีหน้าเคร่งขรึม
แต่ใบหูทั้งคู่กลับเป็นสีแดงๆ อย่างน่าสงสัย

ฝ่ามือที่ปิดหน้าต่างคู่นั้นดูเหมือนยิ่งมายิ่งร้อนลวกผิวมากขึ้น

แม่นางเฉียดจะพริบตาปริบๆ หรือว่าเขาปิดหน้าต่างไว้ไม่ให้ฟัง ส่วนเขา
ได้ยินเสียงอุจาดพวกนั้นโดยไม่ตกหล่นสักนิด

เช่นนี้ไม่ใช่ติกรรมจริง ๆ

เมื่อนึกถึงเสียงร้องครางกระเส้าสั้นๆ ของสาวน้อยข้างนอกนั้น
เฉียดจาบรรยายความรู้สึกในใจไม่ถูก นางยกมือปิดสองหูของเข่าหึงยวน
โดยไม่ลังเล

นางทำตามอย่างเขา เหยียดนิ้วก็อยเขียนตรงข้างแก้มถามว่า 'ฟังพอ
หรือยัง'

ชายหนุ่มหน้าตาแดงก่ำ พยักหน้าอย่างว่าง่าย

มือที่ปิดหูเขาร้อนผ่าวเหลือเกิน ร้อนลวกผิวจนเขาทำอะไรไม่ถูก ได้แต่
ปกปิดสภาพน่าอัปอายของบุรุษไว้อย่างระมัดระวัง

เพราะเขามีประสาทหูดีเกินไป เสียงจากข้างนอกจึงยังคงลอดผ่าน
มือเล็กๆ คู่นั้นมาเข้าหูได้

เข่าหึงยวนคิดคำหนึ่งว่าเป็นคำคืนในฤดูใบไม้ร่วงแล้วแท้ๆ แต่ใจ
ในโพรงหินนั้นก็กลับร้อนขึ้นทุกทีเล่า จะต้องเป็นเพราะมันดับแคบเกินไปเป็นแน่

เสียงด้านนอกทวีความดังขึ้นตามลำดับ ยิ่งมายิ่งชวนให้หน้าแดง
ใจสั่น เข่าหึงยวนหยิบก้อนหินใกล้มือชด์ออกไปอย่างสุดจะทน

หินก้อนเล็กๆ พุ่งไปโดนบันทึ้นทำยบุรุษที่กำลังตั้งหน้าตั้งตาหว่านเมล็ดพันธุ์
อยู่เหนือร่องของสตร้อย่างแม่นยำ

เขากระเด็นตัวขึ้นทันควัน "ใคร!"

"อะไรหรือ" ความสุขสมเหตุสมผลทำให้หัวสมองของสาวน้อยยิ่งอล
ว่างเปล่า กระทั่งทำที่ตอบสนองต่อสิ่งรอบข้างก็แข็งค้าง

ใบหน้าของหนุ่มน้อยซีดเผือด "เมื่อครู่มีคนตีกันข้า"

"จะมีคนตีกันได้อย่างไรกัน ที่นี่มีพวกเราอยู่กันสองคนมิใช่หรือ..."
นางพูดถึงตรงนี้แล้วชะงักก็ อ่อยถามเสียงสั้นเทา "หรือว่าจะ...มีผี"

"อย่าพูดสิ รีบไปกัน" เขาถูกลนดิงกางเกงขึ้นพลงจุดนางลุกขึ้น

สาวน้อยสวมเสื้อไปร้องไห้ไปด้วยความตกใจ "ต้องโทษเจ้าคนเดียว
บอกว่าที่นี่ปลอดภัยที่สุด ข้าว่าแล้วเชื่อว่าที่นี่น่ากลัวเกินไป..."

"หยุดร้องให้ได้แล้ว รีบไปกันเถอะ"

ด้านนอกเงียบเชียบในที่สุด เซ้าหมิงยวนลดมือลง

"ไปแล้วหรือ" เฉียวเจายกมือกวาดๆ โบหู เมื่อครู่คนผู้นี้อุดหูนางไว้แน่น
จนไม่ได้ยินเสียงใดๆ แม้แต่น้อยนิด เป็นเหตุให้หูชาไปหมด

"ไปแล้ว" ในความมืดลุ่มเสียงของเซ้าหมิงยวนไม่มีใครเหมือนกับปกติ

"ท่าน..."

"เป็นเด็กดี อย่าพูดอะไร" เสียงของเขาติดจะแหบพร่าไม่กังวานใส
ดุจที่ผ่านมา เขาจะดันตัวนางออกไปข้างนอก

น่าเสียดายที่ในโพรงหินคับแคบเกินไป เรือนร่างหนุ่มนิ่มหอมกรุ่นของ
เด็กสาวยังคงแนบชิดเขาดังเก่า

เซ้าหมิงยวนรำพึงในใจ ที่แท้ความรู้สึกทุกรนทุกรายยากทานทนกว่า
พิชไอเย็นเป็นเช่นนี้เอง

เขาสุดกำลังจะต้านทาน แต่ก็ทนรับไหวด้วยความยินยอมพร้อมใจ

"เจาเจา..." เขาเรียกขานเสียงหนึ่ง

"หือ?"

แม่ทัพหนุ่มโอดครวญเสียงต่ำ "ข้าทรมานเล็กน้อย"

"เป็นอะไรไปหรือ"

417

เป็นอะไรไปนะหรือ

หากว่าทำได้เขาอยากจะหลอมรวมร่างของเด็กสาวข้างกายให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับตนโดยไม่คำนึงถึงอะไรทั้งสิ้น

"สงสัยว่าอาการพิษไอเย็นของข้าจะกำเริบอีกแล้ว" แม่ทัพหนุ่มบอกอย่างน่าสงสาร

เฉียวเจายกมือวางทาบหน้าผากเขา นางกล่าวพึมพำ "เป็นไปไม่ได้"

อาการพิษไอเย็นของเขาใกล้จะหายดีแล้วซัดๆ อีกสักพักก็ไม่ต้องฝังเข็มอีกด้วยซ้ำไป เป็นไปได้อย่างไรที่จะอาการกำเริบโดยใช้สาเหตุเล่า

เซ้าหมิงยวนหลับตาลงอย่างติดอกติดใจกับไออุ่นจากมือนาง เหลือจะกล่าว แต่ก็รู้ว่าขึ้นเป็นเช่นนี้ไปเรื่อยๆ เขาต้องกลายร่างเป็นหมาป่า ทำให้แม่เด็กน้อยของเขาตกใจหนีไปจริงๆ

เขารีบถอยหลังหนึ่งก้าวออกจากโพรงหิน

"เงาเงา ตกตึกน้ำค้างแรง เร่งมือค้นหาเงา" เขาจุดตะเกียงที่พกติดตัว มาอีกครั้งค่อยหมุนกายไป อาศัยแสงสว่างที่แผ่จากโคมไฟซึ่งชายหญิงคู่นั้น ลืมทิ้งไว้หลังวังหนึ่งกระเจิดกระเจิงไปมองดูพวงหยู้าที่โดนทับราบไปกับพื้น เป็นแถบตรงข้างสระน้ำ

เสียงที่ได้ยินก่อนหน้านี้นี้พลันดังแว่วขึ้นข้างหูอีกคำรบหนึ่ง

เขาหมิงยวนสุดลมหายใจลึกๆ เอื่อทหนึ่ง บังคับตนเองให้สงบอารมณ์ลง

เขาออกจากเรือนตั้งแต่วัยแรกรุ่นไปอยู่แดนเหนือนานเจ็ดปี มีเหตุการณ์แบบใดบ้างที่ไม่เคยประสบพบเจอ ไม่ต้องเอ่ยถึงชายหญิง ที่ผูกสมักรักใคร่กันลักลอบพลอดรักกัน แม้แต่บุรุษหลายคนรุมย่ำยี สตรีนางเดียวก็เคยเห็นมาไม่น้อย

กับเรื่องพรรค์อย่างนั้น นอกจากจะรู้สึกชิงชังอย่างลึกล้ำ ในใจเขา ไม่เคยเกิดรอยกระเพื่อมไหวใดๆ สักกระพริกมาก่อน ทว่ายามที่เขาอยู่ ตามลำพังในโพรงหินคับแคบกับสตรีอันเป็นที่รัก เสียงพวกนั้นกลับกลายเป็น ยาบปลุกกำหนดรุนแรงที่สุด ทำให้ความยับยั้งชั่งใจของเขาพังทลายลง ทันทีทันใด

เขาเคยรู้สึกรักความรักชั้นชายหญิงก็มีเพียงเท่านี้ หลังสังหารภรรยา ของตนเองกับมือ เขาก็ไม่คิดจะข้องเกี่ยวกับมันอีกในชาตินี้ เหตุใดบัดนี้ เขากลับเริ่มต้นตั้งตารอคอยแล้วเล่า

แต่เงาเงาของข้าตอตอนนี้ยังเด็กเกินไปจริงๆ แม่ทัพหนุ่มคู่นึกคิด อย่างกลัดกลุ้มเต็มอก

เฉียดเจาคันหาตามซอกมุมทุกจุดในโพรงหินแล้วแต่ยังคงคว้าน้ำเหลว นางเอามือยันผนังแล้วหลับตาลง ในหัวสมองพลันปรากฏภาพร่างแผ่นนั้น ทั้งหมดย่างแจ่มชัด เปรียบเทียบมันกับโพรงหินที่อยู่เบื้องหน้าสายตา

พินิจจากลักษณะภายนอก ทุกๆ เส้นสายโค้งเว้าล้วนเหมือนกันหมด...
 ประเดี๋ยวก่อน...

ความคิดหนึ่งสว่างวาบขึ้นในหัวหญิงสาว นางลืมตาพริบและยกมือ
 เคาะผนังหินเบาๆ

นางเริ่มเคาะๆ หยุดๆ จากจุดหนึ่งจนกระทั่งไปถึงบางจุดก็หยุดหนึ่ง
 ครู่หนึ่ง ค่อยเคาะอีกสองที่ถึงแน่ใจว่าเสียงผิดไปจากเดิมแล้วชุกตะเกียงขึ้นสูงๆ
 ตรวจดูอย่างละเอียดยิบ นางก็พบว่าร้องรอยในที่สุด

เฉียวเจาออกแรงแงะก้อนหินตรงนั้นออก

จุดนั้นเป็นช่องเว้าเข้าไป มีท่อผ้าห่อหนึ่งอยู่ข้างใน

"แม่ทัพเซ้า หาเจอแล้ว" เสียงบอกแกมตื่นเต้นของเฉียวเจาดังออกไป

เซ้าหึงยวนก้มตัวลอดเข้ามา "อย่ารีบเปิดออกนะ ให้ข้าดูก่อน"

สิ่งของที่ไม่ว่าที่ไปที่ไป ระวางไว้ก่อนเป็นดี

"ให้ข้าเองเถอะ เรื่องเช่นนี้ข้ารู้จักระวางตัวดี" เฉียวเจาหยิบถุงมือผ้าไหม
 เนื้อบางคู่หนึ่งออกจากถุงผ้าปักที่ปกติดกายไว้มาสวมใส่ก่อนจะแกะห่อผ้า
 ออก

ภายในห่อผ้าเป็นห่อกระดาษเคลือบมันบางๆ พอเปิดออกถึงเผยให้เห็น
 ของที่เก็บซ่อนไว้จริงๆ...เป็นสมุดบันทึกบางๆ เล่มหนึ่ง

สายตาของเฉียวเจาหนึ่งซึ่งไป เป็นสมุดบัญชีอีกเล่มหนึ่งหรือนี่

สมุดบัญชีเล่มที่อยู่ในมือที่ใหญ่บันทึกหลักฐานที่แม่ทัพคงวางสิ่งอยู่หยา
 ยักยกเบี้ยหวัดทหาร เช่นนั้นสิ่งที่บันทึกไว้ในสมุดบัญชีเล่มนี้คืออะไรอีก

เฉียวเจาหยิบมันขึ้นมาพลิกเปิดดูเร็วๆ สีหน้าของนางเคร่งเครียดขึ้น
 ที่ละน้อย มือที่ถือสมุดบัญชีไว้ลั่นระริก

"เจาเจา ในนั้นจดบันทึกอะไรไว้บ้าง"

นางเบือนหน้าไปมองเซ้าหมิงยวน กล่าวอย่างขัดถ้อยขัดคำ "บันทึกการสมคบคิดระหว่างพวกขุนนางคบคิดในแถบชายทะเลแดนใต้กับชาวอโคว" "

ดวงตาของชายหนุ่มทอประกายดูตื่นแฉิ่งกร้าวทันใด

เป็นสมมุติฐานข้ออย่างนี้เองหรือนี่ นี่น่าตกตะลึงยิ่งกว่าเล่มที่พี่เฉียวโม้นำขึ้นถวายฮ่องเต้ัน้อย่างมาก

หากว่าเอาสมมุติฐานเล่มนี้ไปถวายให้ฮ่องเต้ โอรสสวรรค์ที่ฝึกฝึกับชีวิตอมตะจนไม่ยอมเจอกับความมุ่นวายพระองค์นั้นยังจะทำละเลยเพิกเฉยได้อีกหรือไม่

"กลับไปก่อนค่อยว่ากันอีกที" เซ้าหมิงยวนตบมือนางเบาๆ

เฉียวเจาส่ายหน้า "ไม่ รอประเดี๋ยวก่อน"

เขาหันไปมองเด็กสาวที่อยู่ใกล้แค่เอื้อมพรางเล็กคิ้วขึ้นอย่างฉงนใจ

นางหลุบตาลงพลิกเปิดสมมุติฐานหน้าแรก ปากก็กล่าวว่า "ข้าทอ้งจำไว้ได้แล้วค่อยไป"

หลังผ่านเรื่องต่างๆ มามากมายถึงเพียงนี้ นางประจักษ์แจ้งกับคำว่า 'ยิ่งยึดเยื้อยิ่งบานปลาย' ดีเหลือเกิน ของสำคัญอย่างนี้เก็บไว้ที่ใดก็ไม่ปลอดภัยเท่าเก็บไว้ในสมองตน

เด็กสาวเหยียดนิ้วมือเรียวงามขาวผ่องลากไล่ไปตามทุกๆ ตัวอักษรบนสมมุติฐาน

"แม่ทัพเซ้า ขยับตะเกียงมาใกล้ๆ"

เซ้าหมิงยวนหักใจรบกวนนางไม่ได้ เขาจึงชูตะเกียงไว้ตรงจุดที่ใกล้ขึ้นเสียบๆ

เมื่อมีแสงสว่างมากขึ้น นางก็เปิดอ่านได้เร็วขึ้นตามไปด้วย

เขามองนางจนตาไม่กะพริบ คิดว่าได้หั่นนี้ไม่มีสตรีใดที่ฉลาดไปกว่า

เงาเงาอีกแล้ว

เมื่อพลิกไปถึงหน้าสุดท้าย นางปิดสมุดบัญชีแล้วห่อมันกลับตามเดิม "ไปกันเถอะ"

พอกลับถึงเรือนของหญิงชายเต้าหู้ เจียวเงาอบสมุดบัญชีให้ เซ้าหมิงยวน "ข้าจดจำเนื้อความในนี้ไว้ในหัวสมองแล้ว สมุดบัญชีเล่มนี้ ก็มอบให้ท่านเก็บรักษาเถอะ อยู่ที่ตัวท่านปลอดภัยกว่าตัวข้า"

มาตรว่าจะอดตาหลับขับตานอนจนตอนนี้ แต่เพราะได้สมุดบัญชี มาแล้วทำให้คนทั้งคู่ปราศจากความง่วงงุนแต่อย่างใด

"แม่ทัพเซ้า ท่านว่าหากฮ่องเต้ทอดพระเนตรเห็นสมุดบัญชีเล่มนี้แล้ว จะเป็นเช่นไร"

เขาตรึกตรองแล้วกล่าวตอบ "พระทัยฮ่องเต้ยากหยั่งถึง แม้ว่าสิ่งที่ บันทึกลงในสมุดบัญชีเล่มนี้จะน่าตกใจ แต่เป็นไปได้ว่าฮ่องเต้จะทรงคิด ว่า ตรวจจับที่ชายทะเลแดนใต้ไม่วุ่นวายระส่ำระสาย การสละผลประโยชน์ เล็กๆ น้อยๆ พวกนี้ที่ทรงเห็นว่าไม่จำเป็นไปบ้างก็ไม่ก่อความเสียหายกับ ส่วนรวม"

เจียวเงาเม้มปากแน่น ไฟโทสะตรงกลางอกลุกโชน

บิดาของนางรั้งตำแหน่งข้าหลวงตรวจการฝ่ายซ้ายอยู่ในราชสำนัก มาเนิ่นนาน จะไม่ล่วงรู้พระอัชฌาศัยได้เยี่ยงไร

แต่ท่านยังคงทำเช่นนั้น ยอมเสี่ยงอันตรายร้ายแรงเก็บสมุดบัญชี สองเล่มไว้ ผลสุดท้ายต้องลงเอยด้วยการจับขังติดขังทั้งยังครอบครัวย่อม

หรือเพราะบิดาของนางโจดเซลา ท่านจะไร้เดียงสาจนคิดว่าโอรสสวรรค์ องค์ปัจจุบันเห็นสมุดบัญชีแล้วก็ต้องจับกุมพวกบ่อนทำลายแผ่นดินมาลงโทษ ตามอาญาบ้านเมืองหรือ

ไม่ใช่ ท่านพ่ออาจไม่เป็นเช่นท่านปู่ผู้ไม่ยึดติดกับสิ่งใด แต่มีใช้คนโหดเขลาอย่างเด็ดขาด

ท่านเพียงปฏิบัติตามหน้าที่ของตนให้ดีที่สุดตามคำสั่งสอนของนักปราชญ์ที่ว่า 'ขุนนางพึงถวายความจงรักภักดีต่อกษัตริย์' ก็เท่านั้นเอง

ที่ว่าขุนนางพึงถวายความจงรักภักดีต่อกษัตริย์ แล้วกษัตริย์เคยนับถือให้เกียรติขุนนางบ้างหรือไม่เล่า

นางเคราพินทางเลือกของบิดา แต่รู้สึกคับแค้นแทนท่าน แทนสกุลเฉียว แทนขุนนางนับหมื่นนับพันที่ซื่อสัตย์ภักดีต่อฮ่องเต้

"เจาเจา อย่าท้อใจ" บรูซข้างกายตบไหล่นางเบาๆ

เฉียวเจาตั้งความคิดคืนมา

ดวงตาสีดำสนิทของเซ่าหมิงยวนฉายแววหมายมั่นปั้นมือ "ก่อนหน้ามีสมุดบัญชีที่สิงอยู่หายยกยกขอกเบี้ยหวัดทหาร ตอนนี้มีสมุดบัญชีที่เป็นการสมคบคิดระหว่างขุนนางคบคิดทางแถบชายทะเลแดนใต้กับชาววอไคว่ อีก ข้าคิดว่าแถบชายทะเลแดนใต้ในเวลานี้อาจมิได้รุ่งเรืองสงบสุขดังเช่นที่ราชสำนักมองเห็นเพียงผิวเผินก็เป็นได้"

"ความหมายของท่านคือ..."

เซ่าหมิงยวนยิ้มน้อยๆ "เจ้าจะไปเสาะหาตัวยาทางทิศใต้พอดี พวกเราก็ไปดูให้เห็นเองกับตาว่าทางนั้นเป็นอย่างไรกันแน่"

ฮ่องเต้กลับบัญชาเยี่ยงยากมีใช่หรือ หากทิศใต้เกิดความวุ่นวายขึ้นแล้ว

สันติภาพจอมปลอมมีใช่สันติสุขที่แท้จริงวันยังค่ำ เมื่อสถานการณ์ทางแดนใต้รุนแรงถึงขั้นสันคลอนรากฐานของต้าเหลียง เขาไม่เชื่อว่าโอรสสวรรค์ที่ไฝ่หาชีวิตอมตะเพื่อฝันอยากครอบครองใต้หล้าตลอดกาล จะยังไม่อนาทรร้อนใจอยู่ได้!

"ได้ พวกเราหาตัวฆาตกรที่เสียใจเคยเห็นออกมาก่อน แล้วออกเดินทางไปชายทะเลแดนใต้ทันที"

418

เช้าวันรุ่งขึ้นหมู่บ้านไปวันไกลหลายชั่วโมงมากะทันหัน
"มีคนตาย!"

บุตรชายคนเล็กของเหล่าหวังทางทิศตะวันออกของหมู่บ้านจบชีวิตติดลง
แล้ว

บุตรชายผู้นี้ของเหล่าหวังเป็นพวกเหยียบขี่ไก่ไม่ฝ่อ เพียงอาศัยว่า
เกิดมารูปร่างงามมีเสน่ห์ ส่งผลให้เป็นที่ชื่นชอบในหมู่สาวน้อยสาวใหญ่
เป็นอันมาก

ทว่าคนผู้นี้กลับสิ้นชีพตอนกลางดึก เขาตายอยู่ตรงจุดที่ห่างจาก
ประตูเรือนของตนไปราวสิบจั้ง

คนในหมู่บ้านตื่นนอนกันแต่เช้า คนแรกที่พบศพเขาคือเหล่าหลี่
ที่อยู่เรือนติดกัน

เหล่าหลี่ตื่นตั้งแต่เช้าตรู่เตรียมจะไปทำไร่ไถนา คิดไม่ถึงว่าเพิ่งก้าว

ออกนอกประตูเรือนก็เห็นคนผู้หนึ่งนอนนิ่งไม่ไหวติงอยู่บนพื้นไม้ไผ่ เขาเดินเข้าไปดูก็ตกใจที่เห็นว่าเป็นบุตรชายคนเล็กของสกุลหวังในสภาพใบหน้าเขียวคล้ำมีโลหิตไหลออกมาทางมุมปาก หมดลมหายใจไปนานแล้ว ทั้งบนลำคอก็ยังมีรอยนิ้วมือสองนิ้ว

"สวรรค์! ต้องเป็นเพราะการเปิดโลงพลิกศพเมื่อสองวันก่อน ปลุกวิญญาณอาชมาตของสกุลเจียวขึ้นมาเป็นแน่ ตอนนี้งพวกมันกลายเป็นผีดุร้ายออกอาละวาดทำร้ายคนแล้ว"

"ไม่กระมัง บนคอบุตรชายคนเล็กของเหล่าหวังมีรอยนิ้วมือสองนิ้ว มิใช่หรือ"

"ก็เป็นผีที่ทิ้งรอยนิ้วมือนั้นไว้ มนุษย์จะมีเร็ววแรงมากถึงเพียงนั้นได้เช่นไร อีกอย่างหนึ่งหลายปีมานี้หมู่บ้านไป่อวันของพวกเราไม่เคยเกิดเรื่องพรรคนี้มาก่อน ไฉนเพิ่งเปิดโลงพลิกศพชาวสกุลเจียวของสวนซึ่งจื่อก็มีคนตายทันที มิใช่ผีทำร้ายคนแล้วจะเป็นอะไร"

"นั่นสิ ตอนนั้นข้าก็เตือนผู้ใหญ่บ้านแล้วให้ห้ามทำนุขนางพวกนั้นว่าเปิดโลงพลิกศพไม่ได้ คนถูกฝังอยู่ในดินจู่ๆ จะขุดออกมาอีกได้อย่างไรกัน ข้าอยู่มาหลายสิบปียังไม่เคยเห็นเรื่องเช่นนี้ แล้วก็เกิดเรื่องขึ้นจริงๆ ตามคาด"

เจียวเจาติดตามพวกเขาหึ่งมิงวอนมาถึงนอกประตูเรือนเหล่าหวัง ได้ยินเสียงวิพากษ์วิจารณ์ของกลุ่มคนที่มุ่งดูอยู่แล้วทำหน้าที่สนิทดุจฉวนน้ำ

ตอนท่านปู่ยังมีชีวิตอยู่ได้ให้ความช่วยเหลือเจือเจือจางผู้คนในหมู่บ้านไป่อวันเสมอๆ ไม่คิดว่าพริบตาเดียวชาวสกุลเจียวจะกลายเป็นผีดุร้ายในสายตาพวกเขาไปแล้ว

ผู้ใหญ่บ้านเห็นทุกคนมาถึงก็รีบเข้ามาต้อนรับทันที เขากล่าวด้วยสีหน้าผิดเผื่อน "ท่านไหว พวกท่านรีบมาดูกันเถอะ ดูเหมือนว่าบุตรชายคนเล็ก

ของสกุลหวังจะโดนผีร้ายฆ่าตายจริงๆ นะ"

"แจ้งทางการแล้วหรือยัง" เซ่าหมิงยวนได้ถามเสียงขรั่ม

ผู้ใหญ่บ้านพยักหน้าถี่ๆ "แจ้งแล้ว ท่านนายอำเภอทึ่งเจ้าหน้าทีไว้ในหมู่บ้านหลายคน ข้าเลยไปแจ้งเหตุกับพวกเขาได้พอดี"

สองวันมานี้นายอำเภอหวังมาที่หมู่บ้านทุกวันเพราะเรื่องของสกุลเฉียวยังให้เจ้าหน้าที่ทางการสองสามคนรั้งอยู่ที่นี้เพื่อแสดงว่าให้ความสำคัญกับคดีไฟไหม้เรือนสกุลเฉียว คิดไม่ถึงว่ายังสืบไม่พบเบาะแสใดๆ ของคนร้ายที่สังหารชาวสกุลเฉียว ในหมู่บ้านกลับเกิดเรื่องอย่างนี้ขึ้น

ผู้ใหญ่บ้านคิดถึงตรงนี้แล้วถอนใจเฮือกๆ ตอนนั้นเขาควรจะยื่นกรานไม่ให้คนพวกนี้เปิดโรงพลิกศพ คาดไว้ไม่ผิดเลย พอไปรบกวนวิญญาณผู้ล่วงลับเข้า หมู่บ้านไปก็เคราะห์ร้ายเป็นอันดับแรก

เซ่าหมิงยวนมองเขาด้วยสายตาเรียบเฉย "ผู้ใหญ่บ้าน ก่อนจะสืบเรื่องได้กระจ่างชัด พุดปรัมพวงชาวบ้านไว้สักหน่อยว่าอย่าวิพากษ์วิจารณ์ไปในการทำงานจะดีกว่า"

เขากล่าวประโยคนี้ทั้งทำยไว้ก่อนเข้าไปในเรือนสกุลหวัง ศพบุตรชายคนเล็กของพวกเขาวางอยู่ใต้ต้นไม้กลางลานเรือน มีเสียงร้องให้ตั้งระงมอยู่ด้านใน

พวกเจ้าหน้าที่ทางการเห็นเซ่าหมิงยวนกับคนอื่นๆ เข้ามาก็ออกไปต้อนรับอย่างกุกกูกูจ "ท่านโหว..."

เขาผงกศีรษะเล็กน้อยก่อนเอ่ยกับนักชันสูตรเฉียน "ท่านเฉียนรบกวนท่านด้วย"

"เจ้าจะทำอะไร" พอเห็นนักชันสูตรเฉียนสาวเท้าไปได้ต้นไม้สตรีวัยกลางคนผมเผ้ายุ่งเหยิงนางหนึ่งวิ่งพุ่งเข้าไปชนเขา

เงินกวงตาไวมือไวตั้งตัวชายชราไว้ได้ทัน
 "นี่เจ้าจะทำอะไร" ผู้ใหญ่บ้านเอ่ยถาม
 สตรีนางนั้นจะปรี่เข้าไปใส่ขันสูตรเจียนอีก ผู้ใหญ่บ้านจึงกระเทีบเท้า
 พलगบอก "รับจับภรรยาของเหล่าหวังไว้สิ"

นางถูกคนด้านข้างยึดตัวไว้ก็ร้องไห้คำทอ "ห้ามเจ้าแต่ต้องลูกข้า
 ข้าไม่ต้องการให้ลูกข้าตายเป็นศพไม่ครบร่างเช่นชาวสกุลเจียว"

ใบหน้าของเจียวเจาซีดขาว นางแค้นเสียงกล่าว "ท่านป้าไม่ต้องการให้
 บุตรชายตายเป็นศพไม่ครบร่าง แต่จะให้เขานอนตายตาไม่หลับใช่หรือไม่"

"เจ้าพูดอะไร" สตรีนางนั้นหันขวับไปมองเจียวเจา สารรูปของนาง
 กลับละม้ายผีร้าย "นอนตายตาไม่หลับอะไรกัน หากมิใช่เพราะพวกเจ้า
 เปิดโลงพลิกศพจนปลดปล่อยวิญญาณอาฆาตของสกุลเจียวออกมา ลูกข้า
 จะถูกพวกมันทำร้ายได้อย่างไร ฮือๆ ผู้ใหญ่บ้าน คนพวกนี้ชักนำภทภัยมาสู่
 หมู่บ้านเรา ลูกข้าโดนผีฆ่าตายไปแล้ว คนต่อไปจะถึงคราวของใครก็สุดรู้"

เมื่อถ้อยคำนี้ดังขึ้นชาวบ้านที่มุงดูอยู่ก็มีสีหน้าตื่นกลัว สายตาที่มองดู
 พวกเจียวเจาฉายแววสับสนปรวนแปร

"พี่ชานตื่นตายแล้วหรือ" จู่ๆ มีสตรีวัยราวสิบห้าสิบหกนางหนึ่ง
 วิ่งออกจากกลางหมู่คนพรอดพรวดเข้ามา

นางเป็นเด็กสาวผิวขาวสะอาดสวย เทียบกับสาวชาวบ้านทั่วไปแลดู
 ดงงามโดดเด่นเหนือใคร

ขณะได้ยินเสียงของเด็กสาว สายตาของเจียวเจาหนึ่งซึ่งไป นาง
 อดหันหน้าไปมองเช่าหึงยวนไม่ได้

นางเคยได้ยินเสียงนี้มาก่อน เป็นเสียงที่ได้ยินตอนอยู่ในโพรงหิน
 เมื่อคืนนี้นั่นเอง

เซาหมิงยวนพยักหน้ากับนางเล็กน้อยจนแทบจับสังเกตไม่ได้ เห็นชัดว่า
เขาจดจำได้เช่นกัน

พอทั้งคู่ประสานสายตากันก็หวนนึกถึงภาพเหตุการณ์เมื่อราตรีก่อน
แล้วต่างกระอักกระอ่วนใจอยู่บ้าง

"ซานหนี่ เจ้ามาได้ยังไง" ผู้ใหญ่บ้านเอ่ยถามอย่างแปลกใจ

"ท่านปู่ พี่ซานตื่นตายจริงๆ หรือเจ้าคะ" เด็กสาวเดินผ่านตัวผู้ใหญ่บ้านไป
แล้วมองเห็นเตียงไม้กระดานคลุมผ้าขาวอยู่ใต้ต้นไม้กลางลาน ใบหน้านาง
เผือดขาวราวกระดาษหั่นใด จากนั้นวิ่งทะยานเข้าไปดูจลุมพายุระลอกหนึ่ง
ผู้ใหญ่บ้านกระที่บเท้าด้วยความร้อนใจ "ซานหนี่ เจ้าเข้าไปทำอะไร
กลับมาเร็วเข้า"

พวกเขาหมิงยวนเห็นการกระทำของเด็กสาวแล้วมองดูอยู่เฉยๆ ส่วน
ชาวบ้านคนอื่นตั้งตัวไม่ติดในชั่วอึดใจ ปล่อยให้นางถลันไปที่ใต้ต้นไม้ยื่นมือ
กระตุกผ้าขาวออก

ดวงหน้าของบุรุษปรากฏขึ้นใต้ผ้าขาว

ความจริงบุรุษที่วานี้ยังเป็นเด็กหนุ่มอายุสิบหกสิบเจ็ดเท่านั้น ใบหน้า
หมดจดเกลี้ยงเกลาของเขาบิดเบี้ยวไปจากเดิมด้วยความเจ็บปวด ตรงลำคอ
มีรอยนิ้วมือสีแดงอมม่วงสองนิ้วดูน่าสะพรึงกลัวเป็นพิเศษ

เด็กสาวร้องอุทานด้วยความตกใจพลางถอยกรูดๆ จนชนเข้ากับ
คนผู้หนึ่งโดยไม่ตั้งใจ นางหมุนกายไปจับตัวคนผู้นั้นไว้หมับแล้วไต่ถาม
"พี่ซานตื่นตายได้อย่างไร ท่านรีบบอกข้าสิ พี่ซานตื่นตายได้อย่างไร"

คนที่ซานหนี่จับไว้เป็นพี่สะใภ้คนรองของเด็กหนุ่มที่ตายไป นาง
โดนบีบแขนจนเจ็บก็เบะปากพูด "ตายได้อย่างไรนะหรือ ก็พูดกันว่าเดินอยู่
บนถนนกลางดึกแล้วเจอผี เลยโดนผีร้ายบีบคอตาย"

ใบหน้าเด็กสาวปราศจากสีเลือด นางพูดเสียงแหลม "โดนผีร้าย
บีบคอตาย?"

ผู้ใหญ่บ้านชักปวดเศียรเวียนเกล้าเสียแล้ว เขาตวาดเสียงห้วน
"ซานหนี่ เจ้ารีบกลับเรือนไปเสีย!"

คนในหมู่บ้านมิได้โง่ม ซานหนี่วิ่งออกมาเช่นนี้ ประเดี๋ยวคงถูก
สตรีปากมากพวกนั้นซุบซิบนินทาไม่มีชิ้นดีเป็นแน่

ซานตันที่ตายไปมิใช่คนเอาถ่าน เขาจึงไม่ถูกใจอยู่แต่เดิม บัดนี้
คนก็ตายไปแล้วจะให้หลานสาวของเขาพลอยเดือดร้อนไปด้วยไม่ได้

ซานหนี่ไม่รับฟังคำพูดของผู้ใหญ่บ้าน นางหันศีรษะซ้ำๆ กลับไปมอง
เด็กหนุ่ม สายตาจ้องเขม็งที่รอยนิ้วมือนำกลับบนลำคอเขา

"ซานหนี่ ปู่บอกให้เจ้ากลับเรือนไป ไม่ได้ยินหรือ" ผู้ใหญ่บ้านยื่นมือ
ไปดึงตัวนาง

เด็กสาวคล้ายโดนนาบด้วยเหล็กเผาไฟ นางสะดุ้งสุดตัวแล้ว
ร้องโวยวายเสียงแหลม "อย่าแตะต้องข้า! มีผี มีผี..."

"ซานหนี่ เจ้าพูดเหลวไหลอะไร"

นางถอยหลังที่ละก้าว นัยน์ตาทั้งคู่เลื่อนลอย "มีผี มีผี เมื่อคืนข้าอยู่กับ
พี่ซานตัน พวกข้าสองคนเห็นแล้ว"

คำพูดนี้ดังออกจากปากนางไม่ต่างกับโยนประทัดที่จุดแล้วเข้าไป
กลางฝูงชน เสียงซุบซิบอื้ออึงของผู้คนประหนึ่งเปลวไฟไหม้กระเพื่อมจับปล้น
มันกลบทับความหวาดหวั่นพรันพรึงที่มีคนตายไปจนหมดสิ้น

ผู้ใหญ่บ้านโกรธจนหูอื้อตาลาย เขากล่าวตะคอก "นางเด็กคนนี้
พูดจาอะไรเหลวไหล!"

เขาเงื้อมือขึ้นจะตีซานหนี่ นางตกใจจนสะดุ้งโหยงวิ่งไปหาเด็กหนุ่ม

ที่ตายไปแล้ว คว้ามือของเขาขึ้นมาพลงออกแรงจุก "พี่ชานตั้น วิ่งเร็วเข้า มีผีไล่ตามมานะ...ฮือๆ เป็นเพราะเจ้าคนเดียว ข้าบอกว่าอย่าไปสถานที่อัปมงคลอย่างเรือนสกุลเจียนัน เจ้ากลับจะไปให้ได้ ต้องโทษเจ้าคนเดียว..."

419

ซานหนี่หลานสาวคนที่สามของผู้ใหญ่บ้านเสียดิไปแล้ว นางพร่ำพูดถึงเรื่องเจอดีซ้ำๆ

จากนั้นก็ีพวกสอดรู้สอดเห็นที่ใจกล้าวังไปตรงซากเรือนสกุลเฉียว ก็เห็นโคมไฟที่ซานหนี่กับบุตรชายคนเล็กของสกุลหวังทิ้งเอาไว้ตอนแอบนัดพบกันเมื่อคืน

คนสองคนซึ่งไปที่ซากเรือนสกุลเฉียวมา คนหนึ่งตายคนหนึ่งเป็นบ้า ไม่ต้องสงสัยว่านี่เป็นข้อยืนยันเรื่องวิญญาณอาฆาตสกุลเฉียวกลายเป็นผีร้าย คร่ำชีวิตคนเพราะการเปิดโลงพลิกศพนั้นเป็นเรื่องจริง

ชั่วอดีตใจเดียวในหมู่บ้านเกิดเสียงโงะจันระเบ็งเซ็งแซ่ ยามเห็นพวกเฉียวเจาก็พากันเบือนหน้าหนีซ่อนแวตาทที่แฝงรอยต่อว่าต่อซานไว้ โดยไม่รู้ตัว

ชาวบ้านสามัญชนอย่างพวกเขาจะไปต่อแยกับผู้มีอำนาจราชศักดิ์

ก็คงไม่ไหว แต่คนพวกนี้หาเรื่องกันเช่นนี้ไม่ได้

ภายในเรือนของหญิงชายเต้าหู้ นักชั้นสูตรเขียนกล่าวเสียงเยาะๆ "ผีร้ายคร่าชีวิตคนบ้าบออะไรกัน ข้ามองปราดเดียวก็รู้ว่าบุตรชายคนเล็กของสกุลหวังโดนคนบีบคอหัก แล้วดูจากมุมของรอยนิ้ว บอกได้เลยว่าคนผู้นั้นตัวสูงไล่เลี่ยกับท่านไหว"

ตัวสูงไล่เลี่ยกับเซ้าหมิงยวน?

เฉียวเจาจุกคิดอะไรบางอย่างได้ นางมองเขาแวบหนึ่ง

ประกายตาของชายหนุ่มเข้มขึ้น เห็นได้ว่าเขาคิดออกแล้วเช่นกัน

หยางไช่เว่จิงทิ้งตัวลงนั่ง ยกมือขยำๆ ผมพลาংกล่าว "ไม่สำคัญว่าเขาตายเช่นไรกระมัง ข้าเห็นคนในหมู่บ้านไปอีวันอยากให้เราเรีบๆ ไสหัวไปใจจะขาดแล้ว ถึงเฉียวยวน หลังจากนั้นพวกเราคิดจะสืบถามเบาะแสเหตุไฟไหม้เรือนสกุลเฉียวจากปากชาวบ้าน เกรงว่าคงยากยิ่งกว่าขึ้นสวรรค์เสียอีก"

เซ้าหมิงยวนพยักหน้าเห็นด้วย

คนในหมู่บ้านมงามายมากเสียจนหลงเชื่อเรื่องผีศาจ ในใจยอมกล่าวโทษและหวาดระแวงพวกเขา ถึงเวลาพอลถามอะไรก็ตอบว่าไม่รู้สักอย่าง พวกเขาคงเอาตัวชาวบ้านพวกนี้มาใช้ทัศนัทธรมานค้นถามไม่ได้

"ถึงเฉียวยวน จะมีคนพยายามยับยั้งไม่ให้เจ้าสืบต่อหรือไม่ ถึงได้จงใจสังหารคนเพื่อเบี่ยงเบนไปเป็นเรื่องผีศาจ" ฉือซันเอ่ยปากถาม

"ก็มีความเป็นไปได้นี่อยู่"

"แล้วเจ้าตั้งใจจะทำอย่างไร ยังอยู่ที่หมู่บ้านไปอีวันต่อหรือไม่"

เซ้าหมิงยวนหยักยิ้ม "ฝ่ายตรงข้ามไม่รู้ว่พวกเขาหาเบาะแสที่พึ่งหาได้จากหมู่บ้านไปอีวันพบแล้ว แต่ถ้าพวกเขาจะใช้วิธีฆ่าคนหันเหความสนใจ

ไปที่เรื่องผีสาวจริงๆ ก็ไม่มีผลกระทบต่อพวกเราแต่อย่างใด ข้าตั้งใจว่า เยี่ยมคารวะสหายเก่าของสกุลเฉียวเรียบร้อยแล้วก็จะไปจากที่นี่"

"ไปทะเลแดนใต้?"

"ใช่ ไปทะเลแดนใต้"

รอกะทั่งเหลือเพียงนางกับเซ่าหมิงยวนสองคน เฉียวเจาถึงถามขึ้น "ท่านคิดจริงๆ หรือว่าการตายของบุตรชายสกุลหวังเป็นเพราะฝ่ายตรงข้าม ต้องการขัดขวางการสืบคดีของเรา"

"เจาเจาเห็นอย่างไรเล่า"

นางเดินไปที่ข้างโต๊ะ "นี่คือความเป็นไปได้ทางหนึ่ง ยังมีความเป็นไปได้ อีกรายก็คือฆ่าคนปิดปาก"

หญิงสาวหยิบพู่กันวาดผังของหมู่บ้านไปอธิบายอย่างว่องไว จากนั้นชี้ตรงผังขวาสุด "ท่านดูนะ ที่นี่คือเรือนสกุลหวัง อยู่ทางด้านหน้าหมู่บ้าน เรือนของผู้ใหญ่บ้านตั้งอยู่ตรงกลาง ส่วนเรือนที่เราอยู่ต้องเดินจากท้ายหมู่บ้านไปทางตะวันตกตัดผ่านสวนซึ่งจื่อจิงจะถึง เมื่อคืนบุตรชายสกุลหวังกับซานหนิวิ่งหนีไปอย่างรีบร้อน พอถึงจุดนี้ซานหนิวิ่งกลับไปเรือนผู้ใหญ่บ้านตลอดระยะทางนี้พวกเขายังไม่ปลอดภัยอยู่"

เซ่าหมิงยวนพยักหน้าพลางเอ่ย "ไม่ผิด นี่พิสูจนได้ว่าเมื่อคืนตอนพวกเราไปทางนั้นไม่มีคนสะกดรอยตาม ดังนั้นพวกเขายังไม่พบกับฆาตกร"

"ใช่" แล้วก็เกิดเรื่องขึ้นกับบุตรชายสกุลหวังตรงจุดนี้ซึ่งใกล้เคียงกับเรือนของเขามาก แม่ทัพเซ่า ท่านว่าเหตุผลที่เขาพบกับฆาตกรตรงนี้เป็นเพราะอะไร"

ความคิดอ่านของทั้งคู่สอดคล้องตรงกันอย่างยิ่ง เซ่าหมิงยวนกล่าวขึ้นทันที "เหตุผลที่เป็นไปได้ที่สุดคือตอนนั้นมีคนกำลังเล็ดลอดเข้ามา

ในหมู่บ้านไปอีวันพอดี คิดไม่ถึงว่าจะเจอกับบุตรชายสกุลหวัง ด้วยเหตุนี้จึงฆ่าคนปิดปาก"

เฉียวเจ้ายิ้มตาโค้ง "ข้าก็คิดอย่างนี้เช่นเดียวกัน"

ดวงตาของชายหนุ่มทอประกายกว้างวูบหนึ่ง "ตัวสูงไล่เลี่ยกับข้า เป็นไปได้มากกว่าคนผู้นั้นคือฆาตกรที่เจี่ยจู่เคยเห็น พอพวกเราไปเยี่ยมคารวะสกุลเซียที่ตำบลไปอีวัน ทางเจ้าเมืองหลี่ถึงกับนั่งไม่ติด ส่งยอดฝีมือผู้นี้มาสังเวยกรรมพวกเรา"

เฉียวเจาเฒ่มปาก สีหน้านางปิงซา "เจ้านั้นเป็นคนฉลาดผู้หนึ่ง หลังฆ่าคนปิดปากแล้วคิดหาหนทางเบี่ยงเบนความสนใจได้ทันที เช้าวันนี้ข่าวลือที่บุตรชายคนเล็กของสกุลหวังโดนผีร้ายสังหารก็แพร่สะพัดไปทั่ว จะต้องเป็นพวกนั้นช่วยโหมกระพือเป็นแน่แท้ หมายจะยิงธนูทีเดียวได้คนสองตัว"

คำพูดพล่อยๆ ของคนในหมู่บ้านวันนี้ทำให้เฉียวเจาหัวเสียไม่น้อย เช่าหิงยวนสงสารเห็นใจนางมาก จึงยื่นมือไปจับมือนางพลางกล่าว "พวกชาวบ้านงมงาย ไม่ต้องไปถือสาหาความกับพวกเขา ฝ่ายตรงข้ามควบคุมอารมณ์ไม่อยู่เป็นเรื่องดี เมื่อพวกเขาอดทนไม่ไหวจนต้องลงมือพวกเราถึงจับหางของพวกเขาได้ เจาเจา ถ้าพวกเราจับยอดฝีมือข้างกายเจ้าเมืองหลี่ผู้นี้ไว้ในกำมือได้ เจาว่าเขาจะมีท่าทีอย่างไร"

นางตริ่กตรองเล็กน้อยก่อนหัวเราะเบาๆ "คงจะเป็นสุนัขจวนตรอกกระมัง"

"ที่ที่ต้องการก็คือสุนัขจวนตรอกนี่ละ! เสี่ยวเจา ติดตามท่านโหวของเจ้าไปเยี่ยมคารวะสหายเก่าของสกุลเฉียวต่อเถอะ" เขามีเจตนาพูดล้นพวยออกเฉียวเจา ด้วยรู้ว่านางอารมณ์ไม่ดี

"ท่านโหว?" นางเลิกคิ้วขึ้น คำเรียกขานนี้กลับแปลกใหม่หนัก

ชายหนุ่มหัวเราะในลำคอ "หรือท่านพี่"

เฉียวเจาอดหน้าแดงไม่ได้ นางมองค้อนเขา "พูดจาเหลวไหล
ยังไม่รีบเตรียมออกไปข้างนอกอีก"

บุรุษตรงหน้าทำตาลอยมองนางอย่างหวานซึ้ง

เฉียวเจาเ้มปาก *เจ้าคนที่ม้วนนี้ม้วนนี้กลางวันอะไรอีกแล้ว*

"เจาเจา เมื่อคืนข้าฝืนถึงคืนเช้าหอยของพวกเรา..."

"หุบปากนะ!" เฉียวเจาสะบัดแขนเสื้อจากไปด้วยสีหน้า้างอ

แม่ทัพหนุ่มที่ถูกทิ้งไว้ลูบๆ จมูก

เขาเพียงอยากบอกเจาเจาว่าเมื่อคืนฝันว่าเขากับนางเพิ่งกราบไหว้ฟ้าดิน
ก็มีพระราชโองการมาถึง เขาไม่ทันได้เห็นหน้านางก็ต้องออกศึกอีกแล้ว
หลังเขาตื่นขึ้นในใจยังคงหมองเศร้าเต็มทีเพราะความฝันนี้

เหตุใดเจาเจาไม่ฟังเขาพูดให้จบก็เดินหนีไปอย่างฉุนเฉียว

จวบจนทั้งสองออกจากเรือน แม่ทัพหนุ่มยังขบคิดปัญหานี้อย่างจริงจัง

ช่วงหลายวันต่อมาคนในหมู่บ้านไปอวิ้นหมางเมินพวกเฉียวเจามากขึ้น
มาตราบว่าจะติดขัดที่ฐานะของพวกเขาจึงไม่กล้าเอ่ยปากขับไล่ใส่ส่ง แต่กลับ
ไม่เป็นมิตรดังเช่นที่ผ่านมา เพียงเห็นไกลๆ ก็อยากเดินหนีใจจะขาด

เพราะก่อนหน้านี้ได้หารือแบ่งงานกันแล้ว ทุกคนต่างไม่เก็บมาใส่ใจ
ชื่อชั้นกับหยางไช้วจึงทำหน้าที่อยู่รับหน้าพวกนายอำเภอหาหวัง ส่วนเฉียวเจา
กับเซาหมิงยวนไปเยี่ยมคารวะสหายเก่าของสกุลเฉียวทุกวัน

ฝ่ายเจ้าเมืองหลี่นับวันก็ยิ่งจับต้นชนปลายไม่ถูกกับการกระทำของ
คนทั้งคู่

"สองสามวันมานี้กวนจวินโหวไปเยี่ยมคารวะสหายเก่าของสกุลเฉียว

ดูท่าทางไม่ค่อยใส่ใจกับคดีไฟไหม้เรือนสกุลเฉียวสักเท่าไร

"ได้เท่าอย่าได้ชะล่าใจ กวนจวินโหวแสดงท่าทีออกมาเช่นนี้ ไม่นานอาจจใจตบตาพวกเราก็เป็นได้"

"เรื่องนี้แน่นอน ดั่งนั้นข้าถึงเรียกหลิวหู่กลับมาจับตาดูเขาไว้"

ที่ปรึกษามุ่นคิ้ว "ได้แท้ ข้าเห็นว่าท่านเรียกหลิวหู่กลับมาจะเสี่ยงอันตรายไปบ้าง จะอย่างไรเขาเป็นคนที่กำจัดสกุลเฉียวในตอนนั้น..."

เจ้าเมืองหลี่เหยียดยิ้มอย่างไม่เห็นพ้องด้วย "กวนจวินโหวมีวรยุทธ์สูงส่งเหนือผู้ใดจนเป็นที่กล่าวขวัญถึง ไม่เรียกหลิวหู่กลับมาข้าไม่สบายใจอยู่บ้างจริงๆ อาจารย์หานวางใจได้ วันนั้นที่หลิวหู่ลงมือมีเพียงหญิงม่ายที่อยู่ท้ายหมู่บ้านไป่อวันทางทิศตะวันตกที่เคยเห็นหน้าเขาคนเดียว แล้วนางก็โดนหลิวหู่ฆ่าปิดปากไปแล้ว ดั่งนั้นได้ห้านี้ไม่มีผู้ใดล่วงรู้เรื่องนี้อีกยกเว้นพวกเรา หลิวหู่อยู่ข้างกายข้ามาหลายปี จู่ๆ หิ้งเขาไว้เฉยๆ ไม่ใช้งาน ข้าไม่คุ้นชินเอาเสียเลยจริงๆ"

ยามกล่าวถึงตรงนี้ดวงตาของเจ้าเมืองหลี่ทอประกายเย็นเยียบ "อีกอย่างกำลังหนุนของพวกเราใกล้จะมาถึงแล้ว ต่อให้มีเรื่องคาดไม่ถึงอะไรถึงพวกกวนจวินโหวจะติดปีกบินก็หนีไม่รอด!"

ตอนพวกเฉียวเจอออกจากเรือนสกุลจูในเมืองจยาเฟิง นางทำสีหน้าหนักอึ้ง "แม่ทัพเซ้า ข้าครุ่นคิดอยู่ว่าท่านอาจตกม้าเป็นเหตุไม่คาดฝันจริงๆ หรือไม่ วันนี้เห็นท่าทางหม่นหมองของพี่จูแล้วข้าเศร้าใจอยู่บ้าง"

พี่จู?

ได้ยินคำเรียกขานนี้ แม่ทัพหนุ่มย่นหัวคิ้วเข้าหากัน

420

กับสี่อซีและฉงชานลั่ว่นเรียกขานว่า 'พี' ตอนนี่ยังมีพีจุโผล่มาอีกคน
ที่เขากลับเอาแต่เรียก 'แม่ทัพเซ่า'

แม่ทัพหนุ่มซึกไม่ฟังใจ

ในเมื่อเป็นอย่างนี้ก็จับเจ้าสองคนที่เป็นหางตามหลังซ้ำกับนาง
มาหลายวันออกมาจัดการเถอะ

"เจาเจา อย่าเสียใจเลย หากเรื่องท่านอาจุไม่ใช่อุบัติเหตุ เช่นนั้น
การตายของท่านต้องเกี่ยวข้องกับพวกเจ้าเมืองหลืออย่างหนีไม่พ้น ซ้ำเร็ว
พวกเราก็ต้องจัดการคนพวกนี้มิใช่หรือ"

เฉียวเจาพยักหน้า

เซ่าหมิงยวนลอบพิศดูเสี้ยวหน้าด้านข้างของนาง ในใจคิดคำนึง
อย่างขัดเคืองพอดู พีจูผู้นั้นเป็นสหายสม้ย้วยเยาว์กับเจาเจาใช่หรือไม่

ส่วนสหายของเขาไม่มีเด็กหญิง มีแต่เด็กชาย ซ้ำยังมีถึงสามคน...

หญิงสาวรับรู้ได้ถึงสายตาพิลึกของบุรุษข้างกาย นางเบือนหน้ามองเขา ด้วยสายตาแกมฉงน

เจ้าหญิงยวนกระแอมกระไอเบาๆ "วันนี้จับทางที่ตามหลังออกมาเถอะ ถึงเวลาทำให้ฝ่ายนั้นร้อนใจสักหน่อยแล้ว"

สหยาเก่าของสกุลเจียวก็เยี่ยมคารวะจนครบหมดแล้ว นอกจาก สมุดบัญชีจากเบาะแสที่ได้จากสกุลเซียเล่มนั้นก็ไม่พบอะไรที่เป็นประโยชน์จาก ตระกูลอื่นๆ เลย ฉะนั้นถึงเวลาที่พวกเขาต้องพลิกจากฝ่ายรับเป็นฝ่ายรุกแล้ว

ถนนในชนบทมีคนผ่านไปผ่านมาบางตา ต้นไม้สองข้างทางสูงใหญ่ แน่นชนิด แม่นล่องเข้าสู่ฤดูใบไม้ร่วงแล้วยังร่วมรืนชุ่มชื้น พฤษภชาติใน ฤดูใบไม้ร่วงและฤดูหนาวของแดนใต้คงความเขียวชอุ่มไว้ดูจเดิม

เจ้าหญิงยวนก้มตัวลงเก็บก้อนหินสองสามก้อนขึ้นมาหมุนคลิ้งในมือ เล่นๆ

"ทางแรกอยู่หลังต้นอินชิ่ง* ซ้ายมือด้านหลังเรา" เขายื่นหน้าไป กระซิบบอกข้างหูเจียวเจา "ส่วนทางที่สองเจ้าเล่ห์กว่า เจาเจาเดาได้หรือไม่ว่า ตอนนี้อยู่ที่ใด"

ริมโบหุมีเสียงแผ่วเบาของบุรุษคละเคล้าเสียงซู่ซ่าของใบไม้ต้องลม เจียวเจาหลับตาลงอิดใจหนึ่งก็บังเกิดปฏิกิริยาโดยพลัน "บนต้นไม้?"

เจ้าหญิงยวนอมยิ้มพลางพยักหน้า เจาเจาของเขาฉลาดน่ารักดังคาด

นางชะงักฝีเท้า "เจ้าหนงนั้นอยู่บนต้นไม้ นี่มิแสดงว่าเขาดักซุ่มอยู่ ตรงนั้นแต่แรกหรือไร หรือว่าเขาตั้งใจจะจัดการพวกเรารวันนี่"

เจ้าหญิงยวนยกยิ้มอย่างไม่เดือดเนื้อร้อนใจ "วันนี้พวกเราอยู่ในเรือน สกุลจุเป็นเวลานานไปบ้าง นานกว่าไปที่เรือนตระกูลอื่นๆ อยู่มาก สงสัยว่า

* ต้นอินชิ่ง หมายถึงต้นแปะก๊วย

คนบางคนจะเป็นวัวสันหลังหวะ คิดจะชิงลงมือก่อน"

เขากล่าวถึงตรงนี้แล้วสีหน้าแปรเปลี่ยนเป็นปึ้งซา ดวงตาทอแว
เย็นเยียบราวกับฉาบด้วยน้ำค้างแข็ง เขาพูดกลัวเสียงหัวร่อในลำคอ
"คงรู้สึกว้ากวนจนใจวิ่นไหวผู้นี้ไม่สมคำเล่าลือกระมัง เจาเจา คอยดูนะ ข้าจะ
จับหางสองตัวนั้นออกมาให้เจ้าเอง"

เฉียวเจาฟังแล้วอมยิ้มน้อยๆ "แม่ทัพเซ้าซ่างพูดได้อย่างง่ายดายดายนัก
ทำให้ข้านึกถึงเรื่องสมัยเด็กๆ"

"หรือ?"

"ตอนนั้นท่านอาจู่จะพาพี่จู่มาเล่นที่สวนซึ่งจื่อบ่่อยๆ พี่จู่ที่ชอบใช้
ไม้ง่ามยิงนกกระจอกก็มักพูดอย่างนี้เสมอ"

แม่ทัพหนุ่มทำหน้าที่ "อ้อ อย่างนั้นหรือ"

ยิงนกกระจอก?

นี่มีอันใดน่าใ้อวดต่อหน้าครุณีน้อย ยิงนกกระจอกได้แล้วยังเอามา
ย่างกินเพื่อประจบเอาใจนางด้วยใช่หรือไม่

เซ้าหมีงยวนแน่ใจเป็นคำรบที่สองว่าเขาไม่ชอบพี่จู่ผู้นี้แม้แต่น้อยนิด!

แม่ทัพหนุ่มนึกอิจฉาริษยาอยู่ในใจ เขายกมือตืดหินก้อนหนึ่งไปทาง
ซ้ายมือด้านหลังเต็มแรง

พอเสียงร้องโอดโอยดังขึ้น เขาชด์ก้อนหินในมือทั้งหมดไปบนต้นไม้
เบื้องหน้าไม้ไกลด้วยสีหน้านิ่งสนิท

หินหลยก้อนลอยพุ่งไปไม่พร้อมกันดูเหมือนขว้างออกมาตามใจชอบ
ทว่าคนที่ซ่อนตัวอยู่บนต้นไม้กลับตื่นตกใจเมื่อพบว่าพวกมันล้วนเล็งตาม
จุดอ่อนร้ายแรงบนตัวเขา เขาคิดจะหลบหลีกก็ต้องกระโดดลงจากต้นไม้
เผยตัวออกมา

ท่าที่ได้ตอบของยอดฝีมือเกิดขึ้นในชั่วลัดนิ้วมือ คนผู้นั้นตัดสินใจอย่างฉับไว กระโดดลงจากเหนือยอดไม้ทิ้งตัวลงตรงหน้าเฉียวเจากับเซ่าหมิงยวนพอดี

"เจาเจา อยู่เฉยๆ" เซ่าหมิงยวนกล่าวคำนี้ทั้งทำยไว้ก่อนชักดาบยาวตรงเวออกมากำประกายดาบคมกริบโอบล้อมอีกฝ่ายไว้ในพริบตา

ทั้งคู่เริ่มต่อสู้กันพัลวัน

ผู้คนประปรายตามถนนเห็นแล้วรีบหลบไปอยู่ไกลๆ หวาดหวั่นสุดใจว่าเภทภัยจะมาเยือนตนเอง

ส่วนเรื่องแจ้งทางการ? อย่าล้อเล่น ดูจากฝีมือของคนพวกนี้ ต่อให้เจ้าหน้าที่ในที่ว่าการพวกนั้นมาแล้วก็เปล่าประโยชน์ ดีไม่ดียังจะกล่าวโทษว่าคนที่แจ้งทางการยังไม่เข้าเรื่องอีกด้วย

คนบนถนนหนีไปกันหมดแล้ว เหลือเฉียวเจายืนมองคนสองคนที่สู้กันอย่างดุเดือดอยู่ไม่ไกล มือที่ห้อยลงข้างลำตัวของนางกำแน่นโดยไม่รู้ตัว

เป็นคนในภาพวาด!

นี่ก็คือฆาตกรที่สังหารคนในครอบครัวนาง

ร่างกายที่แข็งแกร่งของเฉียวเจาสันระริกละม้ายไปไม่ร่วงปลิวใบหนึ่ง คนผู้นี้ปรากฏตัวในที่สุด เขาประมือกับเซ่าหมิงยวนแล้วดูท่าทางไม่ตกเป็นรองเลยทีเดียว

เป็นครั้งแรกที่นางเห็นคนที่มีฝีมือเชิงยุทธ์ทัดเทียมเซ่าหมิงยวนได้ วรยุทธ์ของคนผู้นี้สูงส่งกว่าที่นางคิดไว้ที่แรก เจ้าเมืองผู้นั้นมียอดฝีมือขั้นนี้อยู่ข้างกายเป็นเรื่องน่าประหลาดใจดีแท้

สายตาที่มองไปทางชายหนุ่มของเฉียวเจาฉายแววห่วงใยโดยไม่เก็บงำถึงแม้นางเชื่อว่าบุรุษผู้นั้นต้องไม่เป็นอะไร แต่ก็ยังอดเป็นห่วงไม่ได้

สติอาจควบคุมอารมณ์ได้ แต่ทำให้ความเป็นห่วงหายไปได้
 แม่นางเฉียวคิดคำนึงว่านี่ก็คือพระวิภพวณจนเสียการกระมัง
 เสียงความเคลื่อนไหวแผ่วเบาดังลอยมา นางหันไปมองต้นเสียง
 เห็นสายสืบที่โดนเช่าหมีงยวนตีตหินใส่จนหมอบอยู่บนพื้นก่อนหน้านี้ค่อยๆ
 คืบคลานห่างไปอีกทางที่ละนิดๆ ที่ร่องรอยเลือดไว้เป็นทางอยู่ด้านหลัง
 เฉียวเจาหรือตาลง บาดเจ็บถึงเพียงนี้แล้วยังคิดจะหลบหนีอีกหรือ
 นางหันไปมองชายหนุ่มแวบหนึ่ง เวลานั้นอย่าทำให้เขาอวกแวกจะดีกว่า
 นางยังจัดการกับบุรุษเจ็บหนักผู้หนึ่งได้ไหว

แม่นางเฉียวเหลียวมองรอบด้านก่อนจะหิบบินก้อนหนึ่งขึ้นมา
 จากนั้นยกชายกระบี่ปรองเดินหลบรอยเลือดบนพื้นแล้วสาวเท้าเร็วรี่ไปหาสายสืบ
 ที่กำลังหนีเอาชีวิตรอด

"โปรดรอสักครู่เจ้าค่ะ" แม่นางเฉียวร้องเรียก

ลุ่มเสียงของเด็กสาวอ่อนหวานนุ่มนวลคล้ายลมพัด
 เจือกลิ่นดอกไม้ในเดือนสาม

สายสืบที่บาดเจ็บสาหัสเหลียวหลังโดยไม่ทันคิด

แม่นางเฉียวเจื้อมือเอาก้อนหินทุบศีรษะคนผู้นั้นอย่างใจเย็น

พอเห็นเขาล้มพับแนบนิ่งไปอยู่ตรงปลายเท้า เฉียวเจาจะบายลมหายใจ
 เฮือกหนึ่ง หมุนกายไปด้วยสีหน้าเฉยเมย

เช่าหมีงยวนซึ่งต่อสู้กับหลิวนู่อยู่ดูเหมือนจจจจเต็มที แท้จริงแล้ว
 เขาแบ่งสมาธิหลายส่วนคอยจับสังเกตเฉียวเจาอยู่ตลอด

เขามั่นใจว่าทางแรกที่โดนเขาเล่นงานไปถ้าไม่ตายก็อาการร่อแร่
 ไม่มีทางทำอันตรายเฉียวเจาได้ แต่คิดไม่ถึงว่าเด็กสาวที่สงบเสียมผู้นั้น
 จู่ๆ จะเดินเข้าไปเอาหินทุบศีรษะสายสืบที่คิดหลบหนีจนสลบเหมือด

421

ด้านเจ้าเมืองหลี่รอแล้วรอแล้วก็ไม่เห็นหลิวหู่กลับมา แต่กลับได้รับข่าวหนึ่งว่า 'พบศพสายสืบที่นายอำเภอหวังส่งไปสะกดรอยตามกวนจวินโหวบนถนนนอกเมือง'

"กวนจวินโหวถึงกับสังหารคนเลยหรือนี่" โใบหน้าของเจ้าเมืองหลี่เริ่มตั้งเค้าพายุอารมณ์ เขาย้ำทำวุ่นไปวนมาในห้องหนังสือ

"ได้เท่าอย่าเพิ่งร้อนใจ" ที่ปรึกษาพุดกล่อม

เจ้าเมืองหลี่หยุดนิ่ง "อาจารย์ทาน ท่านว่าเขาจะตกอยู่ในมือของกวนจวินโหวหรือไม่"

"รอคนที่ไปสืบข่าวกลับมาก็จะรู้แล้ว เส้นทางที่กวนจวินโหวกลับจากเมืองจยาเฟิงมาที่หมู่บ้านไปอวันสายนั้นมีคนผ่านไปผ่านมาไม่มาก แต่อย่างไรก็ต้องมีคนมองเห็น กวนจวินโหวเลือกลงมือตอนกลางวัน ถ้าหลิวหู่ตกอยู่ในมือเขาจริงๆ คนทั้งคนจะหายสาบสูญไปมิได้"

เจ้าเมืองหลี่รอคอยอย่างหงุดหงิดงุ่นง่าน เขาฝืนใจพยักหน้า
ที่ปรึกษาตลอดจนใจเอือกหนึ่ง

หากรู้เช่นนี้แต่แรก จะเรียกหลิวหู่กลับมาเฝ้าดูกวนจวินโหวไปเสียแล้ว
หลายปีมานี้ได้ทำพืงพาหลิวหู่มากเกินไป

ขณะที่เจ้าเมืองหลี่รู้สึกว่าจะหนึ่งวันเนิ่นนานราวกับหนึ่งปี ผู้ใต้บังคับบัญชา
ที่ออกไปสืบข่าวก็นำข่าวกลับมาในที่สุด "ใต้เท้า มีชาวบ้านหลายคนเห็น
คนหนุ่มเรือนกายสูงใหญ่รูปโฉมหล่อเหลาจับกุมคนผู้หนึ่งไปตอนกลางวัน
แฉกๆ"

แม้ว่าจะสังหรณ์ใจอยู่แล้ว แต่เมื่อยืนยันว่าเป็นจริง เจ้าเมืองหลี่ยังคง
ใจหายวาบ "แน่แล้ว หลิวหู่ต้องตกอยู่ในมือกวนจวินโหวเป็นแน่ อาจารย์หนาน
ท่านมีความเห็นเช่นไรกับเรื่องนี้"

ที่ปรึกษาลูบเคราแพะ สีหน้าเขาเคร่งเครียด "กวนจวินโหวปราศจาก
ความเกร็งเกรงระวังใดๆ เจกนี้ เป็นไปได้มากกว่าได้รับสิ่งที่เขาต้องการแล้ว"

"สิ่งที่เขาต้องการ?" เจ้าเมืองหลี่พิมพ์ำทวนคำแล้วหน้าเปลี่ยนสีฉับพลัน
"หรือว่าเขาพบหลักฐานอะไรอีกแล้ว"

"พิจารณาตามเหตุผลที่ฟังเป็นแล้วมีความเป็นไปได้นี้อยู่"

"สมควรตาย!" เจ้าเมืองหลี่ทิ้งตัวลงนั่ง เขาตบโต๊ะบั้งใหญ่ "ข้าว่าแล้ว
เสีย สหายเก่าของสกุลเฉียวพวกนั้นต้องมีคนที่ทำเสียเรื่องจนได้ น่าซังนัก
ที่จะสังหารให้หมดเป็นการตัดปัญหาไม่ได้"

"ใต้เท้า สิ่งสำคัญตอนนี้มิใช่สหายเก่าของสกุลเฉียว แต่เป็น
กวนจวินโหว"

แววอำมหิตฉายชัดในดวงตาของเจ้าเมืองหลี่ "กวนจวินโหว ในเมื่อ
เขารนหาที่ตาย ก็อย่าโทษว่าข้าใจคอโหดเหี้ยม อาจารย์หนาน คนพวกนั้น

เตรียมพร้อมแล้วใช่ไหม"

"ได้ทำวางใจได้ เตรียมการพร้อมพร้อมแล้ว"

เจ้าเมืองหลี่ลุกขึ้นยืน เขาหรีตาลงเล็กน้อย "ฤกษ์ดีมีผู้ฤกษ์สะดวก
ลงมือราตรีนี้เลย!"

ที่พำนักขององครักษ์จินหลิน

เจียงอู่หนาวๆ หว้างคิ้วพลงพุดเสียงพึมพำว่า "เหตุใดเจ้าเมืองหลี่ถึง
ส่งคนสะกดรอยตามกวนจวินไหว เขามีแผนการร้ายอะไรอยู่"

เมื่อนึกไปถึงสองวันก่อนที่เจ้าเมืองหลี่เชิญเขาไปสังสรรค์ที่หอสุรา
ที่ใหญ่ที่สุดในเมืองแล้วกล่าวถ้อยคำแปลกๆ พวกนั้น ความรู้สึกในใจ
เจียงอู่ปั่นเป๋ซับซ้อนอยู่บ้าง เขาสั่งกำชับผู้ได้อาณัติ "จับตาดูเจ้าเมืองหลี่
กับกวนจวินไหวอย่างใกล้ชิด หากมีอะไรผิดปกติรีบมารายงาน!"

ต้นอินชิ่งในลานเรือนงามสะพรั่งละลานตา เจียงอู่ทอดสายตาออกไป
นอกหน้าต่าง หากความคิดลอยไปไกลถึงเมืองหลวงแล้ว

ตอนเช้าหมิงยวนพาคนกลับไปที่เรือนของหญิงชายเต้าหู้ ฉือชั้นกับ
หยางไฮ่วเจิงเห็นแล้วพากันตกใจยกหนึ่ง

"นี่...นี่เป็นคนในภาพวาดของคุณหนูหลี่มิใช่หรือ" หยางไฮ่วเจิงตั้งตัว
เช้าหมิงยวนไปนอกเรือน เอ่ยถามเสียงค่อย

"อ้อ" เช้าหมิงยวนผงกศีรษะ

ฉือชั้นที่อยู่ด้านข้างถอนใจเบาๆ "หลี่ซานวาดได้เหมือนดีแท้"

หยางไฮ่วเจิงพุดเอ้อออไม่หยุด "เหมือนเป็นที่สุด ข้ามองปราดเดียว
ก็ดูออกแล้ว ถึงฉวีเยิน พวกเจ้าหาคนผู้นี้เจอได้อย่างไร"

เซ้าหมิงยวนยิ้มน้อยๆ "เดินเข้ามาติดกับดักเอง คนผู้นี้สะกดรอยตามข้า มาตลอดหลายวันนี้"

"สะกดรอยตามเจ้า?" หยางโฮ่วเจิงขบขันอย่างสุดระงับ "คนผู้นี้ รนหาที่ตายรี"

"ไม่ใช่ ฝีมือเขายอดเยี่ยมอย่างยิ่ง ต้องบอกว่าเขาโชคไม่ดีเอง"

ถ้าเจ้านั้นสะกดรอยตามคนอื่น คงไม่พบกับบทลงเอยเช่นนี้

"หลี่ซานเล่า นางกลับมาถึงก็เข้าห้องไปแล้วไม่ออกมาเลยหรือ" ยามเอ๋ยถึงเฉียวเจา สีหน้าของฉือซันไม่ผิดไปจากเดิมอีก ประหนึ่งว่า ความรักแบบเด็กหนุ่มนั้นไม่เคยปรากฏมาก่อน

หยางโฮ่วเจิงเบิกตากว้างกะทันหัน เขาเลียริมฝีปากแล้วกล่าว "คุณหนูหลี่ออกมาแล้ว"

ทั้งสามหันไปมองก็เห็นเด็กสาวในชุดเรียบง่าย ถือท่อนเหล็กเขี่ยไฟ เดินมา

ฉือซันกับหยางโฮ่วเจิงมองหน้ากันไปมา เห็นชัดว่าไม่กระจ่างแจ้งว่า นี่เป็นเรื่องอะไรกัน

ส่วนเซ้าหมิงยวนรู้สึกหงัษะระชาวบ เขายิ้มแหยๆ พลางกล่าวว่า "เจาเจา เหล็กเขี่ยไฟหนักหรือไม"

ฉือซันกับหยางโฮ่วเจิงกลอกตาขึ้นพร้อมกัน

พวกเขาู้สึกไม่วายเป็นนับแต่สหายรักเปิดเผยความรู้สึกที่มีต่อคุณหนูหลี่ แล้วยิ่งมาถึงหัวที่ื่อ

"ไม่หนัก" เฉียวเจาเม้มปาก นางกล่าวถาม "คนผู้นี้ได้อยู่ข้างในหรือ ข้าไปดูสักหน่อย"

นางกล่าวจบแล้วไม่รอดูท่าทีของคนทั้งสาม ถือท่อนเหล็กเขี่ยไฟ

ก้าวเท้าเข้าไป

"เส้นเอ็นข้อมือของคนผู้นั้นขาดแล้ว หรือว่าคุณหนูหลิจะท่าแผลให้เขา" หมายงไหว่เจ็งพูดอย่างไม่แน่ใจ ภาพท่อนเหล็กเขี่ยไฟพหนาๆ ในมือเด็กสาว วาบผ่านเข้ามาในหัวสมองไม่หยุด

ฉือซันยืมเยาะ "ดูสีหน้าของหลี่ซานแล้ว เจ้ารู้สึกว่ใช่หรือไม่เล่า"

เซ่าหึงยวนตามเข้าไปโดยไม่รอช้า

อีกสองคนเห็นแล้วตามไปด้วยทันที

เพลานี้หลิวหู่ที่เส้นเอ็นข้อมือขาดและกระดูกมัดมือมัดเท้าหนึ่ง ไม่ขยับอยู่บนเก้าอี้ เด็กสาวสวมชุดสีเรียบนางหนึ่งพลันเดินเข้ามามองเขา ด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก

"เจ้ามีนามว่าอะไร" ฉีเยวเจาใต้ถาม

"เจาเจา เขาโดนดิงกรามหลุด พูดไม่ได้"

ดิงกรามให้หลุดยอมเพื่อป้องกันเขาฆ่าตัวตาย

ฉีเยวเจาสาวเท้าไปตรงหน้าหลิวหู่ ล้วงยาลูกกลอนเม็ดหนึ่งในถุงผ้าปัก ยัดใส่ปากเขาก่อนจะหันมาบอก "แม่ทัพเซ่า จั๊กกรามเขากลับเข้าที่เถอะ"

เซ่าหึงยวนก้าวเข้าไปยื่นมือปิดกรามเขาทีหนึ่ง

หลิวหู่ขยับๆ ปากพบว่าขยับได้แล้ว ทว่าปากด้านในอ่อนแรงไร้กำลัง แม่นางน้อยผู้นี้ให้เขากินอะไรกันแน่

"พูดได้แล้วนะ บอกนามของเจ้ามา" ฉีเยวเจาถามเสียงเย็นๆ

หลิวหู่เหยียดยืมไม่กล่าววาจา

นางเล็กคิ้วขึ้น พูดอย่างคับข้องหมองใจเป็นอันมาก "เขาไม่พูดเองนะ เช่นนั้นข้าได้แต่ให้เขาเจ็บตัวเล็กๆ น้อยๆ แล้ว"

กล่าวจบนางก็เงื้อท่อนเหล็กเขี่ยไฟในมือตีลงไปบนตัวหลิวหู่

เฉียวเจาเป็นหมอจึงแจ่มแจ้งดีที่สุดในส่วนใดบ้างเป็นจุดอ่อนที่ตีไม่ได้ นางหลบเลี่ยงจุดเหล่านั้น ออกแรงฟาดท่อนเหล็กเขี้ยวไฟพร้อมกับนับในใจ หนึ่งที่ สองที่ สามที่...

หยางໂหฺວเจิงสะกิดสหายรักด้านข้างด้วยสีหน้างง "สื่อซี เพราะอะไร ข้ารู้สึกว่าคุณหนูหลีหาเหตุผลอะไรสักอย่างก็ได้เพื่อซ่อมเขา"

"เจ้าไม่พูด ก็ไม่มีใครนึกว่าเจ้าเป็นโบ้หรือกระ" ฉือซันกล่าวเอื่อยๆ ตีพวกที่ขวางหูขวางตาไม่กี่ทีแล้วเป็นอย่างไรหรือ แต่ไม่รู้ว่าจะเจ็บมือหรือไม่..

เฉียวเจาไม่แยะแสดงความคิดของคนอื่น นางนับในใจจนถึงยี่สิบหกทีแล้วยังตีแทนพวกนางสามพี่น้องอีกคนละหนึ่งทีถึงโยนท่อนเหล็กเขี้ยวไฟไปด้านข้าง หยุดหอบหายใจน้อยๆ

ตอนที่ตีไปได้ยี่สิบหกที นางก็ใช้เรี่ยวแรงในกายไปจนหมดสิ้น กระนั้นคนที่สังหารชาวสกุลเฉียวไปยี่สิบหกชีวิตกลับสบายเช่นนี้

หากทำได้นางอยากสับคนผู้นี้เป็นหมื่นๆ ขึ้นถึงจะหายแค้นใจ เพียงนำเสียดายที่นางต้องไว้ชีวิตเขาเพื่อชู้ตัวผู้บงการที่แท้จริง "พวกเราออกไปเถอะ คนพรรคนี้ไม่จำเป็นต้องสอบปากคำ" เซ่าหมิงยวนปริปากพูด

ไขว่ว่ายอดฝีมือระดับนี้ไม่จำเป็นต้องสอบปากคำ แต่ต้องใช้วิธีพิเศษ คนทั่วไปถามไม่ได้ความอันใดหรอก

เซ่าหมิงยวนดึงกรามของหลิวหูให้หลุดออกอีกครั้ง จากนั้นพวกเขา ก็ออกไปพร้อมกัน

"ฉงซาน คือนี่บอกคนของเจ้าว่าอย่านอนหลับ ตกตึกน่าจะมีตึกหนัก" หยางໂหฺວเจิงฟังแล้วอดฉีกปากยิ้มฝืดๆ ไม่ได้ "ถึงเฉียวเจิน เจ้าอย่าซู่ให้ซ้ำ"

ตกใจ ผู้ได้บังคับบัญชาข้าพวงนั้นให้กินดื่มเที่ยวเล่นข่มขู่คนนะได้ แต่ศึกหนัก
คงไม่ไหว"

422

เฉียวเจาเดินไปหาเขา "แม่ทัพเซ้า ท่านคิดว่าเจ้าเมืองหลี่จะลงมือคืนนี้หรือ"

เซ้าหึงยวนทำหน้าที่ยิ้มๆ "เป็นไปได้มาก"

"เขาจะใจกล้าถึงเพียงนี้เลยหรือ ลักลอบเคลื่อนย้ายเจ้าหน้าที่ทางการนั้นศิระหะหลุดจากป่าเซี่ยวนะ" หยางโฮ่วเจิงพูดอย่างเหลือเชื่อ

ฉือซันหัวเราะหึๆ "ฟ้าอยู่สูงฮ่องเต้อยู่ไกล ขอเพียงตัดรากถอนโคนให้สิ้นซาก ไม่ปล่อยให้มิช้าวเล็ดลอดออกไป ใครจะอยากได้ศิระหะของเขา"

ใต้หล้านี้มีพวกใจกล้าบ้าบิ่นอยู่น้อยหรือไร พรรคพวกกบฏของซู่ฮงยังกล้าปิดล้อมกระทิงองค์หญิงใหญ่ เจ้าเมืองหลี่ยอมจับขังห่างเพื่อชีวิตและอนาคตจะมีอะไรน่าแปลก

"ตัดรากถอนโคน?" หยางโฮ่วเจิงพิมพ์คำนี้แล้วเพียงรู้สึกหนาวยะเยือกตรงกลางอกระลอกหนึ่ง "เขาคงไม่ฆ่าคนหมดทั้งหมู่บ้านกระมัง"

เซ่าหมิงยวนมองไปทางประตูลานเรือน "คงไม่ถึงขั้นฆ่าล้างหมู่บ้าน
ทว่าในสายตาเจ้าเมืองหลี่ ชาวไป๋อวีนเป็นเครื่องสังเวกอย่างเห็นได้ชัด เขา
ต้องการกำจัดพวกเรา ย่อมอ้างฐานะเจ้าหน้าที่ทางการอย่างเปิดเผยไม่ได้
แน่นอน"

"ถึงเจวีเยน เจ้าหมายความว่าอะไรกันแน่" หยางโฮ่วเฉิงฉู่มือไปมา
พลางเอ่ย

เซ่าหมิงยวนหันไปมองเดี่ยวเจา "เจาเจา เจ้าเห็นว่าคนพวกนั้นน่าจะ
แสดงตัวด้วยวิธีแบบใดมากที่สุด"

นางหลุบลตาลงมองมือตนเอง นิ้วมือขาวกระจ่างเป็อนฝุ่นเล็กน้อย
ตอนถือท่อนเหล็กเขี่ยไฟเมื่อครู่

หญิงสาวกล่าวอย่างเยือกเย็น "ปัญหานี้ข้าตรึกตรองซ้ำๆ ระหว่างทาง
ที่กลับมาแล้ว ข้ารู้สึกว่าการเจ้าเมืองหลี่กล้าลงมือ แต่ขณะเดียวกัน
ก็ไม่อยากออกหน้าเอง เช่นนั้นเป็นไปได้มากกว่าเขาจะให้คนพวกนั้นปลอมตัว
เป็นโจรเร่ร่อนออกอาละวาด"

"โจรเร่ร่อน?" ฉือซันได้ยินคำนี้แล้วนัยน์ตาเขาทอประกายเย็นเยียบ
น่ากลัว

ครั้งนั้นพวกที่ทำให้พวกเขาสองแม่ลูกเกือบต้องจบชีวิต มิใช่อ้างเป็น
โจรเร่ร่อนบังหน้าหรือไร เขาสมควรคิดได้แต่แรก!

หยางโฮ่วเฉิงแจ่มแจ้งในบัดดล "ไม่มีดี ไม่มีฐานะใดที่ตบตาคน
ได้ดีกว่านี้แล้ว โจรเร่ร่อนมาที่หมู่บ้านไป๋อวีนก็ต้องเกิดการปะทะกับพวกเรา
อย่างแน่นอน หากสังหารพวกเราได้หมดแล้วหลบหนีลอยนวลไป เจ้าเมืองหลี่
อย่างมากก็มีความผิดฐานรักษาความสงบไม่ดี ไม่ใช่ใครส่งผลกระทบต่ออนาคต
ของเขาโดยสิ้นเชิง คุณหนูหลี่ ท่านคิดออกได้อย่างไร"

"คิดไปเรื่อย ๆ ก็คิดออกแล้ว" เฉียวเจากล่าวยิ้ม ๆ

สำหรับคนอื่น ๆ ความจริงเบื้องหลังเหตุไฟไหม้เรือนสกุลเฉียว เป็นเรื่องเรื่องหนึ่งที่พูดคุยกันได้โดยไม่รู้สึกอึดอัด แต่สำหรับนางแล้วมันคืออดีตที่แสนเจ็บปวดรวดร้าวช่วงหนึ่ง

นางทุ่มแรงกายแรงใจที่มีอยู่ทั้งหมดไปกับเรื่องนี้ จะคิดในสิ่งที่คนอื่นคิดไม่ถึงได้มีอะไรน่าแปลกเล่า

"ถึงเฉียวเน เจ้าคะเนว่าฝ่ายนั้นจะส่งคนมาทำอะไร" หยางโฮ่วเจิงเอ่ยถาม
เซ่าหิงยวนยักคิ้วยิ้ม ๆ "จะเล่นงานข้า ถ้าให้แน่ใจว่าไม่ผิดพลาด คงไม่ต่ำกว่าร้อยคนกระมัง"

"ร้อยคน?" หยางโฮ่วเจิงกระแฉะตัวขึ้นทันที เขาทั้งหมตตนเองที่หนึ่ง "อย่างนั้นคนของพวกเราไม่แคล้วต้องจบเห่จริง ๆ"

สีหน้าของเซ่าหิงยวนไม่แปรเปลี่ยน แววตาดิ่งขรึมยิ่ง "หากผู้ใต้บังคับบัญชาที่เจ้าพามาป้องกันตนเองได้ก็ไม่ใช่ไร"

หยางโฮ่วเจิงถอนใจเฮือก "สู้แบบหนึ่งต่อหนึ่งอาจจะยังไหว แต่ถ้าสู้แบบสองต่อหนึ่งหรือสามต่อหนึ่ง เจ้าตั้งความหวังกับหมอนปักลายพวกนั้นได้หรือ"

"ที่ข้าเป็นห่วงจริงๆ คือชาวบ้านพวกนี้" เฉียวเจาอ้าปากพูด

หลายวันมานี้คนในหมู่บ้านเล่าลือเรื่องเรือนสกุลเฉียวมีผีโดยตลอด ถึงแม้เฉียวเจาได้ยินแล้วโกรธเคืองอย่างมาก แต่ถึงอย่างไรคนเหล่านี้ก็ไม่ได้มีความผิดร้ายแรง หากพวกเขาต้องมาพลอยฟ้าพลอยฝนจบชีวิตลง นางคงไม่สบายใจแล้ว

"ความปลอดภัยของชาวบ้านเป็นปัญหาหนึ่ง ดีที่พวกเรามาพำนักที่เรือนของหญิงชายเด้าหู เรือนนี้แยกออกมาโดดๆ อยู่ทางสุดทิศตะวันตก

ต่อให้คนพวกนั้นจะใช้วิธีปล้นฆ่าวางเพลิงเพื่อให้การปลอมเป็นโจรเร่ร่อน
ดูสมจริงก็ต้องหลังจากที่กำจัดพวกเขาได้แล้ว ก่อนหน้านี้หากพวกเขาบ้าน
ไม่ออกมาดูด้วยความมอยากรู้ อยากเห็นตอนดึกคืน ก็จะรับรองความปลอดภัย
"ได้ชั่วครว" เซาหมิงยวนกล่าว

หยางโฮ่วเจิงแบ่ปาก "หากพวกเขาต้านทานไม่ไหวจริงๆ เล่า ชาวบ้าน
พวกนั้นจะทำอย่างไร"

ฉือซันยิ้มเยิ่นๆ "หยางเอ้อร์ ดูไม่ออกว่าเจ้ายังเป็นคนเมตตาปรานีด้วย
ถ้าพวกเขาต้านทานไม่อยู่จริงๆ ก็กลายเป็นผีอายุสั้น ยังจะสนใจอะไรมากมาย
ปานนั้นได้อีกที่ใดกัน"

หยางโฮ่วเจิงถอนใจยาวๆ เฮือกหนึ่ง "ตายในที่พรรณคนก็ไร้ศักดิ์ศรี
เกินไปแล้ว เป็นบุรุษต้องห่อศพด้วยหนังม้าลึงถึงมีเกียรติมากกว่ากันตั้งเยอะ"

ตายอย่างคับอกคับใจแล้วยังต้องถูกหัวเราะเยาะว่าโดนโจรเร่ร่อนสังหาร
เขาไม่เอาด้วยหรอกนะ

เห็นสหายรักทำหน้าเน่กิ้วขมวด ฉือซันกลอกตาขึ้นอย่างระอาใจ
เขาแค้นเสียงพูดว่า "วางใจเถอะ พวกเราไม่เป็นไรแน่ คนพวกนั้นบุกมา
จะไม่ปล่อยให้รอดกลับไปแม้สักคน"

หยางโฮ่วเจิงเบิกตากว้าง "ไม่ใช่กระมัง อาศัยพวกเราแค่สิบกว่าคนนี่
นะหรือ แม้ถึงเจี๋ยนจะเก่งกาจ ทว่าเขาพาแต่เยี้ยลั่วกับเงินกวงมา สองหมัด
ยากจะต่อกรสี่มือนะ!"

ฉือซันชายตามองเจี๋ยนจากก่อนพูดเรียบๆ "อาศัยว่าถึงเจี๋ยนไม่มีทาง
ปล่อยให้เกิดเรื่องขึ้นกับหลี่ซาน"

"เอ๊ะ?" หยางโฮ่วเจิงอดมองไปที่นางไม่ได้

เจี๋ยนเขาทำหน้าที่ตะลึงงัน คาดไม่ถึงว่าฉือซันจะกล่าวเช่นนั้น

เซ้าหมิงยวนแปลงเสียงหัวเราะเบาๆ "พวกเจ้าไม่ต้องเป็นห่วง ข้าไม่มีทางปล่อยให้เกิดเรื่องขึ้นกับพวกเจ้าคนใดคนหนึ่ง"

ตรงเชิงกำแพงเมืองเยียนที่แดนเหนือ เขาต้องปลิดชีพภรรยาโดยไม่มีทางเลือกใดๆ ความเจ็บปวดเช่นนั้นเพียงพอจะทำให้เขาจดจำจวบจนวันตาย แล้วเขาจะกระทำผิดพลาดเช่นนี้ซ้ำสองอีกได้เช่นไร

ชื่อชั้นเล็กคือขึ้นอย่างเอื่อยเอื่อย "ถึงเฉวียน เจ้าเล็กทำล้มลมหมในเสียดี บอกมาเถอะว่ามีแผนสำรองอะไรไว้"

เซ้าหมิงยวนมองเยี่ยลั่วที่อยู่ห่างไปไม่ไกลแวบหนึ่งถึงกล่าวยิ้มๆ "องครักษ์ของข้าเป็นคนที่สู้ได้แบบห้าต่อหนึ่งทั้งสิ้น"

ที่เขาบอกว่าสู้ได้แบบห้าต่อหนึ่งหมายถึงประจันหน้ากับชาวต้าจื่อของเป่ย์ฉีที่ขึ้นชื่อเรื่องความดุร้ายโหดเหี้ยม ไม่ว่าเจ้าเมืองหลี่จะเรียกทัพหนุนจากที่ใด เขาเชื่อว่าไม่มีทางดุร้ายโหดเหี้ยมไปกว่าชาวต้าจื่อ

"ถึงจะสู้ได้แบบห้าต่อหนึ่ง แต่พวกเจ้ามีกันแค่สามคนนะ" หยางโฮ่วเจิงนับนิ้วไปมาจู่ๆ ก็ยิ้มออกแล้ว "ถึงเฉวียน เจ้านับข้าด้วยใช่หรือไม่ แต่ต่อให้เป็นอย่างนี้ รวมกับองครักษ์เงินอุ้วพวกนั้น พวกเราก็รับมือได้หลายสิบคนเป็นอย่างมาก..."

"เจ้ายกหางตนเองจริงๆ" ชื่อชั้นพูดเยาะ

หยางโฮ่วเจิงไม่ชอบใจเสียแล้ว "นี่เป็นการยกหางตนเองอย่างไรกัน ไม่นับถึงเฉวียนกับองครักษ์สองคนของเขา ในบรรดาพวกเราข้ามีฝีมือดีที่สุดดังคำกล่าวที่ว่าเลือกคนสูงจากหมู่คนเตี้ย ก็ต้องยกให้ข้าแล้ว"

"ใช่ๆ เจ้าตัวสูงที่สุดในหมู่คนเตี้ย พอใจแล้วกระมัง" ชื่อชั้นคร้านจะโต้เถียงกับอีกฝ่าย เขามองไปทางเซ้าหมิงยวน

เขาประจักษ์แจ้งดีเรื่อยมาว่าในด้านนี้พวกตนห่างชั้นจากเซ้าหมิงยวน

ไกลลิบ

เซ่าหมิงยวนไม่ยอมให้สหยรักสองคนต่อปากต่อคำกันอีก เขาจึงกล่าวเสียงเบาๆ ขึ้นว่า "ขอบอกพวกเจ้าอย่างไม่ปิดบัง เดินทางลงใต้มาหนนี้ ข้าพวงครักษ์มาด้วยสามสิบคน"

การเดินทางสู่แดนใต้ในคราวนี้ ด้วยตำแหน่งฐานะของเขาก่อให้เกิดแรงกระเพื่อมไหวในราชสำนักได้ง่าย พวงครักษ์มาด้วยจำนวนมากจะเป็นที่หวาดระแวงของเบ๊องบน ดังนั้นองครักษ์เหล่านั้นล้วนไม่อาจเผยตัวในที่แจ้งได้แต่ปลอมตัวเป็นชาวบ้านทั่วไปติดตามอยู่ไม่ใกล้ไม่ไกล

ฉือซันทำสีหน้าเป็นเชิงว่าไม่ผิดจากที่คาดไว้ เขารู้อยู่แล้วว่าเซ่าหมิงยวนใจเย็นถึงเพียงนี้จะต้องเตรียมการมาเป็นอย่างดี ไม่เช่นนั้นหญิงในดวงใจอาจมีอันตรายถึงชีวิต ไหนเลยจะทำเป็นทองไม่รู้ร้อนเฉกนี้ อยู่ได้แล้ว

หยางไฮ่วเฉิงอึ้งไปแล้วอ้าปากหัวเราะ "เป็นเช่นนั้นก็ดีเลย คันนี้พวกเราได้สู้อย่างหน้าใจแล้ว"

การต่อสู้โดยปราศจากความตั้งเครียดยอมตองดีกว่าโดนรุมล้อมโจมตีข้างเดียวมากนัก หยางไฮ่วเฉิงคิดไปเช่นนั้นก็ถึงกับเริ่มคั่นไม้คั้นมือแล้ว

บรรยาภาศรอกายพวกเขาผ่อนคลายลงทันใด

"เข้าไปกำชับกับผู้ใหญ่บ้านไว้สักหน่อย" เซ่าหมิงยวนเดินออกจากประตูลานเรือน

ม่านราตรีคลี่คลุมลงที่ละน้อย เพราะข่าวลือว่าเรือนสกุลเดียวมีฝี่ยั้งมายิ่งหนาหูขึ้นทุกที เป็นเหตุให้ชาวบ้านทั้งหลายปิดประตูเรือนกันแต่หัววันทั่วทั้งหมู่บ้านเงียบเชียบ ไม่มีคนย่างเท้าออกนอกลานเรือนสักก้าว

จันทร์กระจ่างกลางหาวหลบเร้นอยู่หลังเมฆดำตั้งแต่เมื่อไรก็สุดรู้

คนชุดดำกลุ่มหนึ่งอาศัยความมืดบดบังกายมุ่งหน้าตรงไปทาง
ท้ายหมู่บ้านอย่างลับๆ

423

เรือนของหญิงชายเต้าหู้ตั้งอยู่โดดเดี่ยวสุดทิศตะวันตกของท้ายหมู่บ้าน
 ประหนึ่งเกาะร้าง เพราะว่าพวกเฉียวเจาฟ่านักอยู่ไม่ต้องเอ่ยว่าในเวลาค่ำมืด
 ดึกตื่น ถึงยามกลางวันแสบๆ คนในหมู่บ้านล้วนไม่เต็มใจเข้าไปใกล้แม้แต่
 ครึ่งก้าว

ผีร้ายสกุลเฉียวพวกนั้นก็เป็นคนพวกนี้ปลดปล่อยออกมา อับมงคล
 สิ้นดี!

คนชุดดำกลุ่มหนึ่งเคลื่อนมาโอบล้อมเรือนของหญิงชายเต้าหู้ไว้
 ดุจกระแสน้ำ

กำแพงเรือนในชนบทเช่นนี้ไม่สูงนัก หัวหน้าคนชุดดำโบกมือคราหนึ่ง
 บรรดาเหล่าคนชุดดำก็กระโดดขึ้นกำแพงกรูกันเข้าไป

ภายในลานเรือนเงียบสงบปราศจากแสงไฟใดๆ เมื่อคนชุดดำ
 กระโดดลงมาทีละคนจนไม่เหลือแม้แต่ที่ว่างให้วางเท้าได้ พลันนั้นคบเพลิง

นับไม่ถ้วนถูกโยนออกมา บังเกิดแสงสว่างจ้าในพริบตา

ชั่วอึดใจเดียวเปลวไฟของคบเพลิงที่ตกลงกลางกลุ่มคนชุดดำ ก็ลุกลามติดเสื้อผ้าของพวกเขา บังเกิดเสียงร้องโหยหวนดังระงม

ด้านคนชุดดำที่ล้อมอยู่ข้างนอกได้ยินเสียงเอ็ดอึ้งจากด้านใน จึง ตะโกนบอกเสียงดัง "จับตาดูให้ดี! อย่าปล่อยให้คนในนั้นหนีไปได้"

"ไม่ถูกต้อง ด้านในมีแสงไฟสว่างเช่นนี้ได้อย่างไร" มีคนเอ่ยขึ้น อย่างงงใจ

หัวหน้าที่รั้งอยู่ด้านนอกหันไปเปลี่ยนสีไปเล็กน้อย เขาโบกมือทีหนึ่ง พร้อมกล่าว "ฟังประตูเข้าไป!"

กลางลานเรือนตกอยู่ในสภาพโกลาหล

หลังพวกคนชุดดำที่โดนโจมตีด้วยไฟหายจากความตื่นตระหนกในทีแรก ก็ตั้งตัวติดอย่างรวดเร็ว ทั้งตัวกลับกับพื้นดับเปลวไฟบนตัวได้ก็พุ่งทะยานไปที่ หน้าประตูเรือน

ดวงตาของเขาหมีงยวนซึ่งเร้นกายอยู่ในผืนวาทรีทอประกายกร้าว "ถึงกับเป็นกองพลที่ผ่านการฝึกฝนมาเป็นอย่างดี นี่กลับน่าสนใจเสียแล้ว"

เฉียวเจาที่หลบซ่อนอยู่ในเรือนเดินไปใกล้ๆ เขาอย่างอดใจไม่อยู่ "กองพล? เจ้าเมืองโยกย้ายกำลังทหารได้อย่างไร"

"เรื่องนี้เห็นที่ว่าต้องถามเจ้าเมืองหลี่แล้ว เจาเจา เจ้ากลับเข้าห้องนะ คนพวกนี้ต้องรีบสะสางโดยไวจะดีกว่า"

โยกย้ายกำลังทหารมาได้ แสดงว่ากลุ่มอำนาจที่อยู่เบื้องหลัง เจ้าเมืองหลี่มิใช่ชั้นสามัญเสียแล้ว

เฉียวเจาอาศัยแสงไฟที่สว่างขึ้นกวาดตามองปราดหนึ่งอย่างฉับไว ก่อนเอ่ยเสียงค่อย "อีกฝ่ายมีจำนวนมาก แม้ทัพเจ้า ท่านระวังด้วย"

เช่าหมีงยวนยิ้มน้อยๆ "เจาเจา เจ้าเรียกข้าว่าพีเช่าสักคำ ข้าจะระวังตัว
แน่"

"ถึงเวลานี้แล้ว ท่านยังมีแก๊ใจล้อเล่นอีกหรือ" มุมปากของนาง
กระตุกริก

"ถึงเวลานี้แล้ว เจ้าเรียกข้าว่าพีเช่าสักคำก็ได้หรือ" เขาย้อนถามนาง
นัยน์ตาของเขางดงามอย่างมาก ไส้แหวววางตั้งหินนิลดำ มัน
ทอประกายระยับอย่างวาดหวังรอคอย

เฉียวเจาองเขาแล้วใจอ่อนกะทันหัน นางเปล่งเสียงเรียกเบาๆ ว่า
"พีเช่า" จากนั้นหมุนกายกลับเข้าห้องไป

เช่าหมีงยวนแยมปากยิ้ม ชักดาบยาวออกมาแล้วกระโจนเข้าสู่
กลางหมู่คนที่ต่อสู้กันอุตุลุด

เฉียวเจากลับเข้าไปในห้องได้ยินเสียงฆาพันกันอย่างดุเดือดในลานเรือน
นางสอดมือเข้าอกเสื้อล้วงมีดสั้นเล่มหนึ่งออกมา

ตอนกลางวันขามอบมีดสั้นเล่มนี้ให้นางไว้ใช้ป้องกันตัว

นางดึงมีดสั้นออกจากปลอก มันเปล่งประกายเย็นเยียบท่ามกลาง
ความมืดมิด

ในห้องไม่ได้จุดตะเกียงไว้เพื่อไม่ให้เป็นที่โจมตีของศัตรู

"คุณหนู ระวังบาดมือเจ้าค่ะ" อาจู่ส่งเสียงเตือนเบาๆ

เฉียวเจาหลับไล่ใบมีดอย่างระมัดระวังพลางกล่าวเรียบๆ "ไม่หรอก"

หากว่ายามนั้นมีมีดสั้นเล่มหนึ่งอย่างนี้ บางทีเช่าหมีงยวนอาจ
ไม่จำเป็นต้องยิงธนูดอกนั้นแล้ว

"ปังลวี่เล่า" นางเก็บมีดสั้นแล้วไต่ถาม

"เมื่อครุ่นางบอกว่าไปหีบเหล็กเข้าไปไว้ป้องกันตัวเจ้าค่ะ"

เฉี่ยวเจาสายหน้า "หยาบเหล็กเขี่ยไฟไว้ป้องกันตัว? เกรงว่านางจะหยาบมันวิ่งออกไปต่อสู้อแล้ว"

อาจุน้ำตอดสี "คุณหนู ข้าไปเรียกปิงลวี่กลับมา"

เฉี่ยวเจาห้ามนางไว้ "พวกเราอยู่ในห้อง อย่าไปสร้างปัญหาเพิ่มขึ้น"
มีเงินทองอยู่ด้วยคงไม่เกิดอะไรขึ้นกับปิงลวี่อยู่แล้ว ด้วยนิสัยใจคอและความชื่นชอบของสาวใช้น้อยผู้นั้น ได้ฝึกฝนเคียวกรำบ้างอาจเป็นการดี
เสียงฆ่าฟันกันด้านนอกฟังดูรุนแรงมากขึ้น

ซานเมืองไม่ไกลจากหมู่บ้านไปอวัน เจ้าเมืองหลี่ยื่นเอามือไปพลหลังทอดสายตามองไปทางทิศตะวันตก สีหน้าเขาตึงเครียดขึ้นทีละน้อย

"ไฉนยังไม่ยุติอีก"

อีกฝ่ายมีคณเพียงสิบกว่าคน ส่วนทหารที่เขาขอตัวมามีถึงสองร้อยคนต่อให้กวนจวินโหวมีวรยุทธ์สูงส่งเหนือใคร หรือว่ายังจะติดปีกบินหนีไปได้อีกตามหลักแล้วเรื่องนี้สมควรสะสางได้ตั้งนานแล้ว

เจ้าเมืองหลี่อดหงนหน้ามองฟ้าไม่ได้

ห้องนภากลางดึกเป็นสีดำแกมน้ำเงิน ดวงเดือนหลบเข้าไปกลางผืนเมฆสีดำ มีตมิดจนทำให้เกิดกลางสังหรณ์ไม่ตี

"ได้เท่า สถานการณ์น่าจะไม่ค่อยชอบมาพากลแล้ว" ที่ปรึกษาขยับเข้ามาพูดเสียงต่ำๆ "ได้เท่าเห็นว่าจะอย่างไร"

ขณะนี้เจ้าเมืองหลี่กำลังใจคอไม่ดีเฉกเดียวกัน ได้ยินที่ปรึกษากล่าวเช่นนั้นก็ใจกระตุกดูบกลางสังหรณ์ไม่ตีนั้นยิ่งรุนแรงขึ้นตามลำดับ

"ตามการคาดคะเนก่อนหน้านี้ของพวกเขา คีกรนี้พึงจบลงโดยไวจึงจะถูกแต่จนบัดนี้ทางนั้นยังไม่สิ้นสุดลง ระหว่างนี้ต้องเกิดเหตุไม่คาดคิดอะไรขึ้น

เป็นแน่" ที่ปรึกษาพูดถึงตรงนี้ก็เห็นคนชุดดำผู้หนึ่งวิ่งกระหืดกระหอบมา

"ใต้เท้า สถานการณ์พลิกผันขอรับ!"

"เกิดอะไรขึ้น" ในใจเจ้าเมืองหลี่หนักอึ้ง

"ใต้เท้า ในเรือนหลังนั้นมีได้มีเพียงสิบกว่าคนดังเช่นที่ท่านกล่าว แต่ต้องมียอดฝีมือที่สู้ได้แบบสิบต่อหนึ่งอยู่หลายสิบคนเป็นอย่างน้อยขอรับ"

"อะไรนะ!" เจ้าเมืองหลี่หน้าเปลี่ยนสีไปถนัดตา เขาถามด้วยน้ำเสียงร้อนรน "แล้วตอนนี้ทางนั้นเป็นเช่นไรบ้าง"

ผู้ที่มาถึงกล่าวอย่างร้อนใจ "ขณะนี้ฝ่ายเราสูญเสียกำลังไปเกินครึ่ง หวังใจว่าจะต้านทานได้อีกไม่นานแล้วขอรับ"

เจ้าเมืองหลี่ตัวเซวบ เขากล่าวเสียงหลง "เป็นเช่นนี้ได้อย่างไร"

ที่ปรึกษาถอนใจยาวๆ เอือกหนึ่ง "ใต้เท้า พวกเราประเมินกวนจวินโหวต่ำเกินไป เขาเดินทางลงใต้ครานี้มิได้พาคนมาไม่กี่คนเพียงเท่านั้น อย่างเด็ดขาด"

"ข้าชะล่าใจเอง กวนจวินโหวมีบารมีสยบแดนเหนือมานานหลายปี จะเป็นคนที่ยอมให้เมืองบนปีบคั่นตามชอบใจได้เยี่ยงไรกัน"

ที่ปรึกษาพลันโค้งกายต่ำแสดงคารวะ "ใต้เท้า ตอนนี้พวกเรา มีทางออกแค่สองสาย ท่านจำเป็นต้องเลือกโดยไวที่สุด"

"อาจารย์หานเซียวกล่าว"

ที่ปรึกษายึดตัวตรง สายตาที่เพ่งมองไปทางทิศตะวันตกเฉียงประกายคมกริบ "ทางเลือกที่หนึ่งคือสร้างทำไม่รู้เรื่องรู้ราวใดๆ ทั้งสิ้น รอวันพຽ່ງนี้ กวนจวินโหวไปแจ้งทางการ ค่อยส่งคนไปทำที่สืบหาใจเร่ร้อนพอให้เรื่องนี้ พันตัวไป"

เจ้าเมืองหลี่ส่ายหน้า "ข้าไม่เลือกหนทางนี้ ในเมื่อลงมือแล้วก็ไม่

เหตุผลจะถอยหลัง กวนจวินโหวไม่ใช่คนโง่โง่ ต้องคิดบัญชีกับพวกเรา
ภายหลังแน่"

ที่ปรึกษาคิดเช่นเดียวกันอย่างเห็นได้ชัด เขาพยักหน้าถี่ๆ แววอำมหิต
จุดวาบขึ้นในดวงตา กล่าวเสียงเย็นๆ ว่า "เช่นนั้นทำแล้วก็ทำให้ถึงที่สุด
ทุ่มกำลังพลหมดทั้งเมืองปราบโจร"

"ความหมายของท่านคือ..."

"เจ้าหน้าที่ทางการกับทหารประจำเมืองที่พวกเราเคลื่อนย้ายได้
น่าจะมีเกือบหนึ่งพันคน โจรเว่รอนบุกเข้าหมู่บ้านไปอวัน มีชาวบ้านเคราะห์ดี
หนีออกมาขอความช่วยเหลือจากทางการ เจ้าเมืองจยหานานนำพากำลังคน
รุดไปปราบโจรในราตรีเดียวกัน น่าเสียดายที่กลุ่มของกวนจวินโหวต้อง
ประสบเคราะห์ร้ายตอนปะทะกับโจรเพื่อปกป้องชาวบ้าน"

"ดี ก็ทำตามนี้เลย" เจ้าเมืองหลี่ตบมือ "ข้าไม่เชื่อว่ากวนจวินโหว
โดนคนเกือบพันคนตีวงล้อมสังหารยังจะหนีเอาชีวิตรอดไปได้"

เมื่อเป็นเช่นนี้เขายังสามารถลบล้างความผิดเรื่องที่มีโจรเว่รอน
ปรากฏตัวในอาณาเขตจยหานานเพราะปราบปรามโจรได้ทันท่วงที

มาตรว่าเจ้าเมืองหลี่จะเชื้อฝีมือของคนที่ขอตัวมาก่อนหน้านี้เป็นอันมาก
แต่คนอย่างเขามีใช้พวกมูทะลุวูวามที่เพิ่งเข้าสู่เส้นทางความเป็นขุนนาง ตอนที
ตกลงปลงใจว่าจะกำจัดกวนจวินโหวก็คิดถึงผลในทางร้ายที่สุดไว้ล่วงหน้าแล้ว

เจ้าหน้าที่และทหารเกือบพันคนนั้นถูกระดมกำลังเตรียมไว้แต่แรก
เวลานี้ตัดสินใจว่าจะทุ่มหม้อข้าวจวมเรือย่อมจะมารวมตัวกันอย่างรวดเร็ว
และตรงดิ่งไปที่หมู่บ้านไปอวัน

คืนมีดลมแรง เสียงฆ่าฟันประสานเสียงผีเก้าดังสะเทือนหูทำให้
ทุกหย้าเรือนปิดประตูหน้าต่างจนสนิท ไม่มีแม้แต่ความกล้าจะเยี่ยมหน้าดู

สักแวนเดียว

คำคั้นนี้จะมีคนนอนคลุมโปงตัวสั้นเทามากเท่าไรก็สุดจะรู้ได้
เหล่าภูตผีออกอาละวาดกลางดึก เกทภัยใหญ่หลวงจะเยี่ยมกรายมาสู่
หมู่บ้านไปอวันแล้วหรือ

424

"ท่านแม่ทัพ ด้านนอกมีความเคลื่อนไหวแปลกๆ ขอรับ" เงินทอง ตวัดดาบในมือจัดการคนชุดดำไปได้หนึ่งคนแล้วกระโจนกายมาอยู่ข้างๆ ผู้เป็นนายพร้อมกล่าวขึ้น

เซ้าหมิงยวนจับสังเกตได้แล้วว่าสถานการณ์ผิดปกติไป ทว่าสีหน้า ยังคงไม่เปลี่ยนแปลง เขาออกคำสั่งเสียงราบเรียบ "ไปดูด้านนอก"

"น้อมรับคำสั่ง" เงินทองฝ่าหม้อคนที่โรมรันพันตุ๊กกันอยู่ป็นขึ้นไปบน ขอบกำแพง เห็นเจ้าหน้าที่ทางการกับทหารประจำเมืองชูคบเพลิงเต็มพืด ไปหมดก็หน้าถอดสีไปถนัดตา เขากระโดดลงพื้นแล้ววิ่งไปหาเซ้าหมิงยวน อย่างร้อนรน

"ท่านแม่ทัพ มีทหารมากมายปิดล้อมพวกเราไว้แล้ว"

"เท่าไร" เซ้าหมิงยวนเอ่ยถามอย่างเยือกเย็น

สำหรับคนที่รบทัพจับศึกมาเป็นเวลานานเช่นพวกเขาย่อมกะประมาณ

จำนวนคนได้แมนยำกว่าคนทั่วไปมากนัก เงินกวงกล่าวโดยไม่หยุดคิด
ใคร่ครวญ "ข้าคะเนว่ามีเจ็ดแปดร้อยคนขึ้นขอรับ"

"เจ็ดแปดร้อยคน?" เซ่าหมิงยวนยิ้มเยาะ "เจ้าเมืองหลี่จะทุบหม้อข้าว
จมนเรือแล้วจริงๆ"

"ท่านแม่ทัพ พวกเราจะทำฉันใดกันดีขอรับ"

"เจ้าไปคุ้มครองพวกคุณหนูหลี่ให้ดี จะให้เกิดอะไรขึ้นกับนางไม่ได้"

"ขอรับ ข้าจะคุ้มครองสูหยินแม่ทัพเป็นอย่างดีแน่นอน" เงินกวงยึดดอก
พลางกล่าว

คิ้วเข้มพาดเฉียงของชายหนุ่มเล็กขึ้นสูง

เงินกวงยกมือปิดปาก หมุนกายออกกิ้งไป แยะแล้ว เพราะสถานการณ์รบ
อยู่ในภาวะคับขันเลยหลุดปากพูดโดยไม่ระวัง

เซ่าหมิงยวนมองตามแผ่นหลังของเงินกวงพลางหัวเราะในลำคอ
เจ้าเงินกวงผู้นี้พูดจาได้เข้าที่ดีแท้

ประตูทางเข้าเรือนของหญิงชายเต้าหู้พังไปนานแล้ว คนด้านนอก
ที่ยืนอยู่หน้าประตูเริ่มตะโกนพูด

"โจรที่อยู่นั้นฟังให้ดี! ท่านเจ้าเมืองมาถึงแล้ว พวกเจ้ารีบวางอาวุธ
มอบตัวเสีย ไม่เช่นนั้นพวกข้าบุกเข้าไปแล้วจะไม่ไว้ชีวิตแม้แต่ผู้เดียวเป็นการ
ขจัดเภทภัยให้ราษฎร!"

เสียงต่อสู้อันในลานเรือนเงียบลง

เซ่าหมิงยวนก้าวขาเดินไปทางข้างนอก

หยางไฮ่วเฉิงอดร้องเรียกไม่ได้ "ถึงเฉวียน คนที่เจ้าเมืองหลี่คิดจะฆ่า
ไม่ให้เหลือมิใช่ใจแต่เป็นพวกเรา"

เซ่าหมิงยวนผงกศีรษะน้อยๆ "ข้ารู้"

เขากล่าวคำนี้แล้วสาวเท้าไปตรงประตูใหญ่

กำลังทหารที่เรียงรายเป็นแถวจนมองไม่เห็นท่ายแถวอยู่ด้านนอก ยังมีจำนวนมากกว่าคนในหมู่บ้านไปอวิน เพราะพวกเขาถือคบเพลิงไว้ส่องผลให้สว่างไสวไปทั่วบริเวณ เจ้าเมืองหลี่ยื่นเอามือโพลหลังอยู่ข้างหน้า เขามองเห็นชายหนุ่มที่เดินออกมาก็แฉะยิ้มอย่างอำมหิตอยู่ใต้แสงไฟ

เผชิญหน้ากับเทพสงครามตามเสียงเล่าขาน เจ้าเมืองหลี่ดูจะระแวงระวังตัวอย่างยิ่งวด ทหารสองนายถือโล่ในมือคอยคุ้มกันเขาอย่างแน่นหนาชนิดชิด

"ที่แท้เป็นได้ทำหั้นนั่นเอง" เซ่าหมิงยวนกล่าวว่าด้วยสีหน้าเรียบเฉย

ความสุขุมเยือกเย็นของเขาทำให้เจ้าเมืองหลี่ไม่พึงพอใจ เขาแค้นเสียงกล่าว "ท่านโหวม็วรุยู่สูงส่งเหนือใครดังคาด โจรเวรอันตั้งมากมายปานนั้นยังทำร้ายท่านไม่ได้แม้แต่ปลายเล็บ"

แม่ทัพหนุ่มยิ้มบางๆ "ฉะนั้นได้ทำหั้นเลยมาช่วยพวกโจรอีกแรงหนึ่งไซ้หรือไม"

สีหน้าของเจ้าเมืองหลี่แปรเปลี่ยนไปกะทันหัน เขานึกว่าถึงขั้นนี้แล้วชายหนุ่มเบื้องหน้าต้องยอมอ่อนข้อลง แต่ถึงไม่อ่อนข้ออย่างน้อยก็ต้องเผยสีหน้าแตกตื่นทำอะไรไม่ถูกให้เห็น

ทว่าทั้งหมดนี้ล้วนไม่มีสักอย่าง ไม่เพียงไม่มี ทั้งยังเป็นฝ่ายชิงฉิกหน้าแตกหักก่อน

เจ้าเมืองหลี่ประจักษ์ได้เช่นนี้ก็ยังไม่พึงพอใจ เขากล่าวด้วยรอยยิ้มร้ายกาจ "ข้านับถือท่านโหวจจริง ที่ในเวลาเช่นนี้ยังทำหน้าที่ไม่ทุกขีรอนได้อีก"

เซ่าหมิงยวนสบตากับเจ้าเมืองหลี่ด้วยสายตาสงบนิ่ง เขายกมุขปากขึ้น

เล็กน้อย "นั่นเป็นเพราะได้ทำหลี่ไม่รู้จักข้าดี กลัวก็เป็นเช่นนี้ ไม่กลัวก็เป็นเช่นนี้ ในเมื่อสภาพการณ์ที่เป็นอยู่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้แล้ว จะทอดทิ้งใจไปโยเล่า ได้ทำหลี่ ท่านว่าใช่หรือไม่"

เจ้าเมืองหลี่หัวรอเสียงดัง "ท่านโหวกลับเป็นผู้ที่คิดอ่านได้แจ่มชัด! น่าเสียดายว่าหากมีไซ่ท่านบีบคั้นกันอย่างไม่ลดละ คนอย่างท่านโหว ข้ารู้สึกเลื่อมใสนัก"

เซ่าหมิงยวนเล็กคิ้วน้อยๆ "ข้าฟังคำกล่าวนี้ของได้ทำหลี่ไม่เข้าใจ ระยะเวลาที่ข้าออกไปเยี่ยมเยียนสหายทุกวัน เป็นการบีบคั้นท่านอย่างไม่ลดละจากเหตุผลใดกันเล่า"

เจ้าเมืองหลี่แค้นหัวเราะ "บีบคั้นอย่างไม่ลดละหรือไม่ ท่านโหวรู้ดีแกใจ"

"เอ๊ะ?" ดวงตาของแม่ทัพหนุ่มแปลงประกายวูบหนึ่ง "ข้าจะเข้าใจได้ที่ใดกันเล่า ข้าเพียงอยากหาตัวฆาตกรที่อยู่เบื้องหลังการสังหารครอบครัวท่านพ่อตาข้าออกมา ใครจะรู้ว่าจะไปละเมิดข้อห้ามของได้ทำหลี่เข้าเรื่องมาถึงขั้นนี้ข้าจะขอให้ท่านไขความกระจ่างให้ได้หรือไม่ว่าการตายของชาวสกุลเฉียวเกี่ยวข้องกับท่านหรือไม่"

เจ้าเมืองหลี่ไม่มีทางโหดเขลาถึงกับยอมรับเรื่องนี้กับปากต่อหน้าธารกำนัล เขากล่าวด้วยรอยยิ้มแฝงเล่ห์ร้าย "หากท่านโหวมีข้อกังขา มีผู้ไปถามไถ่จากท่านพ่อตาของท่านเองเถอะ"

เขายกมือขึ้นจะออกคำสั่งให้ลงมือได้ จู่ๆ มีเสียงหนึ่งดังขึ้น "ข้าก่อน!"

เจ้าเมืองหลี่ชะงักมือ อุดเหลียวหน้าไปไม่ได้

เจียงอู่ในชุดเสื้อแพรรัดสายคาดเอวนกหวอน* รูปลักษณะกิริยา

* นกหวอน เป็นนกเทพที่อยู่ในตระกูลพญาหงส์ตามตำนานความเชื่อของชาวจีน

ส่งผ่าเผย เขานำพาองค์กรฯจีนหลินกงหนึ่งเดินเข้ามา

เจ้าเมืองหลี่หน้าเปลี่ยนสีเล็กน้อย ในเวลาเช่นนี้เขาไม่แจ่มแจ้งว่า เหตุใดองค์กรฯจีนหลินถึงยื่นมือก้าวกาย เขานึกว่าทั้งสองฝ่ายน่าจะเข้าใจอะไร? ได้ตรงกันมาตั้งนานแล้วจึงจะถูก

"ท่านเจียงอู่" เจ้าเมืองหลี่ประสานมือคารวะ

เจียงอู่ยื่นนั่งอยู่ตรงกลางระหว่างเจ้าเมืองหลี่กับเซ้าหมิงยวน เขา คารวะทักทายเซ้าหมิงยวนก่อนค่อยยกยืมไต่ถามเจ้าเมืองหลี่ "นี่ได้ทำหลี่ ทำอะไรหรือ"

"ข้าได้รับข่าวว่ามีโจรเร่ร่อนกบดานอยู่ที่หมู่บ้านไปเอวัน จึงตั้งใจ นำกำลังทหารบุกมาปราบปรามขอรับ" เจ้าเมืองหลี่ตอบยืมๆ

เจียงอู่ขมวดคิ้ว "เสียงดังอะอะยิ่งนัก"

"หลายวันก่อนข้าได้บอกกล่าวกับท่านเจียงอู่แล้วว่าพักนี้ทางจยาเฟิง ไม่ค่อยสงบ แล้วก็ไปไปตามคาด คินนี้เกิดเรื่องขึ้นจริงๆ เพียงแต่ไม่แน่ใจว่าจะรบกวนท่านให้รำคาญใจ ต้องขออภัยท่านด้วยขอรับ" เจ้าเมืองหลี่กล่าว อย่างมีนัยลึกซึ้ง

เจียงอู่เหยียดมุขปาก ท่านพ่อบุญธรรมเคยบอกว่าเจ้าเมืองหลี่ผู้นี้เป็นคนของสมุหราชเลขาธิการหลัน เมืองจยาหนานตั้งอยู่ในชัยภูมิพิเศษ เขาในฐานะเจ้าเมืองเลยกลายเป็นสะพานเชื่อมต่อระหว่างเมืองหลวงกับ ทางทะเลแดนใต้ หลายๆ เรื่องที่เปิดเผยให้ใครรู้ไม่ได้ล้วนได้เจ้าเมืองจยาหนาน เป็นคนลงมือสะสาง

แม้คนผู้นี้เป็นเจ้าเมืองเล็กๆ ผู้หนึ่ง แต่ตนกลับล่วงเกินอีกฝ่าย ได้ไม่ถนัด

"ท่านเจียงอู่ ถึงแม้โจรเร่ร่อนจะดูร้ายเจ้าเล่ห์ แต่ข้านำกำลังเกือบ

หนึ่งพันคนมาปราบปราม ทางนี้คงไม่ต้องให้ท่านวุ่นวายใจ รอเมื่อเหตุการณ์คลี่คลายลงข้าจะเชิญท่านไปร่วมดื่มสุรากันสักจอกที่หอเขียนหยางนะขอรับ"

เจียงอู่มองเซ่าหมิงยวนแวบหนึ่งแล้วนั่งตรึงตรองครุ่นเดียวก็ตัดสินใจได้ เขาส่งยิ้มบางๆ ให้กับเจ้าเมืองหลี่ "ได้ทำหลี่ แต่โรมาการปราบโจรมิใช่หน้าที่ของกององครักษ์จินหลิน ข้าไม่สนใจจะยุ่งเกี่ยวกับเรื่องที่นี่ แต่ข้าต้องการคนผู้หนึ่ง"

"ท่านต้องการใครหรือ" เจ้าเมืองหลี่คาดไม่ถึงอยู่บ้าง

เจียงอู่คงไม่ได้ต้องการตัวกวนจวินโหวกระมัง เรื่องราวล่วงเลยมาถึงขั้นนี้ กวนจวินโหวจะมีชีวิตอยู่จนเห็นแสงตะวันพรุ่งนี้ไม่ได้เด็ดขาด ถ้าเจียงอู่ยืนอยู่ข้างเดียวกับกวนจวินโหวจริงๆ หรือว่าเขาต้องแตกหักกับกององครักษ์จินหลิน

"ข้าต้องการคุณหนูหลี่ที่อยู่ข้างกายกวนจวินโหวผู้นั้น" เจียงอู่บอกด้วยน้ำเสียงไม่เร็วไม่ช้า

เจ้าเมืองหลี่ไม่ทันได้แสดงท่าทีใดๆ เซ่าหมิงยวนก็เดี๋ยวดาลอย่างหนักแล้ว "เจ้าพูดอีกทีซิ!"

ดวงตาของเจียงอู่ไหววูบ เขาคลายยิ้ม "ท่านโหวเข้าใจผิดแล้ว ข้าอยากคุ้มครองคุณหนูหลี่เท่านั้น หากได้มีความหมายอื่นใดไม่"

มาตรวจว่าเขาจะรู้สึกงุนงงยากกับคำสั่งของบิดาบุญธรรมอย่างมาก แต่ไม่มีวันฝ่าฝืนเด็ดขาด

ปัญหาระหว่างเจ้าเมืองหลี่กับกวนจวินโหวซับซ้อนยุ่งเหยิงเกินไป เขาครั้นจะเอาตัวเข้าไปพัวพัน ขอเพียงมีคำอธิบายให้ท่านพ่อบุญธรรมได้เท่านั้น เป็นพอ

ร่างของเด็กสาวปรากฏขึ้นข้างกายเซ่าหมิงยวน

"เจ้าออกมาด้วยเหตุใด" เจ้าหญิงยวนเป็นหน้าไปถามนาง แหวตดา
แข็งกร้าวอ่อนละมุนลงในพริบตา

"ข้าได้ยินว่ามีคนอยากพาข้าไป"

เจียงฉู๋ยิ้มน้อยๆ "เช่นนั้นคุณหนูหิวเต็มใจติดตามข้าไปหรือไม่เล่า"

กลุ่มของกวนจวินโหวถูกคนนับพันโอบล้อมไว้ มีแต่ตายสถานเดียว
โอกาสรอดชีวิตเช่นนี้แม่ฉางน้อยต้องคว้าไว้เป็นแน่กระมัง

เจียวเจวมองเจียงฉู๋ด้วยสีหน้าสงบนิ่ง จู่ๆ ก็คลี่ยิ้มหวาน "ข้าไม่เต็มใจ
ติดตามท่านไป ข้าต้องการให้ได้เห็นเจ้าเจียงอยู่ที่นี่"

425

ถ้อยคำนี้ดังขึ้น สายตาทุกคู่พุ่งไปที่ตัวเฉียวเจาทันที

ได้แสงคบเพลิงส่องสว่าง เด็กสาวในชุดเรียบง่ายถูกอาบย้อมด้วย
ประกายสีแดงอมทองระเรื่อ รวงน้างามละเมียดละไมดูจกภาพวาด

ท่ามกลางสายตาของผู้คนมากมาย นางไม่ประหวั่นพรันพริ้ง
แม้สักเศษเสี้ยว เพียงมองสบสายตากับเจียงอู้อย่างเยือกเย็น

ดวงตาของเจียงอู๋มีแววนี้กสนุกผุดขึ้นวูบหนึ่ง เขาเอ่ยด้วยสีหน้า
คล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม "คุณหนูหลีจะให้ข้าอยู่ที่นี้หรือ"

เขาหันไปมองเซ้าหมิงยวนก่อนถามยิ้มๆ "อาศัยอะไรหรือ ข้ามิใช่
กวนจวินโหวนะ"

กวนจวินโหวมีความรักลึกซึ้งต่อแม่นางน้อยตรงหน้าผู้น้อยอย่าง
เห็นได้ชัดเจน ทว่าสำหรับเขาแล้วนางเป็นเด็กสาวผู้หนึ่งเท่านั้นเอง

เขายอมรับว่านางแตกต่างจากคนอื่นอยู่บ้าง แต่ก็มิใช่เพียงเท่านั้น

จะให้เขาอยู่ที่นี้รึ เขาไม่รู้ว่าสมควรหัวเราะที่แม่นางน้อยผู้นี้ไร้เดียงสา หรือว่าไม่ประมาณตนดี

"แม่นางน้อย ผ่านไปอีกสักสองสามปีเจ้ากล่าวคำนี้ บางทีข้าอาจจะใคร่ครวญคุณนะ" เจียงอู่กล่าวพร้อมรอยยิ้มเฉยชา น้ำเสียงแผ่รอยเยาะหยัน อยู่ในที่

ประกายอำมหิตจุดวาบขึ้นในดวงตาเซ่าหึงยวน มือนุ่มน้มข้างหนึ่ง พลันกุมมือเขาไว้ ทำให้เขาสัมเลื่อนไปชั่วขณะว่าจะเอาเรื่องกับเจียงอู่

เฉียวเจาปล่อยมือเซ่าหึงยวนทันใดแล้วสืบท้าขึ้นหน้า กล่าวกลั้วเสียงหัวเราะแผ่วเบา "ได้ทำเจียงหลงดูสิ่งนี้ก่อนค่อยพูดก็ได้นะ"

เด็กสาวยกมือขาวกระจ่างชูป้ายคำสั่งป้ายหนึ่งกะทันหัน

เจียงอู่หน้าเปลี่ยนสีไปถนัดตา เขาถลันมาข้างหน้าก้าวหนึ่ง

เซ่าหึงยวนขวางหน้าเขาไว้

"ท่านโหวโปรดเหล็กทางด้วย ข้าอยากดูว่าในมือคุณหนูหลี่เป็นสิ่งใด"

เซ่าหึงยวนไม่ขยับกายสักนิด

"พี่เซ่า ท่านให้ได้ทำเจียงเข้ามาเถอะ เขาไม่มีทางทำร้ายข้าหรอก"

เฉียวเจาพูดเสียงเบา

ถึงจะรู้สึกว่าเป็น 'พี่เซ่า' นั้นกระดากปากมาก แต่ในยามคับขันเช่นนี้ ใช้ได้ผลก็พอ แม่นางเฉียวคิดคำนึงในใจ

เซ่าหึงยวนได้ยินคำเรียกขานว่า 'พี่เซ่า' นั้นแล้วก็หัวใจพองโต ถึงแม้ยังจับจ้องเจียงอู่ตาเขม็งดุจเก่า แต่ก็ยอมเปิดทางให้อย่างว่องไว

"ของในมือของคุณหนูหลี่คืออะไร" เจียงอู่ถามเสียงร้อนรน

น้ำเสียงของเฉียวเจาไร้ความรู้สึกใด "ได้ทำเจียงไม่รู้จักจริงหรือ"

นางโยนป้ายคำสั่งไปที่มือเขาโดยไม่ลังเล

หากเจียงถึงมีอำนาจเหนือเจียงอู่มากพอ เช่นนั้นมอบป้ายคำสั่งไว้ในมือเจียงอู่ เขาก็ต้องช่วยเหลือสุดกำลัง ถ้าเจียงอู่ไม่ได้เชื่อฟังคำสั่งของเจียงถึงสักเท่าไร ป้ายคำสั่งนั้นก็คือของไร้ค่าชิ้นหนึ่ง ถึงนางกำไว้ในมือแน่นๆ ก็เปล่าประโยชน์

เฉียวเจาคิดอ่านได้ทะลุปรุโปร่งเสมอมา ย่อมไม่ทำอะไรเยี่ยงผู้มีจิตใจตื่นเขิน

เมื่อรับรู้ถึงน้ำหนักของป้ายคำสั่งในมือ เจียงอู่กวาดตามองอย่างละเอียดจนแน่ใจว่าเป็นป้ายคำสั่งอักษรฟ้าของกององครักษ์จินหลินอย่างไม่ต้องสงสัย

เขามองเฉียวเจาอย่างหวาดหวั่นไม่แน่ใจ

เหตุใดเด็กสาวผู้นี้ถึงมีป้ายคำสั่งอักษรฟ้าของกององครักษ์จินหลิน ป้ายนี้เป็นของสำคัญยิ่ง ทำให้พวกเขาสืบสวามราชของครักษ์กั่มหน้ารับคำสั่งได้

"คุณหนูหลิได้ป้ายคำสั่งนี้มาจากที่ใด"

เฉียวเจาอมยิ้มน้อยๆ "ได้เท่าเจียงเห็นว่าอย่างไรเล่า คงไม่มีทางเป็นข้าแย่งชิงเอามากระมัง"

เจียงอู่ย่อมจะรู้ว่าเด็กสาวเบื่องหน้ากล่าวล้อเล่นอยู่

หากป้ายคำสั่งอักษรฟ้าของกององครักษ์จินหลินอันทรงเกียรติถูกแย่งชิงไปได้ คงไม่ต้องมีกององครักษ์จินหลินอยู่อีกต่อไป

เจียงอู่ก็ตรงไปตรงมาเช่นกัน หลังจากหายตกตะลึงในทีแรก เขาคืนป้ายคำสั่งให้นาง "คุณหนูหลิต้องการให้ข้าทำอะไร"

เฉียวเจากล่าวอย่างยิ้มแย้ม "เมื่อครู่ข้ากล่าวอย่างชัดเจนมากแล้ว ข้าต้องการให้ได้เท่าเจียงอยู่ที่นี้ รุกถอยพร้อมกั่มบวงจวินโหว"

รู่มา้นตาของเจียงอู่หดแคบลง

เป็นสตรีที่ฉลาดเหลือเกิน นางกล่าวคำเดียวก็ทำให้องค์ราชินีหัน
ที่ประจำการอยู่ในฉายาเพียงต้องลงเรือลำเดียวกับพวกกวนจิ๋วไหว ทั้งยังสร้าง
แรงกดดันมหาศาลให้แก่เจ้าเมืองหลี่

สตรีผู้นี้กำลังเติมพันทอยู่ เติมพันทว่าเจ้าเมืองหลี่จะยกเลิกการตีวงล้อม
กำจัดกวนจิ๋วไหวเพราะเกรงองครักษ์จินหลินหรือไม่

ขณะเติมพันทเป็นเรื่องดีแน่นอน กลุ่มของกวนจิ๋วไหวจะรอดไปได้
อย่างปลอดภัย หากแพ้เติมพันท หลังเหตุการณ์ผ่านไป เจ้าเมืองหลี่คงยากจะ
ให้คำอธิบายกับกององครักษ์จินหลินทางเมืองหลวงได้ ท่านพ่อบุญธรรมต้องไป
เอาเรื่องกับสมุหราชเลขาธิการหลันแนนอน ด้านสมุหราชเลขาธิการหลัน
อยากดับไฟโทสะของท่านพ่อบุญธรรม ดีไม่ดีอาจสละเจ้าเมืองหลี่เป็น
การแสดงน้ำใจก็เป็นได้

เมื่อเป็นเช่นนั้นถือว่านางเด็กน้อยผู้นี้ระบายความแค้นให้พวก
กวนจิ๋วไหวได้อีก

เจียงอู๋โคลงศีรษะกับตนเอง เขาคิดได้อย่างไรว่านี่เป็นเด็กสาวธรรมดาๆ
ผู้หนึ่ง ทำให้ท่านพ่อบุญธรรมมอบป้ายคำสั่งอักษรฟ้าให้ได้ นางยังต้องม
ความพิเศษที่เขาไม่ล่วงรู้อีกเป็นแน่

เจียงอู๋หันหลังกลับไปมองทางเจ้าเมืองหลี่

สีหน้าเขาเปลี่ยนไป "ท่านเจียงอู๋ นี่ท่าน..."

เจียงอู๋ยักคิ้วยิ้มๆ "คำกล่าวของคุณหนูหลี่เมื่อครู่ ใต้ทำหาลีสมควร
ได้ยินแล้ว"

เจ้าเมืองหลี่มองเฉยเฉยอย่างพิลึก จวบจนเพลานี้เขาเพิ่งเพ่ง
ความสนใจไปที่ตัวแม่ นางน้อยผู้นี้เป็นครั้งแรก

เจียงอู๋หมายความว่าอย่างไร

เจ้าเมืองหลี่เริ่มสังหรณ์ใจไม่ดีวางๆ เขายกมือขึ้นปาดเหงื่อบนหน้าผาก ที่หนึ่งถึงกล่าวด้วยรอยยิ้มผิดเพี้ยน "ได้ยินแล้วขอรับ แต่ข้าไม่ค่อยเข้าใจนัก..."

"ความต้องการของคุณหนูหลี่ก็คือความต้องการของข้า" เจียงอู่พูดเสียงราบเรียบ

บนหน้าผากของเจ้าเมืองหลี่มีเหงื่อแตกพลั๊ก เขาถอยหลังครึ่งก้าว โดยไม่รู้ตัว สีหน้าฉายรอยขุ่นมัว "ท่านเจียงอู่จะยื่นมือยุ่งเรื่องปราบโจรหรือ"

เจียงอู่ตัวต้วตามองอย่างปึ้งชา เขาเอ่ยขึ้นอย่างไม่อนาทรร้อนใจ "โจรเวร่อนคือคนซูดดำพวกนั้นกระมัง ข้าไม่ก้าวก่ายได้ทำหาลีปราบโจรแน่นอนอน ข้าแค่คุ้มครองความปลอดภัยของพวกกวนจวินโหวเท่านั้นเอง"

เจ้าเมืองหลี่ไม่นึกไม่ฝันว่าเรื่องที่หมายมั่นปั้นมือไว้จะเกิดเหตุพลิกผัน เช่นนี้ เขาอดถลึงตามองเฉียวเจาอย่างดูตันไม่ได้

ล้วนเป็นเพราะนางเด็กตัวดีผู้นี้ พุดคำเดียวก็บีบให้ข้ากลืนไม่เข้าคายไม่ออก ขึ้นหลังเสือแล้วลงไม่ได้!

เขาแตกหักกับกวนจวินโหวแล้ว หากว่าคืนนี้ปล่อยอีกฝ่ายไปจะมีผลร้ายตามมาไม่สิ้นสุด ทั้งยังไม่อาจให้คำอธิบายต่อท่านสมุหราชเลขาธิการหลันอีก

ทว่าขณะนี้้องครักษ์จินหลินแสดงท่าที่ชัดเจนแล้วว่ายืนอยู่ข้างเดียวกับกวนจวินโหว หากเขาไม่คิดจะละเว้นกวนจวินโหว ก็ต้องจัดการองครักษ์จินหลิน พวกนี้ไปด้วยพร้อมกัน ถึงตอนนั้นก็ยากจะให้คำอธิบายกับทางเมืองหลวงดูจะเดียวกัน

ในใจเจ้าเมืองหลี่ขัดแย้งกันอย่างหนัก ใบหน้าของเขาประเดี๋ยวยึดประเดี๋ยวจืด

ที่ปรึกษาซึ่งยืนอยู่ด้านข้างกระซิบเตือน "ได้เท่า ฟิงเด็ดขาด ไม่เด็ดขาด จะยุ่งยากไม่จบไม่สิ้น"

เจ้าเมืองหลี่จุกใจได้

อาจารย์หนานกล่าวไม่ผิด บัดนี้ลูกธนูพาดอยู่บนสายแล้ว หรือว่า
ยังเก็บกลับที่เดิมได้อีก

เมื่อยิงธนูออกนี้ออกไปในวันนี้ต้องลวงเกินเจียงถึงผู้บัญชาการใหญ่
กององครักษ์จีนหลินอย่างแน่นอน แต่ว่ากันว่าเจียงอู่นี้ถูกไล่มาอยู่จยาเฟิง
เพราะสร้างควาไม่พอใจให้เจียงถึง จะอย่างไรเจียงถึงคงไม่ผิดใจกับ
ท่านสมุหราชเลขาธิการหลันเพียงเพราะเจียงอู่นี้เดียวกระมัง

จริงอยู่ว่าเพื่อคลายโทษของเจียงถึง ท่านสมุหราชเลขาธิการหลัน
อาจจะลงดาบกับเขา แต่เขาทำงานให้ท่านสมุหราชเลขาธิการหลันมาหลายปี
ดีดัก ถึงไม่มีความชอบก็มีความดีอยู่บ้าง ท่านสมุหราชเลขาธิการหลัน
ไม่มีทางทำกับเขารุนแรงเกินไปจนทำให้ผู้ได้อาณัติต้องเสียขวัญกำลังใจ

ถึงอย่างไรถูกท่านสมุหราชเลขาธิการหลันลงโทษในภายหลังยังดีกว่า
โดนกวมนจวินโหวเอาคืนอย่างบ้าคลั่ง

นัยน์ตาของเจ้าเมืองหลี่ทอประกายกว้าง "ในเมื่อท่านเจียงอู่กล่าวเช่นนี้
ข้าคงต้องลวงเกินแล้ว"

"ได้เท่าหลี่ ท่านใจกล้าไม่น้อย อย่าเสียใจภายหลังก็แล้วกัน" เจียงอู่
กล่าวเสียงปึงซา

ในกาลก่อนเขาประเมินเจ้าเมืองหลี่ผู้นี้ต่ำไปจริงๆ

"ลงมือ!" เจ้าเมืองหลี่ตัดสินใจได้แล้วยอมไม่ลังเลอีก เขายกมือ
ออกคำสั่ง

เหล่าทหารดาหน้าเข้าใส่

เซ่าหมิงยวนผลัดเดียวเจ้าไปอยู่ด้านหลัง ตะเบ็งเสียงบอก "เงินกว!
คุ้มกันคุณหนูหลี่กลับเข้าห้อง"

เฉี่ยวเจาโดนเงินกงตั้งแขนไว้ นางรู้ว่าจะสร้างปัญหาเพิ่มขึ้นในเวลา
ไม่ได้ จึงตามเงินกงถอยกลับเข้าไปในเรือนแต่โดยดี

ไม่นานนักนางกับเซ้าหมิงยวนก็อยู่ห่างจากกันไกลระยะหนึ่ง
ได้แสงไฟดวงตาลุ่มลึกของบุรุษผู้นั้นเปี่ยมล้นไปด้วยแววอ่อนโยน
ระคนปลอบประโลม

เฉี่ยวเจาพลันรู้สึกแปลบปลาบตรงกลางอก นางตะโกนพูด "พี่เซ้า
ระวังตัวด้วยนะ!"

426

แม่ทัพหนุ่มอึ้งไปชั่วอึดใจ จากนั้นพยักหน้าเบาๆ "วางใจได้"
เขาพุ่งกระโจนออกไป ดาบยาวในมือแผ่ประกายเย็นเยียบ
เฉียวเฉียวเพียงทันได้เห็นโลหิตสีแดงฉานทั่วบริเวณ ก็ถูกเงินกวงพาดัว
เข้าเรือนไป

นางกระวนกระวายใจอยู่บ้าง ต่อให้เซ้าหึงยวนนับเป็นเทพสงคราม
ตามคำเล่าขาน ไม่มีเมืองใดตีไม่แตก ไม่มีศึกใดรบไม่ชนะ แต่ถึงที่สุดแล้ว
เขาก็เป็นมนุษย์มีเลือดมีเนื้อผู้หนึ่งอยู่ดี

นางเคยเห็นเขาทำเรื่องโง่เง่า เคยเห็นเขาทำหน้าหนา ทั้งยังเคยเห็นเขา
มีน้ำตาคลอเข้าด้วยซ้ำไป

ขอเพียงเป็นมนุษย์ก็มีโอกาสได้รับบาดเจ็บเสมอ

ถึงหน่วยของครุฑประจำตัวพวกนั้นจะมีมือดี แต่หลังจากต่อสู้กับ
คนชุดดำโขงนั้น ด้วยศัตรรมีจำนวนมากกว่าย่อมต้องสูญเสียกำลังกาย

ไปมาก แล้วจะรับมือทหารเกือบพันคนต่อได้เช่นไร

เซ้าหมีงยวน แผนสำรองของท่านคืออะไร ฉ้อชั้นไปตามทัพหนุนมา
ใช้หรือไม่

เฉียวเจาสั่งเกณฑ์เห็นแต่แรกแล้วว่าฉ้อชั้นหายไปไม่เห็นหัวแวงตั้งแต่ฟ้ามืด
แต่เขาไม่พูดนางก็ไม่ถาม

ทว่าเวลานี้นางอดตัดพ้อต่อว่าคนผู้นั้นไม่ได้แล้ว เขาจะเลิกทำ
ลับลมคมในมิได้หรือไม่

สถานการณ์การรบด้านนอกกำลังดุเดือดเลือดพล่าน

องค์รักษ์ของเซ้าหมีงยวนล้วนเป็นยอดฝีมือ มาตราว่ายามนี้ยังไม่มีคน
ล้มตาย แต่กลับบาดเจ็บเสียเลือดกันถ้วนหน้า

"ถึงเฉียวยวน ไม่ไหวแล้ว ด้านทานไม่อยู่แล้ว" หยางโง้วเจิงนำกำลัง
องค์รักษ์จีนอุบลีกว่าคนปักหลักอยู่นอกประตูลานเรือน รับหน้าที่จัดการ
พวกปลาหูดจากแห่ที่ฝ่าแนวป้องกันของหน่วยองค์รักษ์ประจำตัวเซ้าหมีงยวน
มาได้

แต่ยิ่งมาพวกปลาหูดจากแห่ยิ่งเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ หยางโง้วเจิง
ยังนับว่ามีวรยุทธ์ดี ส่วนองค์รักษ์จีนคนอื่นๆ รู้วิชาหมัดมวยแบบผิวเผิน
ขณะนี้ล้วนแตกตื่นลนลานกันไปหมด ส่งผลให้อันตรายคือปลาคานเข้ามาจาก
ทุกทิศทาง

มีคนใจเสาะเริ่มร้องให้ด่าทออย่างห้ามไม่อยู่ "หัวหน้า ไฉนตอนแรก
ถึงพูดว่าพวกเราทางทิศใต้เพื่อท่องชมทิวทัศน์ธรรมชาติ ไม่ได้บอกว่า
ต้องเอาชีวิตเข้าแลกนะ..."

"หุบปาก พูดเรื่องเช่นนี้ในเวลานี้จะมีกำลังใจขึ้นหรือไม่ ข้าจะบอก
พวกเจ้าให้แน่ เจ้าเมืองหลินนั้นวิกจริตไปแล้ว กระทั่งองค์รักษ์จีนหลินยังกล้า

ลงมือ พวกเจ้านึกว่าเขาจะละเว้นพวกเราหรือ วันนี้พวกเราเหลือเพียงสองทาง ไม่อยู่ก็ตาย พี่น้องทั้งหลายเลือกกันเอาเองเถอะ!" หยางโฮ่วเจิง ตวาดเสียงดุดัน

"ด้านไว้อีกครู่หนึ่ง" เซ่าหมิงยวนยกเก้าอี้บทธรรณายหนึ่งออกไปทางตาเขาเหลือบเห็นทหารสองสามนายเข้าไปรวมหยางโฮ่วเจิง ก็ม้วนตัวเตะกวาดพวกนั้นล้มลงพร้อมกับเบี่ยงกายหลบไปด้านข้าง

หยางโฮ่วเจิงเบิกตากว้างกะทันหัน เขาตะโกนดั่งลั่น "ถึงเฉียนระวัง!"

เขาเป็นคนเสียงดัง เฉียนเจาที่อยู่ในห้องได้ยินชัดถนัดหูแล้วหน้าเปลี่ยนสีอย่างสุดระยับ นางลูกพรอดขึ้นกล่าวถาม "เงินกง แม่ทัพเซ่าบาดเจ็บใช่หรือไม่"

เงินกงทำหน้าที่วักควมวดเอ่ยตอบ "ต้องได้รับบาดเจ็บแน่ๆ ขอรับคนเจ็ดแปดร้อยคนล้อมโจมตีพวกท่านแม่ทัพหลายสิบคน แม่ทัพเซ่าก็ไม่ได้หนังทองแดงกระดุกเหล็กสักหน่อย"

เขาพูดแล้วลอบชายตามองสีหน้านาง

ใบหน้าของเฉียนเจาซีดขาวราวกระดาษ นางล้วงขวดกระบี่ออกจากถุงผ้าปัก สูดลมหายใจลึกๆ เอื้อมหนึ่งก่อนกล่าว "เงินกง เจ้าออกไปดูที่ที่ท่านแม่ทัพเป็นอย่างไรบ้าง ถ้าเขาได้รับบาดเจ็บให้รีบเอายาซีฝิ่งทาตรงปากแผลแล้วค่อยสู้ต่อ"

เขาไม่รับขวดกระบี่ที่นางยื่นให้ "ท่านแม่ทัพให้ข้าคุ้มครองท่านเข้าไปไม่ได้ขอรับ"

เงินกงหวั่นใจว่านางจะพูดต่อไป จึงกล่าวเสริมขึ้นอีกคำ "อีกอย่างสถานการณ์ในสมรภูมิลึกผันแปรจนแปรในชั่วพริบตา จะมีเวลาใส่ยาที่ใดกันเล่าขอรับ"

เฉียวเจาอดกำขวดกระเบื่องในมือแน่นๆ ไม่ได้ เหตุผลข้อนี้นางยอม
เข้าใจได้เป็นธรรมดา

เงินกวงซำเลื่องมอญนางแวบหนึ่งแล้วกล่าวทอดถอนใจ "ท่านว่า
หากท่านแม่ทัพของซำเป็นอะไรไปจะทำประการใดดีขอรับ"

เฉียวเจามุ่นคิ้วมองเขา นางไม่เคยรู้สึกถึงเกียดความปากเสียของ
สารติน้อยเช่นนี้มาก่อน

เซ่าหิงยวนจะเป็นอะไรไปได้อย่างไร เขาบอกไว้มิใช่หรือว่าจะไม่ให้
เกิดเรื่องขึ้นกับพวกนางอย่างแน่นอน เช่นนั้นสิ่งที่จะต้องรักษาไว้เป็นอันดับแรก
คือความปลอดภัยของตัวเอง

แต่ว่าจะเตรียมการรอบคอบรัดกุมปานใดก็ยังคงเกิดเหตุไม่คาดฝัน
ได้กระมัง

เจ้าเมืองหลี่มาดหมายจะเอาชีวิตของเซ่าหิงยวนให้ได้ กำลังคน
ส่วนใหญ่ต้องพุ่งเป้าไปที่เขาแน่ ถึงเขาเป็นดั่งเทพเซียนมาจุติ สองหมัด
ก็ยากจะต่อกรกับสี่มือได้

ถ้าเกิด...

หัวใจของหญิงสาวคล้ายถูกบีบรัด นางไม่อยากจะคิดต่อไป

เงินกวงเห็นเฉียวเจาเป็นเช่นนี้ก็แอบโห่ร้องยินดีในใจ

เขามองดูท่านแม่ทัพวังไล่ตามคุณหนูหลี่ทั้งวัน แต่นางมักทำท่าเฉยเมย
เย็นชาอยู่จำไป เขายังนึกกว่าจะเป็นดั่งคำโบราณที่ว่าเซียงอ่องไฝฝินหา
เทพธิดาไร้หัวใจ* เสียอีก ตอนนี้ถึงรู้ว่าคุณหนูหลี่ก็หวังใยท่านแม่ทัพของเขา
อยู่มาก

เห็นหรือไม่เล่า คุณหนูหลี่ดูเหมือนจะร้องไห้ออกมาอยู่แล้ว

* 'เซียงอ่องไฝฝินหา เทพธิดาไร้หัวใจ' เป็นสำนวนจีน หมายถึงรักข้างเดียว

"เฮ้อ...ท่านแม่ทัพของข้าน่าจะสวรรคต อายุตั้งยี่สิบกว่าเข้าไปแล้ว ไม่เคยแม้แต่จะได้จับมือสตรี ถ้าเป็นอะไรไปจริงๆ คงแทบจะเสียชีวิตเกิดเลยที่เดียว..." เฉินกวงเริ่มรำพึงรำพัน

เฉียวเจาฟังแล้วทำสีหน้าพิกล

ไม่เคยจับมือสตรี? ใครบอกกัน ข้าไม่นับเป็นสตรีใช่หรือไม่

เจ้าคนผู้นั้นมิใช่แค่เคยจับมือสตรี...

พอคิดมาถึงตอนท้าย เฉียวเจากลับสงบจิตใจลงได้ นางนั่งก้มลงบนเก้าอี้อย่างแช่มช้า

"คุณหนูสาม?" เฉินกวงทำตาปริบๆ

คุณหนูหลีี่แสดงท่าทางนี้ไม่ค่อยถูกต้องนะ หรือว่ามีได้ห้วงใย ท่านแม่ทัพของข้าจริงๆ

"จู่ๆ ข้าก็รู้สึกว่ไม่มีทางเกิดเรื่องขึ้นกับแม่ทัพเขาได้ ข้าดวงแล้ว จะหลับตาพักสักหน่อย เจ้าเฝ้าอยู่หน้าประตูเถอะ"

นางพะวักพะวนจนเสียกระบวนไปเองจริงๆ เฉินกวงเป็นองครักษ์ประจำตัวเซ้าหมิงยวนยังมีแกใจพูดจาเหลวไหลกับนางได้ แสดงว่าไม่มีทางเกิดเรื่องขึ้นกับเขาแน่นอน

ใช่ เจ้าคนที่มผู้นั้นจะไม่เป็นอะไรไปอย่างแน่นอน

เฉียวเจาฟังพนักเก้าอี้บิดตาไว้เบาๆ ภาพรอยยิ้มใสบริสุทธิ์รอบคุ่นของคนผู้นั้นกลับวาบผ่านเข้ามาในห้วงความคิด

มือที่วางอยู่บนเท้าแขนเก้าอี้ของนางสิ้นระริกคราหนึ่ง

เซ้าหมิงยวน...ท่านคงไม่ปล่อยให้ข้าตายต่อหน้าท่านอีกครั้งหนึ่ง
กระมัง

หากเป็นอย่างนั้น ถึงได้พบกันอีกในโลก ข้าก็จะไม่มองหน้า

เจ้าคนที่มั่งเช่นท่านอีกแล้ว

ดวงจันทร์เยี่ยมหน้าจากฝันเมฆลอยเคลื่อนไปทางทิศตะวันตก
ที่ละน้อยตั้งแต่เมื่อไรก็สุดรู้

หมู่บ้านเล็กๆ กลางเขาที่สงบเงียบในกาลก่อนอบอวลไปด้วย
กลิ่นควาโลहित เสียงอาวุธเหล็กกระทบกันดังสนั่นขึ้นทุกที

สถานการณ์รบดำเนินไปอย่างรุนแรงขึ้นตามลำดับ

การต่อสู้แบ่งออกเป็นสองวงโดยมีเซาหมิงยวนกับเจียงอยู่ตรงใจกลาง
ตรงนอกวงมีศพกองสูงขึ้นไปเรื่อยๆ

เจ้าเมืองหลี่เลือดเข้าตาแล้ว "ฆ่าให้หมด! ฆ่าได้คนหนึ่งตกรางวัล
สองร้อยตำลึงเงิน ทำให้กวนจวินโหวบาดเจ็บตกรางวัลห้าร้อยตำลึงเงิน
หากเอาชีวิตกวนจวินโหวได้ตกรางวัลหมื่นตำลึงเงิน!"

อาการนี้สี่เชียวบนตัวเซาหมิงยวนเป็ยกโลหิตจนชุ่มโชก แต่สี่หน้ายัง
เยือกเย็นดุจเดิม เขาได้ยินวาจากนี้ก็พูดลั้วเสียงหัวเราะก้องกังวาน "ไม่คิดว่า
ในใจได้ทำหลิ ข้ามีราคาเพียงหมื่นตำลึงเงินเท่านั้น"

ใต้แสงจันทร์แม่ทัพหนุ่มเล็กคิ้วหัวเราะเบาๆ "ข้าตั้งเงินรางวัล
หมื่นตำลึงเงิน มีใครอยากอุดปากใต้ทำหลิบ้าง เงินรางวัลก่อนนี้ไม่ว่า
อยู่ฝ่ายใดล้วนมอบให้ทั้งสิ้น"

เมื่อเซาหมิงยวนกล่าวประโยคนี้จบ เจ้าเมืองหลี่สัมผัสได้ว่า
บรรยากาศเงียบงันขอบกลไปอืดใจหนึ่ง ถึงขั้นรู้สึกได้ว่าเหล่าทหาร
ที่อารักขาอยู่รอบกายหันมามองเขาด้วยสายตาลุกวาวในชั่วพริบตา

เขาเดินผางๆ ด้วยความโกรธ พูดเสียงกราดกรี้ยขึ้นว่า "เจ้าพวก
ปัญญาทึบ! เรื่องเช่นนี้พวกเจ้าก็เชื่อด้วยหรือ ต่อให้กวนจวินโหวตั้งเงินรางวัล

หมื่นตำสิ่งเงินจริงๆ ใครจะมีชีวิตอยู่ได้ใช้บ้าง"

โอกาสกำชัยในมือที่อุตสาหะสร้างขึ้นเมื่อครูนี้นี้ถูกคำกล่าวที่เปรยขึ้นลอยๆ ของเจ้าหมิงยวนทำลายลง เป็นเหตุให้เจ้าเมืองหลี่หัวเสียยกใหญ่

ดวงตาของเจียงอู๋ที่มองไปทางเจ้าหมิงยวนมีแววเลื่อมใสจุดวาบขึ้น สุดท้ายเขากล่าวโอดครวญขึ้น "ท่านโหว เห็นที่ว่าวันนี้กององครักษ์เงินหลินของข้าต้องถูกฝังพร้อมกับท่านเสียแล้ว"

พานพบคนเหล่านี้ เขาต้องโชคร้ายแปดชาติจริงๆ

เจ้าหมิงยวนยกมือชี้ "คำกล่าวนี้ของใต้เท้าเจียงผิตถนัด ท่านดูทางโน้นสิ"

มีคนไม่น้อยมองตามไปยังทิศทางที่เขาชี้ขึ้นไป

เสียงฝีเท้าม้ากุกกับๆ ดังกระหึ่มเป็นระลอกค่อยๆ ดังใกล้เข้ามา

ยามนี้กองทัพทหารสวมชุดเกราะก็ไหลป่ามาจากทุกสารทิศจนมีด้ามักดา ปลายคมธนูในมือทอประกายเย็นเยียบเสด็จตรงไปที่พวกเจ้าเมืองหลี่

427

มือธนูมีมากถึงหนึ่งร้อยคน นอกเหนือจากนี้ยังมีทหารซึ่งจับจ้อง
พวกเจ้าเมืองหลี่อย่างไม่วางตาอีกเกือบพันนาย

เจ้าเมืองหลี่หน้าถอดสีไปถนัดตา เขาตวาดถาม "พวกเจ้าเป็นใครกัน!"

บุรุษวัยกลางคนเรือนกายบิกบี้นผู้หนึ่งก้าวออกมาอยู่ด้านหน้ากลุ่มคน
ชายหนุ่มรูปงามล้ำเหลือผู้หนึ่งที่ยืนอยู่ข้างกายเขาคือชื่อซันที่หายตัวไปนาน
ครึ่งค่อนวันนั่นเอง

สายตาของเจ้าเมืองหลี่ตรึงแน่นอยู่ที่ใบหน้าบุรุษเรือนกายบิกบี้น
คนผู้หนึ่งกล่าวเสียงขรึม "ได้ยินคุณชายชื่อมาแจ้งว่ามีโจรเวรอ่อนนุกมา
รั้งความหมู่บ้านไปเอวัน เที่ยงเฉียงรองผู้บัญชาการมณฑลทหารจายาหนาน
จึงมุ่งหน้ามาปราบโจร!"

เจ้าเมืองหลี่ตัวเซวบ

เหตุใดเฉียงเฉียงรองผู้บัญชาการมณฑลทหารจายาหนานถึงเอาตัว

เข้ามาพัวพันกับเรื่องนี้

มุ่งหน้ามาปราบโจรอะไรกัน ถ้าเซียวเฉียงไม่รู้ว่าเขาอยู่ที่นี้ เขาจะตัดศีรษะตนเองออกให้ผู้อื่นใช้ตะแตนลูกหนึ่งเลย!

เหตุใดเซียวเฉียงถึงยอมเสี่ยงที่จะล่วงเกินเขา หรือที่สำคัญกว่าคือล่วงเกินสมุหราชเลขาธิการหลันเพื่อมาช่วยกวนจวินโหว

เจ้าเมืองหลี่เค้นสมองคิดอย่างหนักก็ไม่เข้าใจ

เวลานี้เองเสียงหัวเราะเบาๆ ดังลอยมา เขาได้ยินจึงหันไปมอง พบว่าเป็นเจียงอู่ที่เปล่งเสียงหัวเราะ

เจียงอู่ในขณะนี้มีโลหิตเประอะไปทั่วชุดแพรบนกาย ข้างแก้มขาวเกลี้ยงดุจหยกเย็นเปื้อนรอยเลือดเป็นริ้วๆ กอปรกับแววตาห้ำหั่นเกรี้ยวเย็นชาดุจน้ำแข็ง ชวนให้กสันขวัญผวาอย่างไร้สาเหตุ

เจ้าเมืองหลี่มองดูเจียงอู่จนลืมหูลำวาวาจาไปชั่วขณะ

เจียงอู่ปลิ้นสืบเท้าขึ้นหน้าก้าวหนึ่ง เขาเอ่ยเสียงเบาว่า "ในระหว่างที่ข้าอยู่ในเจียฝิงนี่ได้ได้ทำหีค้อยช่วยเหลือดูแล จะขอตอบแทนน้ำใจของท่านในตอนนั้นก็ไม่มีอะไรเสียหาย ท่านคงอยากรู้เป็นอันมากใช่หรือไม่ว่าเพราะอะไรเซียวเฉียงรองผู้บัญชาการมณฑลทหารจายานานถึงมุ่งหน้ามาช่วยเหลือ"

"เพราะอะไร" เจ้าเมืองหลี่เปล่งเสียงพูดคำนี้ซ้ำๆ วันนี้ต้องปราศัยเป็นที่แน่นอนแล้ว ถึงเขาจะตายก็ขอรู้เหตุผลที่ตายด้วย

เจียงอู่หัวเราะในลำคอ "เพราะว่ารองผู้บัญชาการเซียวมีบุตรชายผู้หนึ่งปฏิบัติงานอยู่ในตำหนักของกวนจวินโหว อ้อ โทษมิได้ที่เจ้าเมืองหลี่จะไม่รู้ ก็เรื่องนี้เป็นความลับพอดู"

เขามองเจ้าเมืองหลี่ที่มีสีหน้าท้อแท้สิ้นหวังปราดหนึ่งถึงพูดต่อทำอีกคำยั่วอีกฝ่ายให้โกรธแทบคลั่งแต่ทำอะไรไม่ได้ "นอกจากตัวรองผู้บัญชาการเซียว

เองแล้ว น่าจะมีแต่พวกข้าองค์กรักษจีนหลินที่ลวงรู้กระมัง”

พอกล่าวถึงตรงนี้แล้วเจียงอู่ก็พลันตะเบ็งเสียงดังขึ้นกะทันหัน
 “รองผู้บัญชาการเซียว หลี่จิงอวี่เจ้าเมืองจยาหนานสมควรคิดกับโจรเร่ร่อน
 ร่วมมือกันก่อกรรมทำเข็ญ เจียงอู่แห่งกององครักษ์จีนหลินขอรับรองให้
 รองผู้บัญชาการเซียวช่วยพวกข้าอีกแรงหนึ่ง จับกุมคนชั่วมาดำเนินคดี!”

ไม่เห็นข้าเจียงอู่ผู้นี้อยู่ในสายตารี หมายถึงให้บิดาถูกฝังเป็นเพื่อน
 กวนจวินไหว?

ฮี้ ไม่ก่าจัดพวกปัญญาที่บ่เยี่ยงพวกเจ้าให้สิ้นซากในคราวเดียว
 คงไม่รู้พิษสงของกององครักษ์จีนหลินเสียแล้ว!

“ข้าต้องทู่เมก่าลั้งปราบโจรชั่วให้ราบคาบอย่างเต็มที่แน่นอน”
 เซียวเจียงอู่มือขึ้น

เหล่าทหารที่มากับเจ้าเมืองหลี่ต่างมองหน้ากันไปมาอย่างทำอะไรไม่ถูก
 เซ่าหมิงยวนหัวเราะเสียงดังแล้วพูดขึ้นในจังหวะนี้ “พี่น้องทุกท่าน
 ไม่เตรียมตัวช่วยท่านรองผู้บัญชาการมณฑลทหารหรือ อ้อ จริงดี ข้อเสนอ
 ของข้าเมื่อครูนี่ยังยืนยันดังเดิมนะ”

ข้อเสนอ...ข้อเสนออะไร แน่แน่นอนเป็นข้อเสนอที่ว่าใครอุตปาก
 เจ้าเมืองหลี่ได้ตกรางวัลให้หมื่นตำลึงเงิน!

อย่าว่าแต่มีข้อเสนอนี้ ถึงไม่มีข้อเสนอนี้ กวนจวินไหวก็เปิดทางลงให้
 พวกเขาแล้ว

ตอนนี้หากไม่เร่งรีบแสดงท่าที หรืออยากโดนมืออู่ที่รองผู้บัญชาการ
 เซียวนามายิงธนูใส่จนพุนทั้งร่าง หากจุดสำคัญคือต่อให้โดนธนูเสียพุน
 ทั้งร่างก็ไม่ได้รับแม้แต่เบี้ยเยียวยา ข้าร้ายต้องโดนตราหน้าว่าสมควรคิดกับ
 โจรเร่ร่อน

เมื่อเป็นเรื่องของตนเองไม่มีใครสักคนที่โจมตี สิ้นเสียงเซ้าหึงยวน
ไม่ทันไร เจ้าหน้าที่ทางการนับไม่ถ้วนพากันกรูเข้าไปใส่เจ้าเมืองหลี่

เซียวเจียงลดมือลง เป็นขุนนางอยู่ในอาณาเขตจยาหนานเหมือนกัน
ไม่ต้องลงมือกับเจ้าหน้าที่ทางการพวกนี้ได้ยอมดีกว่า เพียงจับตัว
พวกเจ้าเมืองหลี่ที่เป็นผู้กระทำความชั่วคนสำคัญก็กลับไปรายงานตัวได้แล้ว

กวนจวินโหวมีบุญคุณช่วยชีวิตและส่งเสริมบุตรชายของเขา เขา
ไม่อาจไม่ตอบแทนน้ำใจนี้ของอีกฝ่าย

อีกประการหนึ่ง...

เซียวเจียงมองดูสีหน้าแตกตื่นลนลานของเจ้าเมืองหลี่แล้วแววตาปึ้งซา
ไปโดยพลัน

เจ้าหลี่จึงอู้ผู้นี้จะกำแหงเกินไป มีสมุหราชเลขาธิการหลันซาน
หนุนหลังก็กล้ากำจัดพวกกวนจวินโหวให้สิ้นซาก ยังมีชาวบ้านไปอีวันอีก
หลี่จึงอู้อ้างว่าใจรุ่มร้อนก่อความวุ่นวายบังหน้า เตรียมจะก่อเหตุนองเลือด
ในหมู่บ้านไปอีวันไซหรือไม

คนเยี่ยงนี้เดิมก็มีโทษสมควรตายเป็นหมื่นๆ ครั้ง

เซียวเจียงยื่นเอามือโพล่หลัง เขาเบนสายตาไปที่ตัวเจียงอู่อีกคำรบหนึ่ง
เหตุใดองครักษ์จินหลินถึงเข้ามายุ่งเกี่ยว ทั้งยังลงเรือลำเดียวกับ
กวนจวินโหว เขาจงนใจอยู่บ้าง แต่นี่ก็เป็นเรื่องดี

พอมีคำกล่าวประโยคนั้นของเจียงอู่ แทนที่เขาจะเป็นตัวตั้งตัวตี
ก็กลายเป็นผู้ช่วยกององครักษ์จินหลินทำคดี เมื่อเป็นอย่างนี้ถึงเวลา
ถ้าสมุหราชเลขาธิการหลันซานบันดาลโทษะ ก็จะมีเจียงอู่ผู้บัญชาการ
กององครักษ์จินหลินอยู่ข้างหน้าสกัดไฟโทษะไว้ให้

เซียวเจียงมองไปทางกวนจวินโหว

กลางกองทหารนับพัน ร่างคนหนุ่มผู้นั้นสูงเด่นผิวงาม ส่ายตาเย็นเยือก
มุมปากประดับรอยยิ้มไม่สะทกสะท้านราวกับว่าความสับสนวุ่นวายตรงหน้า
ไม่ส่งผลใดๆ ต่อเขาแม้สักเศษเสี้ยว

เขาถึงขั้นเหลียวไปมองประตูลานเรือนเบื้องหลัง ยามที่หันศีรษะ
กลับมา มีแววอ่อนโยนผุดขึ้นในดวงตาแวบหนึ่ง

เซียวเฉียงถอนใจเฮือกหนึ่งอย่างสุดระงับ

นี่ก็คือกวนจวินโหวผู้ที่ราษฎรตำเหลียงในแดนเหนือเห็นเป็นเทพสวรรค์
สมคำเล่าลือโดยแท้

ทอดสายตามองไปทั่วหล้า ในช่วงหลายสิบปีที่ผ่านมา มีทหารนักรบ
มากมายประหนึ่งดวงดาวบนฟ้า ทว่าคนที่เทียบเคียงคนตรงหน้าผู้นี้ได้
น่าจะเป็นเงินหยวนโหวเมื่อสี่สิบปีก่อนแล้ว

เพียงน่าเสียดาย...

เซ่าหมิงยวนคล้ายรับรู้ได้ เขาเบนสายตามองไปที่เซียวเฉียง

เซียวเฉียงดึงความคิดคืนมา ประสานมือคารวะเขาจากระยะไกล

ชายหนุ่มคารวะตอบ เขาเห็นว่าสถานการณ์อยู่ภายใต้การควบคุม
โดยสิ้นเชิงแล้วก็หมุนกายเดินเข้าลานเรือนทันที

เฉียวเจาเงี่ยหูฟังเสียงความเคลื่อนไหวจากด้านนอก นางเอ๋อถาม
เงินกวง "ยุติลงแล้วใช่หรือไม่"

"น่าจะยุติแล้วขอรับ" เงินกวงพลันขมวดคิ้ว "มีคนมาแล้ว คุณหนูหลี
ลองเดาดูสิว่าเป็นใครขอรับ"

นางพิศดูสีหน้าเขาแล้วเลิกคิ้วเอ่ยขึ้น "แม่ทัพเซ่า?"

เงินกวงฉีกยิ้มกว้างอดฟันขาวทั้งปากทันใด "ถูกต้อง เป็นท่านแม่ทัพ

ของพวกเรานั้นเอง เสียงฝีเท้าของท่านแม่ทัพคันทันหู่เข้าตี..."

แม่แล้ว พลังปากจนได้ ตอนแรกอยากจะดูคุณหนูหูลีเป็นห่วง
ท่านแม่ทัพสักหน่อย

เซ้าหมีงยวนปรากฏกายขึ้นตรงหน้าประตู

เงินกวงลูกลั่นวิ่งออกไป "ท่านแม่ทัพ คุณหนูสามรอดคอยท่านอยู่ตลอด
พวกท่านคุยกันตามสบายนะขอรับ"

เซ้าหมีงยวนก้าวเข้าไปอย่างจับต้นชนปลายไม่ถู "เงินกวงจะวิ่งไป
ที่ใด"

"คงจะเป็นวัดสันหลังหระกระมัง" เฉียวเจาเดินเข้าไปหาเขา

"หือ?" เขางงขึ้นไป

นางไม่พูดเรื่องนี้ต่อ เพียงมองสำรวจเขาขึ้นๆ ลงๆ รอบหนึ่งแล้ว
สีหน้าเปลี่ยนไปเล็กน้อย "ท่านบาดเจ็บแล้วหรือ"

"เปล่า ล้วนเป็นเลือดของคนอื่น..." เขากล่าวถึงตรงนี้แล้วย่นหัวคิ้ว
เข้าหากัน

"เป็นอะไร"

แม่ทัพพ่นลมสตูดปากเบาๆ ที่หนึ่ง "เจ็บตรงไหล่ซ้ายอยู่บ้าง"

ปกติแผลเล็กๆ พวกนี้ในสายตาของเขาล้วนไม่นับว่าบาดเจ็บ แต่
จึงหระนี้ไม่ให้เขาเจาสงสารเขาสักหน่อย เขาก็เป็นคนโง่แล้ว

"ข้าขอดูแลสุขภาพ" เฉียวเจาได้ยืมก็ขมวดคิ้ว นางเขย่งปลายเท้าขึ้น
แล้วยกมือดึงเสื้อของเขาลงเบาๆ เผยหัวไหล่ซ้ายออกมาให้เห็น

เซ้าหมีงยวนหน้าแดงเรื่อๆ "เลือดทั้งนั้น เป็อนมือเจ้าหมดแล้ว"

นางซิงตาใส่เขา "ตอนนี้ท่านจะพูดเรื่องไม่สลักสำคัญเรื่องนี้ไปด้วย
เหตุใด"

รอยแผลฉีกขาดเหวอะหวะตรงไหล่ซ้ายทำให้ดวงตาของเฉียวเจา ทอแวตึงเครียด นางรู้สึกแปลบปลาบใจอย่างปราศจากเหตุผล แต่ปากยัง พุดดูเขา "ท่านบอกว่าล้วนเป็นเลือดของคนอื่นมิใช่หรือ ตรงนี้มีแผลไม่เล็ก เลยนะ"

มาตราว่าบาดแผลภายนอกไม่เป็นอันตรายถึงชีวิต แต่ร่างกายคน ไม่ได้ดีจากเหล็ก ย่อมต้องเจ็บแน่นอน

"ปวดหรือไม่" ลู่ๆ ชายหนุ่มก็ถามขึ้น

เฉียวเจาแงงกับคำถามนี้ ปวดหรือไม่ตัวเขาไม่รู้หรือไร ไฉนถึงถามนาง

แม้ทัพหนุ่มก้มหน้าหัวเราะ เขาจ้องตาเด็กสาว "เจาเจาปวดใจหรือไม่"

428

เฉียวเจาหน้าแดงก้าวอย่างรวดเร็ว เพราะอะไรในเวลาเช่นนี้เจ้าคนผู้นี้
ยังทำสีหน้าจริงจังกล่าวถ้อยคำหน้าไม่อายเฉกนี้ได้

"นั่งลง ข้าใส่ยาให้" เฉียวเจาเฉยใจไม่ตอบ นางชี้เก้าอี้ด้านข้าง

เซ้าหมิงยวนไม่ได้นั่งลง แต่กลับยกมือยึดมือนางไว้ สายตาเขา
เปล่งประกายแรงกล้า "ประเดี๋ยวค่อยใส่ยา ข้าจะไปพูดคุยใต้ถ่มทุกซอก
กับรองผู้บัญชาการเซียวสักหน่อย"

เขาหมุนกายเดินไปถึงหน้าประตูแล้วหันหน้ามาบอกยิ้มๆ "เจาเจา
รอข้านะ"

หลังเขาออกไปในห้องว่างเปล่าเสียบเสียบลงทันใด เฉียวเจานั่งบนเก้าอี้
ปล่อยใจล่องลอยไป

ดูเหมือนนางยิ่งมายิ่งไม่รู้ว่าจะสมควรทำอย่างไรกับเซ้าหมิงยวนดี

นับแต่บุรุษผู้นั้นรู้ตัวตนที่แท้จริงของนาง นับวันจะยิ่งใจกล้ามากขึ้น

ตามลำดับ ซ้ายยังหน้าหนาขึ้นเรื่อยๆ ท่าทางหมายมั่นปั้นมือของเขาทำให้นางเห็นแล้วอยากทูปเขาเต็มแรงใจจะขาด

เขาถือสิทธิ์อะไร หรือจะบอกว่านางเคยเป็นภรรยาเขา ก็ต้องยึดคติที่ยามอยู่เป็นคนของเขา ยามตายเป็นผีของเขา ต่อให้ยมศพคือนิญญาณ นางยังคงต้องเป็นภรรยาเขาด้วยหรือ

ช่างฝันหวานนัก!

ปิงลวี่งพรวดพราดเข้ามาขัดจังหวะภวังค์ของแม่นางเดียว

"คุณหนู ชนะแล้วๆ พวกเราชนะแล้ว!" สาวใช้น้อยกระโดดโลดเต้นจนสะบัดเลือดกระเด็นไปเลอะตัวผู้เป็นนาย

เดียวเจามองอีกฝ่ายนิ่งงัน "..."

ปิงลวี่งชะงักกึก "คุณหนู ข้าไม่ได้ตั้งใจนะเจ้าคะ"

เดียวเจาถอนใจ "เฮอะ เจ้าไม่ต้องตื่นตื่น ค่อยๆ เล่ามาว่าสถานการณ์ข้างนอกเป็นอย่างไรกันแน่"

"มีทหารมากมายมาล้อมพวกเจ้าเมืองหลี่เอาไว้ คนพวกนั้นยังเอาธนูมาด้วยเจ้าคะ เจ้าเมืองหลี่กลายเป็นพวกสวะปลายแถวไปทันทีเลย จริงสิคุณหนู ตอนนี่เจ้าเมืองหลี่ใกล้จะปากฉีกแล้ว ตลกเหลือเกินเจ้าคะ"

"เหตุใดหรือ"

ปิงลวี่งทำสีหน้าเลื่อมใส "ก็เพราะท่านแม่ทัพนะสิเจ้าคะ ตอนนั้นเจ้าเมืองหลี่พูดว่าใครเอาชีวิตท่านแม่ทัพได้จะตกรางวัลให้หมื่นตำลึงเงิน ท่านแม่ทัพของเราเลยพูดว่าใครอุคปากเน่าๆ ของเจ้าเมืองหลี่ได้ก็จะตกรางวัลให้หมื่นตำลึงเงินโดยไม่เกี่ยงว่าอยู่ฝ่ายใด"

เดียวเจาเม้มปาก

ท่านแม่ทัพของพวกเขา? ดูที่ว่าหลังประสบผ่านเหตุนี้ สาวใช้ของข้า

ก็ไปสวมวิกัดต่อเช่าหมิงยวนเสียแล้ว

ประเดี๋ยวนะ อูดปากเจ้าเมืองหลี่ตกรางวัลหมื่นตำลึงเงิน?

เฉียวเจาโคลงศีรษะ

เจ้าคนล้างผลาญ มีเงินจนไม่รู้จะเอาไปใช้ที่ใดหรืออย่างไร

ปิงลี่ยิ่งกล่าวหาระรีน "คุณหนู ท่านว่าท่านแม่ทัพฉลาดหรือไม่
เจ้าคะ เจ้าหน้าที่ทางการพวกนั้นก็ไม่เบาปัญญา รู้ว่าเอาชีวิตของกวนจวินไหว
เป็นเรื่องยาก แต่อูดปากเจ้าเมืองหลี่นี่ง่ายกว่าเป็นกอง ตอนหลังทัพพุน
ของพวกเรามาถึง เจ้าหน้าที่ทางการพวกนั้นก็แย่งกันเข้าไปอูดปาก
เจ้าเมืองหลี่ ทั้งผ้าเช็ดเหงื่อเอยมผ้าเช็ดหน้าเอย ล้วนเอาออกมาจนหมด ยังมี
คนไม่น้อยที่ถอดถุงเท้าเสียเลย..."

เฉียวเจานึกภาพเหตุการณ์นั้นแล้วพลันรู้สึกว้าใช้หมื่นตำลึงเงินนี้
ได้คุ้มค่ายิ่งนัก

ปิงลี่จะพริบตาพริบๆ "พอท่านแม่ทัพเห็นว่าควบคุมสถานการณ์ได้
ท่านเดาดูว่าท่านแม่ทัพทำอะไรเป็นเรื่องแรกเจ้าคะ"

"อะไรหรือ" เฉียวเจาสนใจใคร่รู้เป็นอันมาก

ตอนนั้นนางไม่กล้าทำให้เขาเสียสมาธิ จึงรออยู่ในห้องอย่างสงบเสงี่ยม
ตามที่เขากำชับ แต่แท้จริงแล้วในใจแสนจะทรมานทวยด้วยห่วงพะวงเหตุการณ์
ด้านนอกอยู่ตลอด

เห็นคุณหนูของตนก็มีเวลาที่โง่เขลาเช่นกัน ปิงลี่จึงยกมือปิดปากพูด
อย่างชอบใจ "เรื่องแรกที่ท่านแม่ทัพทำก็คือกลับมาหาท่านนะสิเจ้าคะ"

เฉียวเจาหน้าร้อนชู นางกระแอมกระไอเสียงหนึ่งก่อนกล่าว "เด็กเรียก
ท่านแม่ทัพฯ ไม่ขาดปาก เจ้าเป็นสาวใช้ของข้า ไม่ใช่ของเขา"

"เป็นของใครก็ไม่แตกต่างกันี่" สาวใช้น้อยพูดเสียงอุบอิบ

"เจ้าว่าอะไร" แม่นางเฉียวปั้นหน้าตึงพลางเอ่ยถาม

ปิงลวีหาได้เกรงกลัวไม่ นางยื่นมือไปดึงแขนเสื้ออีกฝ่ายพลางพูด
กลัวเสียงหัวเราะคิกคัก "คุณหนู ข้าไม่เคยเห็นบุรุษที่เก่งกาจหัวหาญ
ไร้ผู้ใดเทียบเทียมและฉลาดปราดเปรื่องอย่างท่านแม่ทัพมาก่อน ท่านลอง
ใคร่ครวญรับรักท่านแม่ทัพเถอะนะเจ้าคะ"

สาวใช้น้อยพูดจบก็แผ่หนึ่เอาตัวรอดอย่างฉับไวจนหลุดหนีจางฮงกับ
อาจู่ตรงหน้าประตู่

อาจู่ที่ยกถ้วยน้ำชาไว้รับหลบออกด้านข้าง นางโคกลงศีรษะก่อนเดิน
เข้าไป "คุณหนู ดื่มน้ำชงน้ำผึ้งเจ้าคะ"

เฉียวเจยกถ้วยน้ำชงน้ำผึ้งขึ้นพลางเหลือบมองสาวใช้

นางไม่ได้สั่งให้อาจู่ไปชงน้ำผึ้งเสียหน่อย

อาจู่เอ่ยอธิบายต่อนางอย่างเข้าใจความหมาย "แม่ทัพเซ้าบอกว่า
น้ำผึ้งทำให้จิตใจสงบได้..."

มือของเฉียวเจาที่ถือถ้วยไว้ชะงักไปเล็กน้อย ฉะนั้นนี่มิใช่จะบอกว่า
สาวใช้สองคนของนางล้วนไปสวามีภักดีต่อท่านแม่ทัพผู้องอาจกล้าหาญ
มีวรยุทธกล้าเลิศเหนื่อใครแล้วหรือ

นางหลุบตาลงดื่มน้ำผึ้งคำหนึ่งด้วยสีหน้านิ่งสนิท

น้ำชงน้ำผึ้งมีรสหวานมาก ชับไล่ความวิตกหวาดหวั่นนานับการ
ที่ทับถมอยู่กลางใจออกไปได้ในพริบตา

น้ำผึ้งมีสรรพคุณกล่อมอารมณ์และช่วยให้นอนหลับ นี่กลับเป็น
เรื่องจริง คนผู้นั้นรู้อะไร? ไม่น้อยจริงๆ

แม่นางเฉียวกุมถ้วยน้ำชงน้ำผึ้งไว้ด้วยสองมือแล้วเริ่มเฝ้าคอย

อาจู่ยืนก้มหน้าอยู่ข้างๆ อย่างนอบน้อม มิได้รบกวนผู้เป็นนาย

อย่างรู้กาลเทศะ

เรื่องของเจ้าเมืองหลี่นับว่าคลี่คลายลงแล้ว

เจียงอู่สั่งให้องครักษ์จินหลินคุมตัวเจ้าเมืองหลี่เข้าเมืองหลวง ในความผิดฐานสมคบคิดกับโจรเร่ร่อนก่อความเดือดร้อนให้ราษฎร พร้อมหลักฐานแน่นหนา ต้องโดนตัดสินโทษประหารชีวิตอย่างหนีไม่พ้น ถึงแม้ผู้หนุนหลังเขาจะเป็นต้นไม้ใหญ่เฉกสมุหราชเลขาธิการหลันซาน ทว่าหนนี้ก็สุดปัญญาจะคุ้มหัวเขาได้อีกต่อไป

แน่นอนว่าบทลงเอยของพวกลูกสมุนของเจ้าเมืองหลี่อย่างที่ปรึกษาของเขารวมถึงนายอำเภอจยาเฟิงก็ได้ดีไปกว่ากัน ทั้งหมดถูกองครักษ์จินหลินจับขึ้นเกวียนลำเลียงกรงขังนักโทษคุมตัวเข้าเมืองหลวงเช่นเดียวกัน

หน่วยองครักษ์ที่ต่อสู้กับพวกทหารในคืนนั้นหายตัวไปเสียๆ ดั่งเดิมราวกับไม่เคยปรากฏตัวมาก่อน คนที่หายตัวไปด้วยยังมีองครักษ์ฝีมือสูงส่งของเจ้าเมืองหลี่นามว่าหลิวหูซึ่งเป็นคนที่ลงมือกับชาวสกุลเฉียว

ยามก้าวออกจากประตูทางเข้าเรือนของหญิงชายเต้าหู๋ เฉียวเจาได้กลิ่นคาราโหลิตที่ดูเหมือนยังไม่จางหายไปแล้วถอนใจเบาๆ เฮือกหนึ่ง

ความสุขสงบนั้นหาได้ยาก แต่การทำลายมันกลับเป็นเรื่องง่ายดายเสียเหลือเกิน

เห็นทีว่าคนในหมู่บ้านไปอวันต้องอยู่กันอย่างหวาดผวาก็อีกนาน

"ถ้าพวกเรามุ่งหน้าลงใต้ต่อไปจะไม่สามารถประจานความชั่วร้ายที่เจ้าเมืองหลี่ได้กระทำกับชาวสกุลเฉียวของข้าได้ทันทีแล้ว" เฉียวเจากล่าวทอดถอนใจ

แม้ว่าพวกนางจะมีพยานหลักฐานอยู่ในมือ แต่เซ้าหมิงยวนไม่กลับ

เมืองหลวง ความจริงที่เกี่ยวกับเหตุไฟไหม้เรือนสกุลเฉียวก็ไม่อาจเปิดเผยให้รู้กันทั่วได้ในตอนนี้

เซ่าหมิงยวนยกมือแตะเรือนผมของนางเบาๆ แล้วลดมือลงอย่างรวดเร็ว เขากล่าวปลอบนางว่า "อย่าใจร้อน เจ้าเมืองหลี่ถูกองค์กรกษัตริย์หินหลินคุมตัว เข้าเมืองหลวงต้องใช้เวลาระยะหนึ่ง หลังจากไปถึงยังต้องผ่านการไต่สวนของสามตุลาการ ถึงจะปิดคดีและนำตัวเข้าคุกหลวง กว่าจะประหารชีวิตก็ต้องรอฤดูใบไม้ร่วงปีหน้า เขาหนีความผิดที่กระทำไว้กับสกุลเฉียวไม่พ้นหรอก"

เฉียวเจาพยักหน้า "ข้าเข้าใจดี สกุลเฉียวประสบภพภัยร้ายแรงในคราวนี้มีต้นเหตุมาจากแม่ทัพคังวอลิ่งอู่หยาง ไม่มีเรื่องที่เซ่ายกยกอภัยหวัดทหารและขุนนางกับโจรสลัดคบคิดกันก็จะไม่มีสมุคบัฏชีสองเล่มนั้น ชาวสกุลเฉียวคงไม่ต้องจบชีวิตโดยไม่รู้ชื่อไหนชื่อไหนเช่นนี้ กระนั้นต้นตอที่แท้จริงยังคงเป็นหลานชานสมุหราชเลขาธิการคนปัจจุบัน พวกเจ้าเมืองหลี่เป็นเพียงผู้ร่วมก่อกรรมทำชั่ว"

จะเป็นสิ่งอู่หยางก็ดี หรือหลานชานก็ดี พวกเขากระทำความผิดต่อสกุลเฉียวมากกว่าเจ้าเมืองหลี่มากมายนัก การกำจัดผู้ที่เป็นคนลงมืออย่างเจ้าเมืองหลี่เป็นเพียงก้าวแรกเท่านั้น ส่วนสิ่งอู่หยางกับหลานชาน ข้าเรื่อนางต้องคิดบัฏชีนี้กับพวกเขาที่ละคน

ด้วยเหตุนี้การเดินทางสู่ทิศใต้ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ มีเพียงไปถึงที่นั่นและเสาะหาหลักฐานยืนยันว่าแถบชายทะเลตกอยู่ในสถานการณ์วุ่นวาย โอรสสวรรค์ผู้ฝึกฝนชีวิตอมตะพระองค์นั้นถึงยอมให้ความสำคัญโดยไม่กลัวปัญหายุ่งยาก คนในครอบครัวของนางจึงจะได้รับความเป็นธรรม

"แม่ทัพเซ่าพักรักษาตัวอีกสองสามวัน พวกเราค่อยออกเดินทางเถอะ"

เซ้าหึงยวนหลุบตาลงมองเด็กสาวข้างกายโดยไม่เอื้อนเอ่ยวาจา
เฉียวเจาเหลือบตาขึ้น "มีอันใดหรือ"

เขาถอนหายใจยาวเหยียดเฮือกหนึ่ง "เมื่อคืนเจาเจาเรียกข้าว่าพี่เซ้า
แท้ๆ ไฉนเพิ่งกลับไปตื่นเดี๋ยวก็เปลี่ยนไปแล้ว"

แม่นางเฉียวกลอกตาขึ้นอย่างห้ามไม่อยู่

พอกันที ทำทางเหมือนถูกคนหลอกลวงทิ้งขว้างเช่นนี้ของเขาไปหัด
มาจากที่ใดกันแน่

429

"พีเซ้า" เฉี่ยวเจวมองเขาด้วยสีหน้าคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม
นางเคยเรียกพีเชื้อกับพีหยางมาแล้ว อันที่จริง 'พีเซ้า' ก็เป็นเพียง
คำเรียกขานอย่างหนึ่งเท่านั้น มิได้หมายถึงอะไร

เซ้าหึงยวนยอมฟังออกว่าเสียงเรียก 'พีเซ้า' นี้เป็นเชิงสัพยอก หาได้
แฝงความรู้สึกไว้สักเท่าไรไม่

กระนั้นเขาไม่เพียงไม่ท้อใจ กลับยังลึกลงไปอีกต่างหาก

คติที่เงินกวงสอนเขาเอาไว้ในนั้นถูกต้องแล้ว สตรีที่ชาญฉลาดเยือกเย็น
เฉกเฉาเฉา หากเขามัวแต่ทำหน้าที่บางสงวนท่าทีไปเรื่อย ๆ ชาตินี้อย่าหมายความว่า
จะได้บอกลาชีวิตบุรุษซึ่งไร้คู่

เมื่อก่อนนางเรียกขานเขาว่า 'แม่ทัพเซ้า' อย่างสุภาพ ตอนนี้นาง
เรียกเขาว่า 'พีเซ้า' ด้วยน้ำเสียงเฉยเมยเย็นชา ในอนาคตต้องมีสักวันที่นาง
จะเรียกเขาเสียงอ่อนเสียงหวานว่า 'ท่านพี' แน่

เขาเชื่อมั่นในจุดนี้และเต็มใจทุ่มเทความพยายามทั้งหมดเพื่อวันนั้น
ถึงตายก็ไม่พรั่น

ในยามนี้เองสตรีผมเผ้ายุ่งเหยิงนางหนึ่งวิ่งเข้ามา มีคนหลายคน
ไล่ตามมาข้างหลัง

"ซานหนี่ อย่าวิ่งสะเปะสะปะ!"

"ซานหนี่ เจ้ากลับมาซะ..."

เด็กสาวผมเผ้ายุ่งเหยิงวิ่งผ่านข้างตัวเฉียวเจาไป แต่สะดุดเท้าตนเอง
จนล้มคะมำไปข้างหน้า

เฉียวเจาตาไวมือไวคว้าตัวไว้หมับ อีกฝ่ายกลับหงายข้อมือผลักนาง
คนสนิทเพื่อนมักเรียวยแรงดี ทั้งที่เป็นเด็กสาวอายุเพียงสิบกว่าปี
แต่เฉียวเจารู้สึกถึงพลังมหาศาลระลอกหนึ่ง ตัวจึงหงายไปด้านหลังอย่าง
ควบคุมไม่อยู่

นางตกลงไปในอ้อมกอดอบอุ่นของคนผู้หนึ่ง

เด็กสาวที่วิ่งเตลิดไปข้างหน้าต่อถูกเงินกวางที่ยื่นอยู่ไม่ไกลขวางหน้าไว้
นางพุ่งถลาเข้าสู่วงแขนของเขา

ปิงลี่เบิกตากว้างทันใด

เจ้าคนที่มึนเงินกวางยังโชคดีมีหญิงงามโผมาชบอกรเช่นนี้กับเขาด้วยหรือ
มิหนำซ้ำยังกอดไว้ไม่ปล่อยอีก! ฮี ข้าไม่สนใจเจ้าที่มึนผู้นี้แล้ว ไปหา
คุณหนูดีกว่า!

สาวใช้น้อยเดินกระพืดกระพืดไปหาเฉียวเจา ก็เห็นท่านแม่ทัพ
กอดเอวคุณหนูของตนไว้นิ่งๆ

ปิงลี่ชะงักก็เฝ้าทำตาปริบๆ

หรือว่าผู้คนสมัยนี้ล้วนชบอกรกันไม่ปล่อยมือแล้ว?

น่าซังนั๊ก เหตุใดถึงไม่มีบุรุษรูปงามกอดข้าบ้างเล่า

"กอดพอหรือยัง" เจียวเจายกมือหยิกเอวคนบางคนทีหนึ่ง

เซ่าหมิงยวนส่งเสียงไอบาๆ ก่อนปล่อยมือออก

คนด้านหลังไล่ตามมาทันแล้วมองเซ่าหมิงยวนอย่างเกรงกลัวอยู่บ้าง

เขาโค้งตัวพลางกล่าว "ท่านโหว ขอขอบคุณท่านมากที่จับตัวซานหนี่ไว้ให้ขอรับ"

เซ่าหมิงยวนจำหน้าคนที่พูดได้ว่าเป็นบุตรชายคนรองของผู้ใหญ่บ้าน ส่วนอีกสองคนที่ตามมาข้างหลังคือหลานชายของผู้ใหญ่บ้าน

"เงินกวง พาซานหนี่มานี่"

ซานหนี่หันหน้ามาเห็นว่าคนในครอบครัวตามมาทัน นางก้าวขาจะออกวิ่งต่อไป

เงินกวงกำข้อมือนางไว้แล้วฉุดตัวกลับมาโดยไม่เกรงใจแม้แต่น้อย

"ซานหนี่ เจ้าหยุดคลุ้มคลั่งได้แล้ว รีบตามพวกข้ากลับเรือนเถอะ"

บุตรชายคนรองของผู้ใหญ่บ้านพูดด้วยสีหน้าบูดบึ้ง

"ข้าจะไปหาพี่ซานตัน ข้าจะไปหาพี่ซานตัน!" ซานหนี่เห็นญาติพี่น้องเข้ามาใกล้ อารมณ์ก็พลุ่งพล่านมากขึ้น เงินกวงต้องยึดตัวไว้แน่นๆ นางถึงจะดิ้นไม่หลุด

สายตาของเจียวเจาทอแววพิกลๆ

ทิศทางที่ซานหนี่จะวิ่งหนีไปเป็นสวนซึ่งจืด...

เมื่อนึกถึงว่าซานหนี่กับซานตันลักลอบพลอดรักกันในซากเรือนสกุลเจียวเจียวเจาตะขิดตะขวงใจอยู่มาก ทว่าเวลานี้คนหนึ่งเสียชีวิตคนหนึ่งเสียชีวิตไปแล้ว นางก็ทำได้เพียงทอดถอนใจ

ชาวบ้านเดินออกมามุงดูไม่นาน พวกเขามือชี้ไม้พลางพูดซุบซิบกันอยู่ไม่ไกล

"พวกเจ้าสองคนมัวยืนที่ทำอะไร ยังไม่พาซานหนี่กลับเรือนอีก!"
 บุตรชายคนรองของผู้ใหญ่บ้านรู้สึกอับอายขายหน้า เขาตวาดเสียงดังลั่น
 คนหนุ่มสองคนก้าวเข้าไปจับแขนซานหนี่คนละข้างแล้วออกแรง
 ลากนางกลับไป

"รอประเดี๋ยว" เฉี่ยวเฉาพลันเอ่ยปากขึ้น
 ทุกคนหยุดชะงักหันไปมองนางทันที
 เฉี่ยวเฉาก้าวขาเดินเข้าไป
 เข้าหึงยวนเห็นดังนั้นก็ติดตามไปเงียบๆ พร้อมกับส่งสายตาบอก
 เงินกวง

ความหมายนั้นแจ่มชัดมากกว่า 'จับตาดูซานหนี่ให้ดี อย่าให้นาง
 คลุ้มคลั่งทำร้ายคุณหนูหลี่'

เงินกวงคับอกคับใจเป็นอันมาก ชายหญิงไม่พึงถูกเนื้อต้องตัวกัน
 เมื่อครู่นี้เป็นเรื่องสุดวิสัยเพราะเกิดขึ้นอย่างกะทันหัน แต่เหตุใดตอนนี้ยังต้อง
 ให้เข้าออกโรงอีกด้วยเล่า

ท่านแม่ทัพเล็กคิ้วสูงทว่าสีหน้าเรียบเฉย ชายหญิงไม่พึงถูกเนื้อต้องตัว
 กัน เจ้าไม่ออกโรง หรือต้องให้เข้าออกโรงเอง เช่นนั้นฮูหยินแม่ทัพของพวกเจ้า
 จะโมโหเอาได้นะ

ทั้งสองเพียงส่งสายตาโต้ตอบกัน เงินกวงกลับเข้าใจความหมายของ
 ท่านแม่ทัพได้อย่างชัดเจนแจ่มแจ้ง เขาได้แต่ถอนใจเฮือกอย่างปลงตก
 ยกมือยึดแขนของซานหนี่ไว้

เฉี่ยวเฉายื่นมือไปแตะข้อมือซานหนี่แล้วสีหน้าเคร่งเครียดขึ้นทีละน้อย
 ก่อนที่นางจะดึงมือกลับแล้วมองเข้าหึงยวนแวบหนึ่ง

"มีอะไรหรือ"

"กลับเข้าเรือนค่อยคุยกัน" นางหมุนกายเดินนำหน้ากลับไปในลานเรือน
ทันที

"พาดคนเข้ามา"

เพราะเกิดศึกหนักขึ้นเมื่อคืน พื้นดินโดยรอบเรือนของหญิงชายเต้าหู้
ล้วนเป็นสีแดงคล้ำ พวกชาวบ้านยืนอยู่ห่างๆ ไม่กล้าเข้าใกล้ แต่จะกลับไป
ก็เสียดายเลยเขย่งเท้าชะเง้อคอมองด้วยความอยากรู้ อยากเห็น

"พวกเจ้าเป็นอะไรกับซานหนี่"

"ข้าคืออารองของนาง ส่วนพวกเขาสองคนเป็นพี่ชายของซานหนี่"
บุตรชายคนรองของผู้ใหญ่บ้านอ้าปากพูด

"บิดามารดาของนางเล่า"

"ซานหนี่เกิดมาอาภัพ ตั้งแต่ออกมาลืมตาดูโลกก็กำพร้ามารดา
บิดาของนางก็จากไปเมื่อหลายปีก่อน" บุตรชายคนรองของผู้ใหญ่บ้าน
มองเฉยเฉาอย่างระมัดระวัง "คุณหนู ซานหนี่เป็นอย่างไรบ้าง พอนาง
สติไม่ดีแล้วเรียวแรงเยอะยิ่งนัก ระวังจะทำร้ายท่าน ให้พวกข้าเอาตัวนาง
กลับไปจะดีกว่า"

ในตอนนี้อะเสียงของผู้เฒ่าคนหนึ่งดังมาจากหน้าประตู "ท่านไหว
ข้าได้ยืนยันว่าซานหนี่อยู่ที่นี้"

"ท่านพ่อ ท่านมาได้อย่างไร"

ผู้ใหญ่บ้านย่างเท้าเข้ามา ทำหน้าบึ้งกล่าวขึ้น "ยังมีหน้ามาถามอีกหรือ
มีกันตั้งหลายคนกลับเฝ้าเด็กผู้หญิงไว้ไม่ได้"

เขาเดินไปตรงหน้าเฉียวเจาแล้วกล่าวทักทาย มองซานหนี่พลางถอนใจ
เฮือกหนึ่ง "ซานหนี่ ตามท่านปู่กลับเรือนนะ"

เฉียวเจาตกใจเมื่อพบว่าผู้ใหญ่บ้านซึ่งท่าทางแข็งแกร่งกระฉับกระเฉง

ตอนที่นางเพิ่งมาถึงหมู่บ้านไปอีวันราวกับจะแก่ชราลงหลายปีในช่วงเวลานั้นๆ แม้แต่การเดินเหินก็เริ่มกระยองกระแย้ง ชะรอยว่าเขาจะรักใคร่เอ็นดูหลานสาวผู้นี้จากใจจริงกระมัง

ครั้นคิดถึงเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อครู่ในใจหญิงสาวบังเกิดความกังวลวาท

นางอาจจะรังเกียจพฤติกรรมของซานหนี่ที่ลักลอบพลอดรักกับบุรุษในซากเรือนสกุลเดียวของนาง แต่ความรู้สึกที่มีต่อเด็กสาววัยแรกแย้มผู้นี้ นางก็นึกสงสารเวทนาตามประสาสตรีเหมือนกัน

การลักลอบลี้มลองผลไม่ต้องห้ามอย่างจริงจังไม่อยู่ชั่ววูบ ชีวิตที่รอดเด็กสาวผู้นี้จะจะเป็นเช่นไร นางไม่รู้ แต่นางรู้ว่าต่อไปให้ตนไม่บอกเรื่องนี้ ออกมาตอนนี้ วันหน้าก็ปิดบังไว้ไม่ได้อยู่ดี

"ผู้ใหญ่บ้าน ข้ารักษาอาการสติฟั่นเฟือนของซานหนี่ได้"

ผู้ใหญ่บ้านตะลึงงันไปทันใด เขาพูดละล้าละลัก "ท่านพูดว่าจะไรนะ ท่านรักษาอาการสติฟั่นเฟือนของซานหนี่ได้หรือ"

คนอื่นๆ มองเฉียวเฉียวด้วยสีหน้าไม่อยากจะเชื่อ

นางพยักหน้าเบาๆ

ผู้ใหญ่บ้านเข้าอ้อนทูลดัดดวงคุกเข่า "หากคุณหนูรักษาอาการป่วยของซานหนี่ให้หายดีได้ ข้าจะจุดธูปโขกศีรชะให้ท่านทุกวัน"

เข่าหมิงยวนฟังแล้วขมวดคิ้วมุ่น เขากล่าวอย่างไม่พอใจ "ผู้ใหญ่บ้านอย่าพูดจาส่งเดช!"

จุดธูปโขกศีรชะให้ทุกวันอะไรกัน นี่จะสาปแช่งเจาเจาของเขาใช่หรือไม่ ขึ้นกล้าทำเช่นนี้เขาจะฟังเรื่องผู้ใหญ่บ้านทันที

"ข้าหมายความว่าจะขอให้พระโพธิสัตว์คุ้มครองคุณหนูให้ร่างกายแข็งแรงและมีชีวิตคู่ที่สมบูรณ์พูนสุขทุกวัน"

เซาหมิงยวนพยักหน้าหงึกหงัก เช่นนี้ค๋อยยังชั่ว

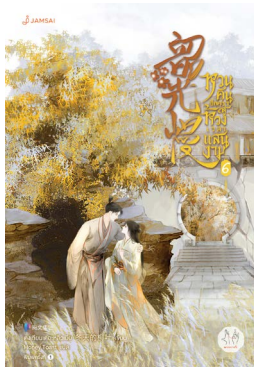
"ผู้ใหญ่บ้าน ท่านลุกขึ้นมาพูดคุยกันเถอะ" ฉีเยวเจากล่าวเสียงเรียบๆ

ผู้ใหญ่บ้านลุกขึ้นยืนปาดน้ำตาออก "คุณหนูคงไม่รู้ว่าหลานสาวข้าผู้ี้
กำพร้าบิดามารดาตั้งแต่เด็ก นางอยู่กับพวกข้าจนเติบโตใหญ่ นางทำผิด
โดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ พวกข้าก็ต้องรับผิดชอบด้วย คุณหนู ท่านรักษาซานหนี่
ให้หายเป็นปกติได้จริงๆ ไช้หรือไม้"

"ซานหนี่ไม่ได้เป็นบ้าจริงๆ นางเพียงตกใจเกินไปจนจิตหลอน ฉะนั้น
จะรักษาอาการสติฟั่นเฟือนของนางให้หายมิใช่เรื่องยาก" นางกวาดตามอง
ซานหนี่แวบหนึ่งก่อนกล่าวทอดถอนใจ "แต่ยังมีเรื่องหนึ่งที่ต้องบอกให้
ผู้ใหญ่บ้านรู้ไว้"

"ท่านว่ามา"

"ซานหนี่ตั้งครรรกั๋แล้ว"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3wgDIA7>